

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FAKE
fiancée

💎 pretending never felt so good 💎

WALL STREET JOURNAL BESTSELLING AUTHOR
ILSA MADDEN-MILLS

FAKE fiancée

WILL STAEET JOURNAL BESTSELLING YAZAR

ILSA MAD N-MI

Kapak Tasarımı:
Hang Le

Model:
Jack Greystone

Fotoğrafçılık:
Glenn Mackay

Düzenleme:
Romance Refined'dan Rachel Skinner

İç Tasarım ve Formatlama by:
Christine Borgford, [A Tipi](#)
[Biçimlendirme](#)

Telif Hakkı Kanunu:

Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız, bu kitap korsandır ve hırsızlık yapıyorsunuz demektir. Lütfen cihazınızdan silin ve yasal bir kopyasını satın alarak yazarı destekleyin. Tüm hakları saklıdır. Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, bu kitabın yukarıdaki telif hakkı sahibinin veya yayıncının önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya tanıtılamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka türlü) iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

FAKE fiancée

Hiçbir şeyin ilk **öpücüğü**yle kıyaslanamayacağını söylerler,
Ama ilk öpüşmemiz seyirciler için düzenlenmişti.

İkinci öpüşmemiz ... o **gerçektir**.

Her şeyi berbat edeceğinden korkuyormuş gibi yüzümü
kucakladı. Hava uğuldayana kadar gözlerimin içine baktı.
Yumuşak ve yavaş, iç çekişler ve küçük kahkahalarla dolu,
Beni en iyi Belçika çikolatasıymışım gibi içine çekti ve
bir daha asla bir parça alamayacaktı.

Dişlerinin bir ısırığı, eli belimde. Ve ben
kayboldum.

Sahte nişanlısı olmam için bana para ödediğini
unutmuşum. **Gerçek** olmadığımızı unutmuşum.

Öpüşmemiz saf sihirdi ve siz gülüp bu tür öpüşmelerin olmadığını söylemeden önce,
üniversite tarihinin en ateşli oyun kurucusu Max Kent'in dudaklarına hiç dokunmamışsınız
demektir. Üç ay . . .

İki kalp . . .

Bir sahte nişan . . .

SCARS
ARE
wings

İçindekiler

[Sahte Nişanlı](#)

[Bölüm 1 Bölüm](#)

[2 Bölüm 3](#)

[Bölüm 4 Bölüm](#)

[5 Bölüm 6](#)

[Bölüm 7 Bölüm](#)

[8 Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Sonsöz

Kirli İngilizce'den alıntı

Sevgili Okur

Yazar Hakkında

Teşekkür

CHAPTER

one

Güneşli

SICAK BİR YAZ GECESİ.

Radyodaki müzik.

Üstü açık kırmızı bir Mustang kullanan genç bir kız.

Kulağa mükemmel geliyordu ama akşam çok nemliydi, radyo aptal bir gospel kanalında takılıp kalmıştı ve araba da çalınmıştı.

Tırnaklarımı kemirirken yolun kenarına çekip arabanın üstünü açmayı düşündüm ama bu keyifli bir sürüş değildi. Belli ki. Kaçmak için cesaretimi kaybetmeden önce Snowden, Kuzey Carolina'dan çıkmalıyım.

Babamın görüntüsü belirdi. Sadece arabasını değil, cüzdanındaki paranın çoğunu da çaldığını fark ettiğinde bir damarı patlayacaktı. Fıçı gibi göğsünü ve sinirlendiğinde kalın parmaklarını nasıl sıktığını hayal ettim. İncil'ini eline alır ve kemerini sıkardı. Eğer beni bulursa, o-

Dur.

Kendimi silkeledim ve Atlanta, Georgia'ya odaklandım. Orada anne tarafımdan ailem vardı, babamın konuşmayı reddettiği insanlar. Güvende olurdum.

Yüzüncü kez dikiz aynasını kontrol ettim ve siyah otoyol, çam ağaçları ve dağlardan başka bir şey görmedim. Beni takip eden kimse yoktu ve yarım saattir bir arabaya rastlamamıştım. Neredeyse dünyada yaşayan tek insan olduğumu hayal edebiliyordum.

Gospel dışında bir şey bulmak için radyo istasyonunu kurcaladım. Parazitten başka bir şey duymadım. Birden önüme bir rakun fırladı ve direksiyonu kırdım.

Yanlış hamle.

Lastikler kilitlendi ve araba bir kuyruk dönüşüne girdi. Donup kaldım, çaresiz bir şekilde Tilt-A-Whirl'ün koltuğuna yaslandım. Bir gümbürtü. Gıcırdayan metal. Araba dar bir köprü'nün korkuluklarına çarparak durdu.

Kahretsin!

Titreyen ellerimi yüzümde ve vücudumun geri kalanında gezdirdim. Emniyet kemerinin beni yakalamasından dolayı göğsümün ağrması dışında yaralanmamıştım. Hava yastığı patlamamıştı ve motor hâlâ çalışıyordu. *Tanrı'ya şükür.* Belki Knoxville'e varabilirsem arabayı bırakıp bir otobüs bileti alabilirdim.

Her şey cehenneme döndü.

Korkuluklar ön tarafın ağırlığına boyun eğdiğinde, araba omurgamı ürperten bir iniltiyle öne doğru savruldu. Dünyam devrildi ve sonra tekrar dondu. Aşağıdaki bulanık gölün ay ışığında dalgalandığını görebiliyordum. Koltuğumda geri çekildim, arabanın bir santim daha hareket etmemesini diledim.

İşe yaramadı.

Mustang kayalıklardan aŖağı kaydı, burun üstü dalış yaptı ve suya çakıldı

aşağıda. Yol boyunca çığlık attım, ellerim direksiyonun etrafında bir mengene gibiydi.

Böyle bir şey olmayacaktı.

Öyleydi.

Emniyet kemerini tırmaladım ve kilidini açtım, ancak kapıyı açmaya çalıştığımda reddetti. Su basıncı çıkışıımı engelledi.

Dosomethingdosomethingdosomethingdosomething . .

Döşemeden içeri su sızarken yosun kokusu etrafımı sardı. Bacaklarımdan, göğsümden, çenemden yukarı süzüldü. Soğuktan kaçmaya çalıştım ama kaçış yoktu. Araç yüzeyin altına batarken son bir yudum hava aldım, su yumuşak tavandan içeri fişkırıyordu. Bir tüy kadar hafif olan araba birkaç metre aşağıya sürüklendi ve gölün dibine yerleşti.

Sessizlik.

Sarı saçlarımin yüzümün etrafında uçuşmasını izledim. Etrafımdaki sulu karanlığa baktım.

Araba basınçlı olmalı. Şimdi

çıkabilirim, değil mi?

Tanrım, bilmiyordum.

Sadece on yedi yaşındaydım.

Hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmiyordum!

Kapının kolunu tekrar çekiştirdim. Hiçbir şey yoktu.

Camı açmaya çalıştım ama elektrik çalışmıyordu.

Camları kırın!

Bacaklarımı camın üzerine koydum ve ittim.

Bastım.

Beat.

Asla dışarı çıkamayacaktım.

Baş dönmesi.

Panik.

Göğsüm yandı.

Tırnaklarım aracın vinil kaplamasını tırmaladı. Bir yırtık aradım. Herhangi bir şey.

Gözlerimi kapattım ve arabadan çıkmayı diledim. Hatta dağın yamacındaki o eski püskü eve dönmeyi bile diledim.

Tanrım, lütfen.

Ağzımdan baloncuklar çıktı. *Gidiyordum, gidiyordum, gidiyordum, gidiyordum, gidiyordum.* Sonra bir tıkırtı duydum, ardından bir tırmalama sesi. Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Mustang'ın tepesi hareket etti. Küçük bir delik belirdi ve sonra büyüdü. Kalbim yerinden fırladı.

Orada biri vardı.

Birisi bıçakla arabayı parçalıyordu. Her şey karardı.

Bilinç yavaşça geldi, beni parça parça sürükledi.

Dudaklarıma sıcak bir şey dokundu ve acı boğazımda ve göğsümde dalgalanırken öksürdüm. Eller

beni yan çevirdi ve su fıskırdı.

Gözlerim çatlayarak açılırken değerli havayı içime çekmeye çalıştım.

Nerede kalmıştım?

Beni kim kurtarmıştı?

Kum, kedi kuyrukları ve yabani otlarla kaplı bir sahilde uzanıyordum. Dağ yaprak dökmeyen ağaçlar çevreyi kaplamıştı. Ama dikkatimi çeken şey bu değildi.

Genç bir adam -ya da *melek*- üzerime kapandı. Gözlerimi kırıştıtarak ona odaklandım. Islak bile olsa, harika bir şekilde yontulmuş çenesi, gür dudakları ve sanki dünyanın ağırlığını taşıyabilecekmiş gibi görünen geniş omuzlarıyla yakışıklıydı. Su, gerçek olamayacak kadar uzun siyah kirpiklerinde oyalanıyordu. O anki şok halimle bile kusursuz olduğunu fark ettim.

Dudaklarından ağır bir nefes kaçtı ve ben kendiminkine nazikçe dokundum. Beni öpmüştü.

Buna ağızdan ağıza deniyor, seni köylü.

"Öldüğünü sanıyordum," dedi sanki ölmediğime inanamıyormuş gibi. Yüzünü hızlıca ovuşturdu, ıslak saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Arabada başka kimse var mıydı?"

"Ne?" Mırıldandım. Beynim henüz yetişememişti.

Ayağa kalkarken tökezledi ve ayaklarının üzerinde sallanmaya başladı. "Burada bekle. Onları almaya çalışacağım-"

"Hayır," diye fısıldadım, onu durdurmak için elimi uzattım. Sesim düzensizdi. "Sadece ben."

Geri geldi ve yanıma çöktü, gözleri karanlıkta yüzümü arıyordu. "Yaralandın mı?"

Başımı salladım. Ben öyle düşünmüyordum. Eğer hayattaysam, iyiydim. Enkazın görüntüleri zihnimde parladı. Kapana kısılmak. Karanlık su. Bir ürperti bedenimi sarstı ve boğazımın arkasından daha önce hiç duymadığımı gırtlaktan bir ses çıkardım.

Beni kollarının arasına aldı, eliyle kafa derimi avuçladı. "Yanımdayım. Güvendesin. Şşşt." Boynu erkek ve baharatlı kokuyordu ve parmaklarım onu daha yakına çekmek için omuzlarına gömüldü. Bir süre bu şekilde kaldık ve titremem dindikten sonra geri çekildim ve köprüye doğru baktım, başka araba olmadığını fark ettim.

Bu karanlık ve yalnız gecede nereden gelmişti?

Beni çıkarmak için suya atladı ve sıradan bir insan bunu yapmazdı, yapamazdı. Eğer ben suya düştüğümde o tam bu noktada olmasaydı, ölmüş ve balıklarla birlikte yüzüyor olurdum.

Kimse sebepsiz yere yolumuza çıkmaz. Buna inanmıştım.

"İyi olduğuna emin misin?" Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı, sesi inanılmaz derecede yumuşaktı. Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Gözlerimiz kilitlendi ve başımdan ayak parmaklarıma kadar bir kıvılcım çaktı. Bir, iki, üç dakika geçti ve bir şey -ne olduğunu size söyleyemem- yavaşça yerine oturdu. Ölümün kıyısından dönmemle uyanmam arasındaki boşlukta, onu *tanımadığım halde tanıdığımı* söylemek delilik mi? Bu nasıl mümkün olabilir?

Uzaktan gelen bir siren sesi beni geri çekti ve korkunun beni tekrar yutmasıyla gözle görülür bir şekilde irkildim. Süvariler yoldaydı -polis ya da ambulans. Her iki durumda da her şey babama ve onun kurallarına geri dönüyordu. Ve ben geri dönmeyecektim. Asla.

Kollarından yuvarlanarak ayağa kalktım, kendimi sabitlemek için yakındaki bir çam ağacına tutundum ve gölün ötesindeki karanlık ormanı araştırdım. Buradan birkaç mil ötede bir kasaba vardı; belki bir telefon. Bacağımda bir acı hissedince yüzümü buruşturdum ve bacağıma dokunduğumda iç baldırımda üç santimlik bir kesik buldum. Kan damlıyordu. Ana arter değildi ama üzerine bir şey koymam gerekecekti. Muhtemelen bir yara izi kalacaktı - listeye eklenecek bir tane daha.

Tişörtümü çıkararak çıkardım, kaşkorse ile birlikte sütyen de giydiğime şükrettim. Boynundan çekerek Snowden Lisesi Lions tişörtünü iki parçaya ayırdım, gücüm tahmin ettiğimden çok daha fazlaydı, muhtemelen neredeyse tozu dumana katmanın verdiği kafayla. Parçalardan biriyle yarayı sildikten sonra temiz bir köşesini yüzümdeki yaşları silmek için kullandım. Diğer parçayı bacağımın etrafına bağladım.

"Bu kötü görünüyor," dedi usulca, kaşlarını sıkıca içeri çekerek bana yaklaştı. İlk defa

O sırada neredeyse çıplak olduğunu fark ettim, dar siyah bir külot giymişti ve başka hiçbir şey giymemişti. İçeri dalmak için kıyafetlerini yırtmış olmalıydı. Viking gibi bir adamdı, boyu 1.80'in üzerindeydi, vücudu iyi tanımlanmış kaslarla mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti.

Yakından, bir su damlasının göğsünden aşağı, karın kaslarına doğru süzülüşünü izledim. İç çektim. Tanrı kahramanımı yaratırken en iyi oyununu oynamıştı.

Bir yanımda heyecanlıydı. Hiç neredeyse çıplak bir adam görmemiştim.

Bakışlarımı ondan ayırdım ve etrafımdaki pitoresk kıyı şeridine ve ay ışığının gölün üzerinde nasıl parıldadığına baktım. *Belki de ölmüştüm ve burası cennetti?*

Sirenler yaklaşıyor, tiz sesleri omurgamı tırmalıyordu.

Geriye doğru bir adım attım, ormanın içine doğru ilerledim, ayağım çam iğnelerinin ve dökülen yaprakların sesinde çıtırdıyordu.

"Kaçma lütfen," dedi ellerini tereddütle havaya kaldırarak. Yüzümü inceledi. "Korktuğunu biliyorum ama kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Kaçtığımı nereden biliyordu?

Çünkü bir şey çalmış gibi görünüyorsun, aptal.

Alt dudakımı çiğneyerek ona ne söyleyeceğimi düşündüm. Gerçeği söylemeyeceğim kesindi. "Beni burada görmedin," diye devam ettim, sesim hâlâ cızırtılıydı. "Beni o arabadan hiç çıkarmadın."

"Neden?" Kaşları tekrar çatıldı. "İnsanlar senin için endişelenecek."

"Lütfen onlara söyleme." Açıklamak için zamanım olmayan her şeyi ona aktarmaya çalışırken ses tonumda çaresizlik çınlıyordu.

"Bekle," dedi, sıcak eli benimkine değdi, ama sonra elini yanına bıraktı, yüzünde ne yapacağını bilemiyormuş gibi şaşkın bir ifade vardı.

Benim de kafam karışmıştı. Ve korkmuştum. Yine de bu çalkantılı duyguların ortasında ona doğru çekildim. Vücudum yakınlığımızın keskin farkındalığıyla uğuldadı ve kalbim o kadar yüksek sesle çarptı ki ellerimi göğsüme bastırdım. Bunu duyabildiğinden emindim.

Aramızdaki bu şey neydi? *Adrenalin mi? Şehvet mi? Kader mi?* Bilmiyordum.

Ama kalbime doğru bir vızıltı gönderdiğini biliyordum.

Keşke ay, gözlerinin rengini görebileceğim kadar parlak olsaydı.

Keşke adını bilseydim.

Keşke . . . Kaderin bizi başka bir zaman, başka bir yerde tekrar bir araya getirmesini diledim. Ama bugün değil.

Yüzüne son bir kez daha baktıktan sonra döndüm ve ormana doğru koşmaya başladım.

CHAPTER

Two

Üç Yıl Sonra

Maksimum

ALARMIM ÇALDI

ve kapatmak için uzandım.

Tanrım, daha erkendi. Şakaklarımı ovuşturdum, keşke son tekilayı içmeseydim diye hayıflandım.

Leland Üniversitesi'ne tekrar hoş geldiniz, diye mırıldandım nefesimin altında.

Çıplak bir kadın vücudu bana doğru itti ve yatağa yalnız gittiğimi hatırlayarak donakaldım.

Ayağa fırladım ve kot pantolonumu çektim. "Sen de kimsin be?"

Esmer bir kadın başını kaldırdı, gözleri yol haritası gibiydi. Güzel.

"Kahretsin," diye homurdandım, futbol takımının etrafında dolaşan hayranlardan birini tanıdım. En

azından bir kız arkadaşım olduğunda beni yalnız bırakıyorlardı.

"Sierra, şapşal. Tüm iç saha maçlarına geliyorum ve bazen seni antrenman yaparken

izliyorum." "İçeri nasıl girdin?" diye sordum.

Biraz daha kendine gelince, göğüsleri yorganın altından çıkana kadar kendini yukarı kaldırdı. "Felix

dün gece kilidi açtı ... senin huysuz olduğunu ve sevişmeye ihtiyacın olduğunu söyledi."

Felix *her* yerde pislik ve ikinci yedek oyun kurucu. Dün gece küçük bir parti vermiştik ve ben

yattıktan sonra gelmiş olmalıydı. Parmak eklemlerimi kırdım. Benimle dalga geçiyordu. Yine.

Birinci sınıfta arabama siyah bir sıçan yılanı koymuştu ve o lanet şey bacağıma dolandığında neredeyse

bir ağaca çarpıyordum. Daha geçen yıl soyunma odasında eski sevgilim yüzünden kavga etmiştik ve ben

onun burnunu kırmıştım. Bu olayın takım arasında kalması gerekiyordu ama nasıl olduysa medyanın

kulağına gitmiş ve benim öfkem sorgulanmıştı - oysa kavgayı başlatan o piç kurusuydu. Hikayeyi haberlere

sızdıranın o olduğundan şüpheleniyordum.

Eski sevgilimle çıktığından bahsetmiş miydin? Evet. Berbattı.

Bu yıl yumruklarımı aşağıda tutmalı ve kafamı oyuna vermeliydim çünkü bu *benim* yılım olacaktı.

"Seks yaptık mı?" Yüzümü ovaladım, sonra etrafta prezervatif paketleri aradım.

"Kendinden geçtin," diye homurdandı, yüzünde kızgın bir ifade vardı. "Bu çok üzücü. Sen benim

favori oyuncumsun. Hatta senin numaranı bir formaya yazdırdım. Her gece onunla uyuyorum."

Başka bir deyişle . . . *İlişkimizi hamile kalmama kadar planladım.*

Bakışları kasıklarımda gezinirken, "Antrenmanda harikaydın," diye devam etti. "Üç gol pası ... yüz

yarda koşu. Bu yıl Heisman'ı kazanacaksın." Dudağını ısırды, orgazm oluyormuş gibi kalçalarını pompaladı

ve inledi. "Bunu hissedebiliyorum, Max."

Heisman'ı çöldeki bir adamın uzun bir bardak su istemesi gibi istediğimi inkâr edemezdim ama önce

ilgilenmem gereken başka şeyler vardı.

Komodinin üstünden telefonunu aldım. "Kodun ne?"

"Neden?"

"Çünkü ben aptal değilim." Bakışlarım çivi gibi sertti.

Dudağını dışarı çıkardı. "Neden bu kadar kaba davranıyorsun? O benim telefonum, senin değil."

"Saklayacak bir şey yoksa fotoğraflarına bakmamın bir önemi olmamalı, değil mi?" Telefonu salladığımda dudaklarım gerildi.

Şifreyi itiraf etti. Kendimden geçmiş haldeyken birkaç selfie çektiğinden emindim. Elimi çıplak göğsünün üzerine koymuş ve beni öperken fotoğrafımı çekmişti. Yorganı indirmiş ve siyah atletik boxer'ımla bir fotoğrafımı ve elini sikime doladığı bir fotoğrafımı çekmişti. Son fotoğrafa doğru kaydardım, pazumdaki kaplan dövmesini yaladığı bir fotoğraf. *Hay sikeyim.*

Mide bulantısı öfkenin altında kaynıyordu. Böyle şeyler beni çileden çıkarırdı. Bunları bulmasaydım, sosyal medyada paylaşılacak ya da muhtemelen bir dergiye satılacaklardı - ve Heisman şansım yerle bir olacaktı.

Ve Felix buna bayılmaz mıydı?

Fotoğrafları silip telefonunu geri attıktan sonra yatak odamın kapısına doğru yürüdüm ve kapıyı açtım.

"Dışarı çıkma vaktin geldi."

"Sana sonra mesaj atarım," dedi iç çamaşırını ve pantolonunu giymek için yatakta doğrulduğunda. "Cevap vermeyeceğim."

"Umurumda değil. Sadece seni düşündüğümü bilmen hoşuma gidiyor. Mesajımı görüp gülümsediğini hayal ediyorum. Bu senin gününü güzelleştirecek. Küçük bir güneş ışığı gibi."

Sapık. Dişlerimi sıktım. "İnan bana, seni düşünmüyorum. Adını bile bilmiyorum." "Sierra."

"Peki *Sierra*," diye homurdandım. "Benim yatağında yatmış olman ve benimle sık selfiesi çekmiş olman bir şey ifade etmiyor. Ben hayranlarla iş yapmam."

Dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "O kadar kolay pes etmem." Küçük bir el sallamasıyla kapıdan dışarı çıktı.

Evet! Nihayet. Kapıyı arkasından kapattım, ses evin içinde yankılandı.

Profesör Whitt ile Anatomi ve Fizyoloji dersime hazırlanmak için odanın içinde uçarken arka planda Eminem çalışıyordu. Bugün erken başlamak istiyordum, özellikle de kampüsteki en zor öğretmenlerden biri olduğu için. Hayatımın en hızlı düşunu aldıktan sonra bol bir kot pantolon, V yakalı lacivert bir Leland gömlek ve deri parmak arası terlik giydim. Uzun saçlarımı hızlı bir erkek topuzuyla topladım. Üç yıl önce annem öldüğünden beri kesmemiştim.

Hızlı bir yürüyüşle çalışma odasına girdim ve oda arkadaşım Tate'in cumbalı pencereden sokağa baktığını gördüm, Union Jack boxer'ının içinde aletini kaşırken saçları fare yuvası gibiydi. Aslen Londralı olan aşırı kıllı sarışın dev, takımın birinci sıra oyuncusu ve birinci sınıftan beri en iyi arkadaşımdı.

Işığı açtım. "Günaydın," diye seslendim, gözlerini kapatırken bir sırıtışı ısırdım.

"Defol git," diye mırıldandı ve kanepeye çöktü. "Bir daha asla tekila içmeme izin verme - en azından gelecek hafta sonuna kadar." Başını arkaya yasladı, ağzı açık kaldı.

Omzuna bir tokat attım. "Dün gece bizim son eğlencemizdi, dostum. Futbol resmen başladı." Son sınıf öğrencisi ve baş oyun kurucu olarak takımımızın kaptanıydım ve hepimizin sıkı durmasını sağlamak benim görevimdi. Önümüzdeki birkaç ay boyunca tek yapacağım şey futbolla yaşamak ve futbolla nefes almak olacaktı.

Yiyecek aramak için açık mutfak alanına girdim. Küçük bir odaydı ama yemeklerinin çoğunu kampüsteki spor kafeteryasında yiyen iki sporcu için yeterliydi. Bu yaz yurttan çıkıp kiralık eve taşınmıştık ve burayı çok sevmiştim. Evin kendisi de kampüsün batı yakasındaki pek çok ev gibi yetmişli yıllarda inşa edilmişti ve bir ton güncellemeye ihtiyacı vardı. *Tanıdığı* insanlar olan babam sayesinde en güzel evlerden birini tutmuştuk.

Formika tezgah boş pizza kutuları ve maç kutlamamızdan kalmak bira kutularıyla doluydu. Hepsini topladım ve çöpe attım. Tate'in pek umurunda değildi.

ama yaptım. Bu hafta bir şekilde yenmemiş olan yaban mersinli muffin gözüme çarptı ve onu kaptığım gibi iki ısırıkta mideye indirdim. Buzdolabından bir protein içeceği aldım ve yudumladım. Kendimi gergin hissediyordum. Tedirgin. Sanki bir şeyler olmak üzereydi.

Kapı kesik kesik çalındı.

"Abi, şunu alır mısın? Temizlik yapıyorum," diye seslendim mutfaktan. "Ben kırılgan bir çiçeğim," diye inledi. "Görmezden gelebilir miyiz?"

Bana uyar. Sırt çantamı, dizüstü bilgisayarımı ve defterlerimi aldım. Aldığım yeni kalemler neredeydi? Etrafta koşuşturdum, yeni ince uçlu kalem paketini bulana kadar tezgahın altındaki çekmeceleri açtım ve onları içine tıktırdım.

Kapı tekrar çalındı ve tahta kapının arasından bir kız sesi geldi. "Merhaba, orada olduğunuzu biliyorum. İkinizi de pencereden görebiliyorum." Dışarıdan bıkkın bir ses geldi ve yaratıcı hakareti duymuş olabilirim.

Başımı eğdim. Sierra'nın sesi değil. Tanrıya şükür. Bir *meh sesi* çıkardım ve bir Gatorade almak için buzdolabını açtım. Hangisini istiyordum, mavisini mi yoksa orijinalini mi?

Verandadan yüksek bir ses geldi. İstenmeyen ziyaretçimiz ayağını mı vuruyordu? Sırıttım. İsteddiği kadar ayağını yere vurabilirdi. İmza almak ya da bana sakso çekmek için buraya gelen kızlardan bıkmıştım. Tanımadığım kızlara sikimi sokmazdım. Ben babam değildim.

Kapının arkasından bir homurtu geldi. "Bu kapı açılmazsa beş saniye içinde polis çağıracağım. Bir, iki, üç, dört-"

Polisler mi?

Bu dikkatimi çekti. Buzdolabını kapattım. Burada polislere ihtiyacım *yoktu*.

Eğer bu başka bir hayran olsaydı . . .

Kapıya gittim ve açtım.

CHAPTER

Three

Güneşli

ALARMIM ÇALDI ve kapatmak için uzandım.

Panjurlarıma vuran güneşin parıltısı beni uyandırdı. Yüzümü ovaladım ve gözlerimi açarken gözlerimi kısıtım.

Leland'a tekrar hoş geldin.

Bir gün önce yeni kiraladığım evdeki her kirli yarığı yıkamış olan gergin kaslarımı gevşeterek gerindim. Çalışma odasındaki tuhaf yeşilbaş ördek duvar kâğıdını bile indirmiştim. Kendimi başarılı ve günün üstesinden gelmeye hazır hissediyordum, her ne kadar bu sabah Profesör Whitt'le dersim olsa da ve aptal eski eşim de orada olacak olsa da.

Saati tekrar kontrol etmek için başımı çevirdim ve yastığın üzerinde başımın yanında oturan kocaman kahverengi bir örümceğin boncuk gibi bakışlarıyla karşılaştım.

Çılgılığım sabah sessizliğini deldi, ses duvarlardan sekti ve muhtemelen sokağın aşağısında yaşayan yaşlı kadını uyandırdı. Tabii ki örümcek bundan hoşlanmadı. Yastığımdan sıçradı ve yatak başlığının çatlakları arasından aşağı indi.

Tiksintiyle titreyerek yataktan fırladım, dün geceki ayakkabılarıma takıldım ve hemen başparmağımı ahşap şifonyere çarptım. Bağırdım, yere düştüm ve uzvum olan kızgın acıyı dürttüm. *Sadece ben.* Ve sadece dersin ilk gününde. Ugh.

Suçlayıcı bir şekilde yatağıma baktım, örümceğin ortaya çıkıp yaptığı şeyle yüzleşmesini istedim. Lanet olsun. Artık dönemin geri kalanında kanepede uyumak zorunda kalacaktım.

Telefonum çaldı ve topallayarak gidip aldım. Kimlikte en iyi arkadaşım Isabella vardı. "Günaydın, Sugartits!" diye kulağıma şarkı söyledi.

Yüzümü buruşturdum. "Lütfen. Henüz kahve içmedim."

"Elimde değil. Dün gece seks yaptım ve *phe-nom-e-nal'dı.*" Son kelimeyi uzattı ve sonunda çılgın bir *miyav* sesi çıkardı. Ses efektlerini azaltmak için telefonu kulağımdan uzağa tuttum.

"Düşünsene," dedim alaycı bir ifadeyle. "Şanslı adam kim?"

Okula dönüş partisinde tanıştığı Tau evinden bir çocuğu sayıkladı. Onu canlı ayrıntılarla, mahrem yerlerindeki piercinge kadar tarif etti.

"Benim bir sürtük olduğumu düşünüyorsun, değil mi?" diye sordu birkaç dakika sonra. "Tabii ki hayır." *Çünkü arkadaşlar böyle der.*

Çalıştığı Starbucks'ın arka planında müşterilerin s e s i n i duymama rağmen sohbet etmeye devam etti, belli ki sosyalleşme havasındaydı. Nasıl kovulmadığına dair hiçbir fikrim yoktu.

"Eminim bir arkadaşı vardır," diye ekledi. "Hepsinin yok mu?"

Tiksintiyle homurdandı. "Oraya gidip o seksi komşunla tanışmalısın. *Merhaba, Bay*

Oyun kurucu. Bahse girerim arka sahada hareketlidir. Eminim onunla *sayı* yapabilirsin. Bahse girerim nasıl top yapılacağını biliyordur-"

"Dur," dedim. "Artık spor yapmıyorum. Bu zor bir kural. Ve eğer benim seçimim olsaydı, onun sokağının karşısında bir ev kiralamazdım."

"Merhaba, vatkalalar olmadan omuzlarının ne kadar geniş olduğunu gördünüz mü? *Day-um.*"

Höpürdeten bir ses duydum ve onun bir latte ya da dumanı tüten bir fincan sıcak çikolatayı emdiğini hayal ettim. "Ne içiyorsun?"

"Karamelli Macchiato."

Lanet ettim. O içkiyi severdim.

"Ben de ahududulu beyaz çikolatalı muffin yiyorum. Çok lezzetli. Ortasında muhteşem bir krem peynir var-"

"Senden nefret ediyorum. Gerçekten, gerçekten nefret ediyorum." Tatlılar bana göreydi ve bir kekin görüntüsü karnımı guruldattı. Dün akşamki yemeğimin fıstık ezmesi ve jöleli sandviçten oluşması şaşırtıcı değildi.

-Çünkü ucuzdu ve evde sahip olduğum tek şeydi.

Telefonu kulağıma dayayarak mutfığa doğru ilerlerken, büyükannem Mimi'den bana miras kalan lekeli kahve makinesinin önünde durdum. Yüreğim ağzıma geldi. Dün akşamki market alışverişimi unutmuştum. Feryat ettim.

"Sorun nedir?" Isabella sordu.

"*Lanet olsun.* Dün gece çok yorgundum, markete uğramayı unuttum." Alnımı buzdolabının serinliğine bastırdım ve çarptım. "Kahvem yok, yatağımın altında dev bir örümcek var, eski sevgilim sınıfta olacak ve ayak parmağım düşüyor. Öleceğim!"

"Tanrım, üzüldüğünde sesinin ekstra Güney'e dönmesine bayılıyorum. Gelip sana moral konuşması yapmamı ister misin?"

"Belki."

Boğazını temizledi. "Sen Sunny Blaine'sin ve her zaman kendini toparlarsın. Üniversite masraflarını kendin karşılıyorsun. İtalyan değilsin ama Georgia eyaletinin, belki de dünyanın en güzel lazanyasını yapıyorsun. İnsanların ne düşündüğünü *umursamıyorsun*, örnek olarak: yoga pantolonu senin kıyafetin. Benim tekila içtiğim gibi kahve içiyorsun. Bir keresinde araba çalmıştın. Sen belalı bir anne jama'sın ve eğer ben o yoldan gitseydim -ve sen de o yoldan gitseydin- anında senin lezbiyen sevgilin olurdu. Sarı saçlarını o kadar kıskanıyorum ki seni tıraş etmeyi hayal ediyorum-"

"İşte şimdi tuhaf oldu." Beni görememesine rağmen gülümsedim. "Yine de daha iyi hissediyorum. Yakında Hotdog Haven'da öğle yemeği yer miyiz?"

"Evet," dedi çiğnemeye devam ederken. "Sana frat boy'un büyük sosisinden bahsedeceğim." İnledim. "Bu ayrılık görüntüsü için teşekkür ederim."

Vedalaştık ve telefonu kapatıp topallayarak banyoya gittim. Antika bir küvete sahip küçük bir odaydı, soluk mavi duvarları ve önceki kiracılardan kalan sayısız gökkuşağı ve tek boynuzlu at çıkartmalarıyla eklektik bir çekiciliği vardı. Hepsini indirmeye cesaretim yoktu. En büyüğü, beyaz bir tek boynuzlu at, lavabonun üzerindeki aynanın hemen yanına yapıştırılmıştı. Işıltılı pembe yelesi ve uzun kirpikleriyle tam bir prensese göreydi, yani benim çocukluğuma hiç benzemiyordu. Belki de bu yüzden onu saklıyordum.

Ona bir baş selamı gönderdim. "Günaydın Charlie. Umalım da bugün daha kötüye gitmesin." Kötüleşti de.

Ayak parmağımı su geçirmez Hello Kitty yara bandıyla sardıktan sonra uzun saçlarımı bir banyo bonesi içine koydum ve üstündeki duvarda bir duş başlığı ve tavandan sarkan oval bir çubuk üzerinde bir duş perdesi ile modernize edilmiş küvete atladım. Suyun sıcaklığını açtım ve orada öylece durdum, içim çalkalanıyordu. Bugün, ayrıldığımızdan beri ilk kez Bart'la yüzleşiyordum.

Daha sonra dişlerimi fırçalarken küvetin yanındaki pencereden dışarı baktım ve darmadağın bir

esmerin Bay Oyun Kurucu'nun kapısından dışarı fırladığını, verandadan tökezleyerek düştüğünü ve açelya çalılarının arasına düştüğünü gördüm. I

kıs kıs güldü. Sürünerek ayağa kalktı, üstünü başını fırçaladı ve kaldırım boyunca ilerledi, anahtarları olduğunu tahmin ettiğim şeyi almak için çantasını karıştırırken hâlâ dağınık olduğu belliydi. Bu hafta *onun* evinden utanç yürüyüşü yapan ikinci kızdı. Esmer kız sonunda BMW'sine ulaştı, bindi ve marşa bastı. Motoru çalıştırırken kontrolü kaybetti ve sokakta park halinde duran zavallı Camry'ye yandan çarptı.

Ağzım açık kaldı ve unuttuğum diş fırçam yere düştü. Bu külüstürün parasını daha bu yaz ödemiştim!

Arabasını geri vitesine taktı ve geri geri gitti, arabamın yan tarafına sürtündü, metalin sürtünme sesi beni ürpertti. Sonra hızla uzaklaştı.

Hay sikeyim! Kirli mısır patlağı tavana baktım ve gözyaşlarımı kırptırdım.

Ve böylece başladı. Futbolcu ve ben sonunda tanışacaktık. Onu öldürecektim.

CHAPTER

four

Maksimum

SAHİLİMDEKİ KIZ öfkeliydi.

Önünde *Pizza Benim Ruh Eşim* yazılı buruşuk bir tişörtün üzerine dökülen vahşi beyaz-sarı saçlarına bakarak onu inceledim. Bir çift siyah yoga pantolonu zayıf kalçalarına yapışmıştı. Dizindeki deliğe bakılırsa daha iyi günler görmüşlerdi. Bir kaşımı çattım, bakışlarım yavaşça güzel göğüslerinde, pembe ayak tırnaklarında ve sonra tekrar kızarmış yüzünde gezindi. Sade, makyajsız ve zar zor bir araya gelmiş. Kapımı çalan her zamanki kızlardan değildi.

Yine de . . .

Kalbim yerinden fırladı.

Onu tanıyordum.

Leland'da tanıştığım ve düzüştüğüm sayısız kızın anıları arasında gidip geldim.

Sınıflarımdan birinde miydi? Onunla bir partide mi tanışmıştım?

Hayır. Hiçbir şey bulamadım. Hiçbir şey bulamadım ama ensemde bir hayalet üflüyormuş gibi tüylerimin diken diken olduğu hissini silemedim.

Her santimetrekaremi incelerken gözleri parladı. Kalp şeklindeki dudakları şaşkınlıkla aralandı. Sanırım 1.80 boyunda bir belalı beklemiyordu.

"Kimsin sen?" Kaba bir şekilde söyledim. Doğrudan. Yapacak işlerim vardı.

Dumanlı gri gözlerini kırıştırdı, kararsız görünüyordu. Yüzünde öfkeden şaşkınlığa ve tam bir kafa karışıklığına kadar çeşitli duygular gezindi. "Ben yeni komşunuzum. Geçen hafta taşındım." Sesi sanki nefes alamıyormuş gibi ince ve kısıktı.

Harika. Bir psikopat daha.

Hayal meyal bir kamyonun sokağın karşısındaki sarkık evin verandasına yanaştığını hatırladım. "Öyle mi? Senin derdin ne?" Sırıtarak ve *havalıyım* maskemi takarak söyledim. Bunu toplum içinde çok takardım. Benim sahip olduğum başarı seviyesine ulaştığınızda, yaptığınız her şey incelemeye açıktı. Her şeyi sanki biri izliyormuş gibi yapardım ya da yapmaya çalışırdım. "Dün geceki partimize davet edilmediğin için kızgın mısın?" Kapı pervazına yaslanarak sordum.

Alnını ovuşturdu ve şaşkın bakışlarını sürdürdü. O lanet tüyleri diken diken olmuştu.

"Alo?"

Gözlerini hızla kırıştırdı. Boğazını temizleyerek kendini silkeledi, yutkundu ve dengesini kazanmış gibi görünerek sıkıca gülümsedi. "Ben gerçekten parti yapmam. Burada olmamın sebebi o sürtük."

"Sürtük mü?" Kaşlarımı çatarak sordum.

Kapı aralığından zeki gözlerle beni ve kanepedeki Tate'i süzdü. "Doğru ya. Hanginizin birkaç dakika önce buradan ayrılan bir kız arkadaşı var, bu orada belli ki sarhoştur. O

arabama çarptı. Ve eğer bana kadının bilgilerini vermezseniz, polise haber vereceğim." Yüzüne aceleci bir ifade geldi. "Ama şimdilik beni derse götürecek bir araç umuyorum. Geç kalmamam gerçekten çok önemli."

Kız arkadaş mı? *İkimiz de, kahretsin.*

"Sierra'yı odandan çıkarken görmedim mi?" Tate çıplak göğsünü kaşıyarak bana sordu. "İtiraf etmeliyim ki biraz dağılmış görünüyordun."

Küfrettim, nefesimi dışarı verdim ve kapı pervazına yaslandım. Hayranlarını cesaretlendiren kişi Tate'ti. Ödevlerini yapmalarını, yatağını toplamalarını, arabasını yıkamalarını severdi; onlar onun kişisel hizmetçi servisiydi.

Komşu Kız uygun bir şekilde iğrenmiş görünüyor, yüzünde az da olsa *sen olduğunu bilmeliydim ifadesi vardı*. "Güzel kız arkadaş. Arabamı mahvetmesi konusunda ne yapacaksınız Bay Oyun Kurucu?"

Tükürük ateşi kim olduğumu biliyordu - ki bu şaşırtıcı değildi.

"O benim kız arkadaşım *değil*. Hiç şüphesiz, bebeğinin babası olmamı çok

isterdi-" Bir elini kaldırdı. "Alınganlık yapmak için biraz erken."

Tate arka planda homurdandı.

"Odama zorla girdi," diye *homurdandım*. "Uyandığımda cırılçıplak ve hazır bir haldeydi ama hiçbir şey olmadı."

"Eminim," diye mırıldandı.

Bunu ona neden açıklıyordum ki?

Ense kökümü ovuşturdum. Çoğu kız bana yaranmak için kendini paralar. İnanın bana, bir kızın sizi *siz olduğunuz için mi sevdiğini yoksa sadece geleceğinizin bir parçası olacağı kesin olan para ve şöhret için mi sizinle birlikte olmak istediğini bilmediğinizde bu çok çabuk eskir.*

Günümü mahvetmesine daha çok üzülmeliydim ama nedense üzülmekten çok eğlendim. Belki de ayak parmağındaki Hello Kitty yara bandıydı. Dudaklarım kıpırdadı. "Biraz huysuzsun, değil mi?" Ve güzel.

"Genelde değil." "O

zaman sadece ben

mi varım?"

"Sadece sen, oyun kurucu."

Şaşkına dönmüştüm. Karşımda beni görmeye dayanamayan bir kız vardı ve nedenini bilmiyordum - arabasının harap olması dışında. Yine de. Karşı cinsten birinin beni görür görmez hoşlanmaması garip bir deneyimdi. "Bak-"

Tate bir inilti çıkardı ve kendini ayağa kaldırdı. "İkiniz de bu lanet olası şakalaşmalarla mükemmel bir akşamdan kalmalığı mahvediyorsunuz." Sırıttı. "Seni sınıfa kadar geçireyim, aşkım. Pantolonumu giymem için bana bir saniye ver."

Ne oluyor be? Öğlene kadar dersi yoktu. Neden o-

Neler olduğunu anladım. Onu kontrol ederken gözlerindeki o parıltıyı gördüm. Komşu kızının seksi olduğunu düşünüyordu. Adamın yatak direğinde sayamayacağı kadar çok çentik vardı.

Ona el salladım. "Otursana. Muhtemelen hâlâ dolusun." Ona dönerek, "Sierra gerçekten o kadar zarar verdi mi?" diye sordum.

Başını sokağa doğru çevirdi. "Kendin gör. Bırakın sürmeyi, kapıyı bile açamıyorum."

Verandaya çıktım ve söz konusu araca baktım, sürücü kapısı kırılmış son model bir Toyota sedan. Cam patlamıştı ve cam yolda parlıyordu. Oyuklar aracın tüm uzunluğu boyunca uzanıyordu. Isık çaldım.

Sierra ne halt düşünüyordu?

Bunu evin içinden nasıl duymadım?

Muhtemelen duşta müziğin sesini açtığım içindir.

Tekrar içeri girdim ve Komşu Kız'a daha dikkatli baktım, o da kaskatı kesildi. Davranışları

Zordu ama dudaklarını ısırmasına ve sırt çantasını karıştıran ellerinin seğirmesine bakılırsa bu sadece bir numaraydı. Garip bir şekilde gergindi.

"Oldukça kötü ama pert olduğunu sanmıyorum. Sadece kozmetik," dedim zavallı arabası hakkında söyleyecek olumlu bir şeyler bulmaya çalışırken. Sierra'yı iyi tanımıyordum ama onu daha önce antrenmanlarda görmüştüm, genellikle üstü açık şık bir arabayla uzaklaşırdı. Burada öğrenci olduğunu bile düşünmüyordum. Nefes verdim. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin*. Bunun sorumlusu bendim. Hâlâ sarhoş olduğunu fark etmeliydim. "Bugün Sierra'yı bulayım ve ondan seni aramasını isteyeyim."

"Peki ya bu işe yaramazsa?" Kollarını kavuşturdu.

"O zaman arabayı ben hallederim. Bir şekilde." Sierra bir şey yapmazsa bu kızın arabasını tamir ettirmek için gereken parayı cidden ben mi verecektim?

Kaşları çatıldı, yüzünde şaşkınlık vardı. "Bekle, bu çok fazla. Arabamın parasını senin ödemeni istememiştim. Sadece adını öğrenmeye geldim ve belki biraz da sızlanmaya çünkü benim için büyük bir gündü ve şimdi her şey dağılıyor. Ama ona *sen* çarpmadın; o deli çarptı. Polis onunla ilgilenebilir."

"Ne yapılması gerekiyorsa yapacağım." Bu da polislerin buralarda dolaşmasını istemediğim anlamına geliyordu. *Max Kent'in kız arkadaşı çarpıp kaçma olayına karıştı haberi* doğru olsa da olmasa da manşetlere taşınacaktı. Medya bunu yayınlayacak ve Koç Williams da çılgına dönecekti. Hayır, teşekkürler. Alnımı ovuşturdum. "Lanet olası hayranlar. Keşke beni rahat bıraksalar."

Bunu düşündü, burnu buruştu. "Yani onunla *gerçekten* seks yapmadın." "Yemin ederim.

Takımın yarısıyla birlikte oldu. Ona on metrelik bir sopayla bile dokunmazdım."

"Kolay kuyruktan nefret eder," diye ekledi Tate kanepeden. Ayaklarını sehpanın üzerine uzatmış, ilgiyle bizi izliyordu. Sanki Ateşli Adamlar Kulübü'nün üyeleriymişiz gibi başıyla beni işaret etti. "O bir alfa, aşkım, tıpkı benim gibi. Bunun için çalışmayı severiz. Ben senin için çalışırdım." Bakışları tembelce Komşu Kız'ın üzerinde gezindi, o kadar açık bir niyetle ki arka planda porno müzik çalmasını bekledim.

Ciddi misin? Ona geri çekil diyen bir bakış

attım. Bir dakika. Neden umurumda olsun ki?

Tekrar Komşu Kız'a baktım ve aramızdaki daha önce hissedilen gerginlik biraz azalmıştı, ancak jürinin hala bunu mutlu bir notla bitirip bitirmeyeceğimizi bilmediğini söyleyebilirim. Telefonundan saati kontrol ederken yüzünü buruşturdu. "Tamam, bunu daha sonra halledebiliriz. Benim gitmem gerek."

Teşekkürler, bebek İsa.

Gömleğinin altıyla oynadı. Orada

öylece durduk. Bakıyorduk.

Etrafımızdaki hava yoğunlaştı ve elektrikle yüklendi.

Bazen normal bir günün ortasında, hayatınızı değiştirecek bir seçim önünüze atılır. Tam o anda, tamamen farklı bir varoluştan bir karar uzaktasınızdır. Bunu yaptığınızın farkında olmasanız bile geleceğinize karar verirsiniz. Seçiminiz aşkı bulmakla, ölümle ya da lanet olası piyangoyu kazanmakla sonuçlanabilir; bilemezsiniz.

Kapıma gelen bu hatunla da böyle miydi?

Annemi kaybetmek bana hep bu tür şeyleri düşündürdü. Bir an yanımdaydı ve sonra gitmişti.

"Beni sınıfa bırakman gerek," dedi ve beni geri çekti. Bana mahcup bir bakış attı. "İlk iş Whitt'le buluşacağım ve o tam bir pislik."

Doğru ya.

Boğazımı temizledim ve odaklandım. "Elbette, seni sınıfa götürebilirim. Polisi aramadan önce bana geldiğin için de teşekkür ederim." Başımı öne eğdim. "Belki de bu küçük olayın bizi bir araya getirmesinin bir nedeni vardır."

"Ne gibi?"

"Sanki dışarı çıkmamız gerekiyormuş gibi," dedim sesim boğuklaşarak. "Bunu

telaflı edebilirim." Kızardı. "Yani benimle seks yapmak gibi mi? Bir arabam

olmasını tercih ederim."

Dudaklarım seğırdi. Tekrar.

"Sporcularla takılmam," diye ekledi. "Bu bir kural. Kişisel bir şey değil."

Omuz silktim. "Ben bir sporcuyum, sporcu değil. Arada büyük fark var."

"Benim için değil, Oyun Kurucu," dedi sertçe.

Sırıttım. Küçümsemesi beni korkutmadı. Sanki bir saldırıyla karşı karşıyaymışım ve maçı kazanmak için bir Hail Mary atmam gerekiyormuş gibi beni heyecanlandırdı.

Bir adım geri çekildim ve sırt çantamı yerden aldım. Arkadaş olduğum herhangi bir kıza yaptığım gibi rahat bir kolumu omuzlarına doladım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu koluma şaşkın bir bakış atarak. Yine de geri çekilmediğini fark ettim.

"Biz gidiyoruz. Seni Whitt'in sınıfına götürelim. Anatomi ve Fizyoloji olduğunu varsayıyorum?" Başını salladı.

"Ben de aynı sınıftayım." Bu sefer daha geniş bir şekilde sıırıttım. "Tasadüf mü yoksa kader mi?" Ağzı aralandı, bana bakarken bir nefes hava kaçtı.

Peki ben ne yaptım? Ona baktım, bir sürü *deja vu* hissettim.

Vücudu benimkine sürtündü ve ben onun kokusunu aldım. . . vanilya ve biraz limon. Farklı bir kokuydu. Taze. Tatlı.

Dolgun pembe dudaklarına baktım, benimkilere bastırıldığında nasıl hissedeceklerini merak ediyordum. Sikeyim hayır. Unut bunu.

Futbola odaklanın.

Doğru. Komşu kızıyla takılmak yok. Sezon yeni başlamıştı ve bir kızın yılını mahvetmesine ihtiyacım yoktu. O yollardan geçtim. Yapmışım.

Burnunun üzerindeki küçük çil çizgisini cımbızladım. "Umarım Snoop Dog dinlemeyi seviyorsundur, sarışın."

CHAPTER

five

Güneşli

BLONDIE?

Lütfen. Öldür beni şimdi.

Beni ne kadar kolay biri sanıyordu? *Hadi dışarı çıkalım. Bunu telafi edeceğim.* Evet, doğru. *Benimle yatmak* ve sonra arkasına yaslanıp utanç yürüyüşü yapmamı izlemek istedi. Bu olmayacak.

Onun açelya çalılıklarında tökezleyerek dolaşan bir sonraki kız ben olmayacaktım. Yine de aramızdaki mutlak saf gerçeği inkâr edemezdim.

Aldırma, dedim kendime. Öyle de yaptım. Bu duyguların üzerine kapıyı kapattım, onları beynimin beni incitme gücüne sahip her şeyi kilit altında tutan kısmına tıktım.

Düşündüğüm gibi biri değildi. Gerçekten değildi.

Kapıdan çıkarken içimi çektim. Saygısız tavırları bana eski sevgilimi hatırlatıyordu ve Leland'da öğrendiğim bir şey varsa o da süper yıldız atletlere güvenilmemesi gerektiği idi.

Hayal ettiğimden çok daha büyük bir adamdı. Elbette, büyük bir maç için televizyonda formasıyla fotoğraflarını görmüştüm ve bazen onu avluda görüyordum, genellikle takım arkadaşları veya kızlarla çevriliydi, ama asla yüz yüze gelmemiştik. Popülerdi ve benim sosyal çevremden çok uzaktı.

Başımı öne eğmeyen, sade ve basit bir kızdım; annem ben on altı yaşındayken öldükten sonra bu daha da arttı. Babam benim de onun gibi olmamam için elinden geleni yapmıştı. Katı bir vaiz olan babam, annem öldükten sonra beni devlet okulundan alıp evde eğitmeye başlamıştı. Artık şan dersi yok. Artık arkadaş ya da erkek yok. Beni evde ve parmağının altında istiyordu. Bu karanlık tarafını cemaatinden saklamayı başarmıştı ama kişiliğinin kenarlarında duruyordu.

Bana her baktığında bunu görüyordum. Benden nefret ediyordu çünkü ben o değildim.

Mimi, uzun sarı saçlarım, duman rengi gözlerim ve oval yüzümle ona çok benzediğim için olduğunu söyledi. Hatta sağ kulağımda onunki gibi kalp şeklinde bir doğum lekesi vardı. İkiz olabilirdik.

Max benim için siyah Land Cruiser'ın yolcu kapısını açtı - ça- ça- ve sonra protein barları, kitaplar ve futbol pedleriyle dolu yolcu koltuğunu temizlemeye başladı. Dağınıklığın yanı sıra, araba onun gibi kokuyordu, pahalı deri ile karışık bir alfa erkeği.

İçime bir nefes daha çektim, hayal kırıklığına uğramış hissediyordum. Lanet olsun. *Neden bu kadar güzel kokuyordu?*

Dar gömleğinin içindeki iyi gelişmiş pazularına hızlıca bir göz attım, kolundan görünen okul maskotumuz turuncu ve kahverengi kaplan dövmesine baktım. Bakışlarım yüzüne kaydı ve bir yanım - çılgın yanım- uzanıp yontulmuş çene çizgisine dokunmak, belki de parmaklarımı dolgun ve dudaklarında

gezdirmek istedi. İçimi çektim. Yanlış bir başlangıç yapmış olabilirdik ama vay canına, çok ateşliydi.
Beni bakarken yakaladığını belli eden bir sırıtışla koltuktaki kırıntıları sildi ve bana eliyle işaret etti

bir kraliçe tahtı gibi oturmak için. "Buyurun."

"Teşekkür ederim."

Sürücü koltuğuna oturdu, Tom Ford marka gözlüklerini taktı ve arabadan indi. Soğukkanlı davranmaya çalıştım ama gerçek şu ki çok gergindim. Çantamı açtım ve içinde bulduğum gül rengi bir ruju sürdüm. O hayran arabama çarptığında çok korkmuştum ve bulabildiğim kıyafetlerle evden kaçmıştım. Gömleğimi düzelttim ve bir elimi dağınık saçlarımda gezdirdim.

Muhtemelen dengesiz biri gibi görünüyordum.

Sen dengesiz bir insansın, diye kendime hatırlattım. Max Kent'ten seni sınıfa götürmesini istedin, belki de talep ettin.

Hangi evrende bunların bir anlamı var?

Elini radyonun üzerine koydu ama tahmin ettiğim gibi müziğin sesini yükseltmek yerine kapattı. Okyanus rengi gözleri beni değerlendirdi.

"Peki adın ne? Daha önce tanıştık mı? Sınıfta mı? Belki bir partide?" "Sunny

Blaine, ve hayır, futbolu sevmem bile. Okumayı ya da satrancı tercih ederim."

Atla piyonu ayırt edemiyordum!

Aylardır iyi bir kitap okumamıştım!

Neyim vardı benim?

Güldü. "Yeni olmalısın. Leland'da futbol neredeyse bir din."

"Önce Southwest Community'ye gittim ve geçen yıl Leland'a başladım. Bu Mayıs'ta mezun olacağım" dedim. Leland, insanın aklını başından alan bir fiyat etiketine sahip özel bir kurumdu. Son iki yarıyılı ancak bir sanat bursu ve federal hibelerle tamamlayabilmişim. Tabii ki yemek ve kira gibi ödemem gereken temel ihtiyaçlar da vardı; bu yüzden kütüphanede haftada yirmi saat çalışıyordum.

"Mezuniyetten sonra büyük planların var mı?"

"Sanatı seviyorum, bu yüzden bir galeride bir şeyler yapmayı umuyorum." Dudağımı ısırdım, ona hayalimi söylemekten çekiniyordum ama yine de ağzımdan çıktı. "Bir gün kendi tasarladığım kıyafetleri satan bir mağazam olsun istiyorum. Ne kadar para biriktirebileceğime bağlı." Omuz silktim, geçiştirdim. "Muhtemelen sonunda Gap'te çalışacağım."

"Nerelisin?"

"Kuzey Carolina. Bir süre önce büyükannem Mimi ile yaşamak için buraya taşındım."

Bana ilgili bir bakış fırlattı. "Nerelisiniz? Eskiden dağlarda tatil yapardık.

Güzel bir yer."

"Neden yirmi soru?" Sertçe sordum.

Omuz silkti ve dikkatimi doğrudan o gülünç derecede geniş omuzlarına çekti. "Sadece sohbet ediyorduk. Neden bu kadar savunmacısın?"

O haklıydı. Ne zaman biri Kuzey Carolina'dan bahsetse, susuyordum. Atlanta'ya taşınmadan önceki hayatımı gizli tuttum ve bu beni tanıması kolay bir insan yapmadı.

"Özür dilerim. Sadece ..." Keskin bir nefes aldım ve kötü ruh halimin diğer nedenini düşündüm. "Erkek arkadaşım ile yeni ayrıldık ve o da bizim sınıfta olacak. Geçen bahar tüm sınıflarımızı birlikte seçmiştik." Dışlerim alt dudağımı çekiştirirdi. "Onu görmekten korkuyorum. Şimdiye kadarki en büyük ayrılığı yaşadık. Kapanış yok."

Bakışları bana yöneldi. "Berbat bir durum. Yakın zamanda ben de yaşadım. Anlıyorum."

"Bu dönem birlikte yaşamamız gerekiyordu ve son dakikada bir yer bulmak zorunda kaldım," diye ekledim. "Neyse ki orada yaşarken evini onarmamı isteyen bir profesör tanıyordum."

"Oh?"

"Sadece duvar kağıdını sökmek ve genel onarım işleri."

"Kulağa iş gibi geliyor," diye mırıldandı, sanki şaşırması gibi bana şöyle bir baktı.

"Okul harcı ucuz değil ve kitaplar kendi kendimi satın almıyor." Paradan geldiği bir sır değildi. Heck,

Babam ünlü bir NFL oyuncusuyken spor spikeri oldu.

"İşte böyle huysuz oluyorsun," diye sırttı ama garip bir şekilde memnun görünüyordu. "Berbat bir gün oldu, tamam mı? Ve ben hâlâ kahve içmedim."

"Bunu alamayız." Arabayı Circle K'ye soktu, bana bir dakika beklememi söyledi ve beş dakika sonra iki strafor bardakla geri geldi. Kucağıma şeker ve krema paketleri attı. "Starbucks değil ama işimizi görür."

Fincanı alıp Kutsal Kâse gibi kucakladığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Kapağı yırttım ve ilk yudumu içime çektim. Belki de hayatımdaki diğer sporcular gibi bir pislik değildi.

Arabayı sokağa geri çekerken kıkırdadı. "Seni evcilleştirmenin yolunun kahve olduğunu söylemeliydin."

"Evet," diye mırıldandım, koltuğa geri yerleştim. "Kekler ve çörekler de işe yarar."

Clark Bilim Binası'nın arkasındaki otoparka girdi, park etti ve kontağı kapattı. Ama nedense ikimiz de inmek için hareket etmedik. Sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi anahtarlarıyla oynadı. Sonra güneş gözlüklerini çıkardı ve parmaklarının etrafında döndürdü. Canlı bir tel gibiydi ve her hareketini takip etmekten kendimi alamıyordum. Koyu renk saçlarından bir tutam topuzundan ayrılmıştı, kestane ve bal rengi röfleleri parmaklarımın onu gözlerinden uzaklaştırması için yalvarıyordu.

Yapma, Sunny.

Yine de sessizliği doldurmak istedim.

"Demek senin ayrılığın da berbattı, ha?" Bianca Something eski sevgilisinin adıydı ve çalkantılı ilişkileri geçen yıl kampüste çok konuşulmuştu. Hatta spor medyası birkaç kez onların çılgınca gidip gelmelerinden bahsetmişti. Hatta bir keresinde avluda tartışıklarına şahit olmuştum. Onları karşı karşıya gördüğümde bir ağacın yanından geçiyordum, büyük bir kavga ettikleri gün gibi ortadaydı. Ben izlerken, kız adamın kafasına bir kitap fırlatmış ve küfürler savurmuştu. Adam yumruklarını sıkarak hışımla kaçtı.

Yüzüne bir gölge düştü. "Geçen yıl oyunumu mahvetti. Erkek arkadaşı ortalıkta yokken hâlâ kendini bana attığına inanabiliyor musun?"

"Kıçını tekmelememi ister misin?" Güldü.

Güldüm.

Ve birbirimize baktık.

Tamam, bakma olayı iyice garipleşmeye başlamıştı. Ama ben duramıyordum, o da duramıyordu. Bakışlarında sıcaklık arttı ve kendi bedenimin de karşılık verdiğini hissettim. Eriyordum.

O süslü arabadan in Sunny. Bay Oyun Kurucu tehlikelidir.

Kapıyı açmak için hareket ettiğimde "Bekle," dedi. Eli koluma dokundu, bileğime kadar indi. Kalbim güm güm attı. Aman Tanrım. Yavru bir kedi kadar güçsüzdüm.

Yumruklarımı sıktım.

Külotunu çıkarma Sunny. Sakın düşme. Düşme. Düşme. Düşme. Oyun kurucuya.

Beynim kısa bir süre önce bir futbolcunun çıkmadığım tek sporcu olduğunu fark etti. Lisedeyken, evde eğitim almak için ayrılmadan önce, sahada şimşek gibi hızlı koşabilen ateşli bir basketbol oyuncusuydu. Güneybatı'da en yumuşak öpücüklerle sahip zayıf bir voleybol oyuncusuydu. Sonra Bart, en sonuncusu, bu bahar birinci lig yolunda ilerleyen seksi bir beyzbol oyuncusuydu. İç çektim. Gerçek şu ki, onlara karşı korkunç, korkunç bir şeyler hissediyordum. İster zıt kutuplar birbirini çeker deyin, ister başka bir şey, ama sporcular kalbime mıknatıs gibi çekiliyordu ve bir kez içeri girmelerine izin verdiğimde beni yok ediyorlardı.

"Öyle mi?" Yüzünü inceledim, her bir özelliğinin mükemmelliğine baktım.

O da bu takdire karşılık verdi, bakışları tişörtümün kıvrımlarında gezinirken meme uçlarımın sertleşmesine yetti. Aptal meme uçları.

"Aramızdaki bu şeyi hissediyor musun? Bir bağ gibi?" diye mırıldandı ve sonra bu fikir gülünçmüş gibi

nefesinin altından biraz alay etti.

"Hayır," diye yalan söyledim.

"Gerçekten mi? Kapımı açtığım anda garip bir şey oldu." Bana kendini küçümseyen bir omuz silkme hareketi yaptı. "Tabii benim kız radarım tamamen raydan çıkmadıysa."

Güldüm ama sonra hemen ayıldım.

Leland Futbol Kralı neden benimle ilgilensin ki?

Tüm üniversitenin, hatta Georgia eyaletinin hayran olduğu ünlü bir futbol yıldızı gibiydi.

Yani, beni yanlış anlamayın, dışarı çıktığımda bazen erkekler bana asılırdı. Uzun sarı saçlarım ve güzel göğüslerim vardı ama özel bir şey değildim. Burnum biraz fazla uzun ve elmacık kemiklerim geleneksel bir güzellik olarak kabul edilmek için biraz fazla genişti. Ruj ve rimel dışında nadiren makyaj yapardım ve dar kotlar ve babetler dışında seksi giyinmeyi pek sevmezdim.

Siyah bir cip yanımdaki park yerine hızla girdi ve nefesim kesildi. "Tanıdığın biri mi?" Max sordu.

"Eski sevgilim." Uyandığımda hissettiğim endişeli duygu midemde daha da büyüdü.

"Beyzbol takımının atıcısı Bart Morgan'la mı çıktın? Hah. Belki de bu yüzden bu kadar tanıdık geliyordur. Belki de seni geçen yılki atletizm şöleninde görmüşümdür?"

Başımı salladım.

"Sporcularla çıkmama nedenin o mu?"

"O yüzden *kimseyle* çıkmıyorum. Tek istediğim mezun olmak ve buradan gitmek. Kendimden başka kimseye ihtiyacım yok."

"Ah. Seninle oynadı," dedi Max.

"Banço gibi."

Bart arabasından çıktı, kitap çantasını aldı ve kaldırıma doğru yola koyuldu. Bize doğru bakmadı bile. Isabella'nın onun kötü bir şöhreti olduğu konusunda beni uyarmasına rağmen ona nasıl güvendiğimi hatırlayınca yüzüm alev aldı. Parmaklarımı saçlarımın arasına sokup çekiştirdim.

Max'in kaşları çatıldı ve elimi saçımdan çekti. "Hey. İkinizin arasında ne oldu?"

Max'in Bart'a verdiğim tepkiyi izlediğini ve dikkatle incelediğini fark ederek kıpırdandım.

"Sunny?"

Belki adımı ilk kez onun dudaklarından duyduğum için, belki de uzaklaşırken Bart'ın arkasından attığı sert bakış yüzünden - ama her neyse, kendimi arabaya bıraktım.

"O ..." Doğum günü partisini hatırladığımda sesim kesildi. Geçen bahar ılık bir geceydi ve kütüphanedeki mesaimden sonra yorgun düşmüştüm. Yoğun maç haftasının ve yollarda olmanın ardından onu göreceğim için heyecanlıydım ve önce onu aramadan doğruca beyzbol kardeşlik evine gittim. Onu çalışma odasının arka tarafında bir kanepeye uzanmış, elleri başka bir kızın pantolonunun içinde, partideki herkesin gözü önünde buldum. Ve benim orada durduğumdan tamamen habersizdi. Onlara bakıyordum.

Tam bir yalancıydı.

Bebeğim, seni seviyorum.

Bebeğim, sen ve ben birbirimiz için yaratılmışız.

Dudağımı çiğnedim. "Başka bir kızla birlikteydi. Onları izledim ..." Aşağılanmayı hatırlayarak durakladım.

"Kıçını tekmelememi ister misin?" Yarı gülümsedim.

"Hayır."

"Onu hala önemsiyor musun?"

"Yapmamalıyım. Bianca'yı hâlâ önemsiyor musun?" "Bizim sınıfta olacak." Yüzü sertleşti.

Ağzım açık kaldı. "İmkânı yok." "Olmaz."

Başımı salladım. "Biz bir avuç ezik değil miyiz?"

Bir an için bunu düşündü. "Kaybetmekten nefret ederim, hem de hiçbir şeyde." Gözlerinde bir ışıık parladı. "Bir fikrim var. Birlikteymişiz gibi sınıfa girelim ve akıllarını başlarından alalım."

Ben başladım, o uzanıp elimi tuttuğunda daha da çok başladım. "Ne demek istiyorsun?" Yine de ellerimizi birbirinden ayırmadım.

Bana yaklaştı, yüzü ciddiye. "Onlara daha büyük ve daha iyi şeylere geçtiğimizi gösterelim. Bugün sınıfta benim kız arkadaşım gibi davranmaya ne dersin?"

Ne?

Deli miydi?

Kafamdaki bulanıklığı gidermek için başımı salladım. "Bir dakika yavaşla. Eşcinsel misin?" *Ne kadar korkunç.*

Bana *gerçekçi* bir bakış gönderdi. "Hayır, sadece bu sabah kendimi emin hissetmiyorum, alışık olduğum bir duygu değil. İçeri girip ona özel biriyle tanıştığımı göstermek istiyorum. Döneme bomba gibi başlamak istiyorum."

"Ciddi misin sen?"

Hızır bir sırıtış dudaklarını büktü. "Neden olmasın? Hadi onlarla uğraşalım." Düşüncelerim *hayır* demek için bir neden bulmaya çalışıyordu. Bir tane bile bulamadım.

Hayranı işe yaramazsa arabamı tamir etmeyi teklif etmişti. Hatta durup bana kahve bile getirmişti. Ayrıca, kampüsteki en popüler çocuk yanımdayken Bart'ın yanından vals yaparak geçmek güzel olurdu.

Normalde en az düşüncesiz insan benimdi ama onun kız arkadaşımıymışım gibi davranırsam ne yanlış gidebilirdi ki?

Sinir ve heyecan üzerimden uçtu. "Hadi yapalım şu işi."

CHAPTER

six

Maksimum

Asansörü beklerken durduk, Sunny bir metre kadar uzağımızdaydı. Yüz ifadesi sakindi ama yine de gergin olduğunu hissediyordum. Bunu yapmaya karar verdiğimizden beri sessizdi ve umarım bundan pişmanlık duymuyordu. Sahte bir kız arkadaş fikri kafamda kök salmaya başlamıştı.

"Benim bir hastalığım yok," diye takıldım, kolunu dürterek rahatlamasını sağlamaya çalıştım. Bu noktada kimse bunu yutmayacaktı.

Ciddi bir ifadeyle beni süzdü. "Her neyse. Kadınlar arasındaki ününü duymuştum. Onları sev ve terk et sloganınız gibi görünüyor."

"Meh. O benim aptal olduğum birinci sınıftaydı." Sırıttım. "Belki ikinci sınıfta da öyleydim ama tertemizim. Daha yeni sağlık kontrolünden geçtim."

Bakışları önce kot pantolonumun ağ kısmına, sonra da duvara kaydı. Yutkundü. "Bildiğim iyi oldu. Bunu *Max Kent Hakkında Bilinmesi Gerekenler* klasörümün altına koyacağım - ki asla kullanmayacağım."

Sırıttım. "Ve bu oyunu oynamazsak kimse benden hoşlandığına inanmayacak, bu da sınıfa girmeden önce seni öpmek zorunda kalacağım anlamına geliyor," dedim.

"Öpücük mü?" diye ciyakladı, bana bakarken gözleri büyümüştü. Evet. Bu onun dikkatini çekmişti.

Başımı salladım. "Asansör kapıları öğrencilerle dolu bir koridorun önünde açılacak. Takım arkadaşlarım dışında çoğu insan bütün yaz benimle konuşmadı ya da beni görmedi ve inanın bana, bütün gözler üzerimizde olacak. Aşık olduğumuzu düşünmelerini istiyoruz. Seni burada becermemek için kendimi zor tuttuğumu düşünmelerini istiyoruz."

Bana bön bön baktı. "Sen delisin. Bunu sırf benimle öpülebilesin diye kabul etmedim."

Ellerimi açtım. "İstemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım. Seni öyle güzel öpeceğim ki, bütün bir yıl boyunca beni düşünmeden başka bir erkeği öpemeceksin."

İnançsızlıkla başını salladı. "Pffft. Ne kadar ukala olduğunun farkında mısın?"

"İnkâr etmeyeceğim. Ben Max Kent'im."

Sanki burası olmak istediği son yermiş gibi yüksek sesle nefes verdi. Onu rahatsız eden sadece ben miydim? Gergin ve başa çıkılması zor *biriydim* - *en çok* da sahada.

Aptal olma, Max.

Her şey seninle ilgili değil. Kendinizi onun yerine koyun. Arabası daha yeni yıkıldı, eski sevgilisini görmeye hazırlanıyor ve tanımadığı bir adam ondan bir gösteri yapmasını istedi.

"Ne olacak?" Parmaklarımı uyluğuma vurarak sordum, garip bir şekilde endişeliydim.

"Tamam, beni öpebilirsin ama göğüs sıkmak ya da çılgınca şeyler yapmak yok."

Başımı salladım. Bana uyar. Bunu hafif tutabiliyordum. Hayatımı olabildiğince özel tuttuğumdan, kamuya

açık gösteriler zaten bana göre değildi.

Ama kendimi onunla alay etmekten alıkoyamadım. "Çoğu kız bunun için adam öldürür, biliyorsun," dedim sırtarak.

"Ben çoğu kız gibi değilim."

Asansör geldi ve neyse ki yalnız adım attık. Ellerimi omzunda gezdirerek sırt çantasını çıkardım ve benimkinin yanına, yere bıraktım.

"Hazır mısın?" Kişisel alanına girerek sordum. Göğsü kalktı ve başını salladı.

Bana yabancıydı ama yine de boynuna dokunmaktan, boğazının ve kulağının kabuğunun çizgilerini takip etmekten hiç çekinmedim. Bazı kızlar gibi makyajlı ve çılgın kaşlı değildi; hayır, kremi teni ve samanla pamuğun karışımı rengindeki saçlarıyla çok güzeldi. Hoşuma gitti.

Peki ya şu orkestra öpücüğü fikri? Kısmen bir *hile*. Sadece onu öpmek istedim.

Büyük gri gözleriyle bana baktı ve nefesim kesildi. Gri onlara haksızlık ediyordu; yumuşak dumanlı bir renkteydiler ve göz bebeklerinin etrafında şimşek gibi çakan soluk mavi çizgiler vardı. Peki ya dudakları? Onları ilk ben fark etmişim. Dolgun ve simetriktiler, tepelerindeki tatlı girinti lanet olası ismimi çağırıyordu.

Yutkundum. "Hazır mısın?"

"Bunu bana zaten sormuştun," dedi biraz nefes nefese.

Oh. Evet.

Ondan uzaklaşmadan altıncı katın düğmesine bastım.

Eğildim ve onu öptüm. Tadı bal ve şeker gibiydi ve daha fazlasını istiyordum ama o bir android gibi dururken, elleri yanında gevşekken değil.

Burnumu boynunda gezdirdim ve lobundaki kalp şeklindeki küçük doğum lekesini yalayarak onu titrettim. "Öp beni, sarışın."

"Birinci kural: Bana *sarışın* deme. Yaratıcı değil, ayrıca Bart'ın tarzıydı."

"Tamamdır." Yüzünü kavradım ve tekrar ağzıma aldım, bu sefer daha ısrarcıydım, dilimi içine sokarak onu keşfettim ama Bart'ın yüzü kafamda belirdi. Onu çok az tanıyordum ve aldatan erkek arkadaş hikâyesi üniversite ortamında yeni bir şey değildi ama gözlerindeki kırılganlıkla ilgili bir şey beni kızdırdı.

Dilini benimkine değdirdi, eli belime gitti ve beni kendine çekti. Bart'ı unutmuştum.

Kahretsın. Her şeyi

unuttum. Sıcaklık her

tarafıma yayıldı.

Kalçalarımız sanki bunu daha önce yapmışız gibi birbirlerine doğru çekildi ve ilk buluşma öpücüğü gibi başlayan öpücük tamamen başka bir şeye dönüştü. Elim daha iyi bir açı yakalamak için saçlarına kaydı ve öpüşmeyi tam bir sevişme seansına dönüşene kadar derinleştirdi. Bacağını kalçalarımın etrafında kıvrılana kadar yukarı kaldırdım. İnledi, elleri kıcımlı sıkamak için aşağı kaydı. Tenim cızırdadı ve sikim sertleşti, hazırды-

Asansörün kapısı bizim katımızda açıldı ama elim kapının üzerimize kapanmasını engellerken dudaklarımız birbirine kenetlenmişti. Bunu herkesin görmesini istiyordum. Şişmiş dudaklarına bir öpücük daha kondurdum ve geri çekildim. Bakışları alçak ve ağırdı. Benimkiler de aynı olmalıydı. Seçme şansım olsaydı, bu asansörden çıkar, karanlık bir sınıfta bir köşe bulur ve birbirimizin beynini sikerdik.

Çok cazipti.

Ama yapamadım. Komşumla olmazdı. Yan dairede yaşayan kızlarla zevkleri karıştırmak kötüydü. Sadece bir aptal bunu yapardı.

Titrek bir nefes verdi, göğsü inip kalkıyordu. "Bunu bir daha yapma."

"Yapmayacağım." Kesinlikle yapardım-hipokrat olduğum için.

Parmaklarımızı birleştirdim ve asansörden çıkarken ona eşlik ettim.

Asansörden çıkıp koridorda ilerlerken ve Dr. Whitt'in sınıfına girerken birkaç kişi kaşlarını kaldırarak bizi izledi. Birkaç kişi bana başını salladı, gözleri biz geçerken Sunny'yi takip ediyordu. Birkaçı da bana takdir dolu baş selamları gönderdi.

O benim. Çek ellerini.

"Bekle." Telefonumu çıkardım ve onu kenara çektim. "Bir günlük ilişkimizi anmak için bir fotoğrafa ihtiyacımız var."

Yüzünü buruşturdu. "Yatmaya hazır gibi görünüyorum ve saçımı bile düzeltemedim-" Ne kadar güzel olduğunu nasıl bilemezdi? "Harikasın Sunny. Söyle." "Harikasın Sunny," diye kestirip attı.

"Hadi, içinden geldiği gibi söyle."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bu doğru değil. Altı bedenim, göz kalemi sürdüğümde belki yedi, push-up sütyen kullanırsam belki sekiz."

Ona bir sırtış gönderdim. "Sen söyleyene kadar sınıfa gitmiyoruz." "Ben harikayım," diye tersledi. "Mutlu musun?"

"Evet. şimdi gülümse." Selfie çekmek için telefonu kaldırdım, yanağını yaladım ve fotoğrafi çektim.

Bum. "Seni bir kez yaladım mı, benim olursun," dedim usulca.

Yanakları pembeleşti ve aklının nereye gittiğini anladım. Bu düşünceyi bir kenara ittim ve fotoğrafi tüm sosyal medya hesaplarıma gönderdim. Hayranlarım buna bir göz atsın. Belki beni bir hafta kadar yalnız bıraktırlardı.

Birkaç saniye sonra Bianca ile karşılaştık.

En azından drama başlamadan önce oturacak bir yer bulmayı umuyordum.

Beni gördü ve bir Noel ağacı gibi parladı. Minyon, iri göğüslü ve sıkı kalçalı, ona bakmanızı talep eden türden bir kızdı. Giydiği dekolte kıyafetler, parlak kırmızı ruju, kedi gibi gözlerini sizi yemek istercesine üzerinizde gezdirmesi, tüm bunlar dikkat çekmek için can atan ve bunu elde eden bir hatuna işaret ediyordu. Egzotik, çiçekli kokusu içime işledi ve çarşaflarımın yıkadıktan sonra bile haftalarca nasıl onun gibi koktuğunu hatırlayarak vücudumun gerildiğini hissettim.

Omzunun üzerinden Felix'e baktım. Orada değildi. Sanırım bu dersi almıyordu.

Gülümsedi, kahverengi bakışları benimkileri terk etmeyi reddediyordu, bu da birlikte olduğum kızları görmezden gelmek için kullandığı taktiklerden biriydi. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Yazın nasıl geçti?"

"Harika. Felix nasıl?" Sesim keskindi.

"Peki," dedi ve omzuma dokunmak için uzandı. "Belki dersten sonra konuşabiliriz. Sana anlatacak çok şeyim var."

"Hayır, teşekkürler."

İçini çekti, yüzünde yaralı bir ifade belirirken eli göğsünün üzerine düştü. "Tamam, bunu hak ediyorum ama bir gün beni affetmelisin. Lütfen. Her şey için özür dilerim."

Her şeyi mi? Onunla evlenmem için beni tuzağa düşürmeye çalışmıştı.

Birisi oturmak için bana çarptı ve ben de etrafıma bakındım, çok uzun süre durduğumuzu ve trafiği engellediğimizi fark ettim. Diğer öğrenciler yerlerine geçmek için etrafımızdan dolandılar.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Bunu iyi idare edemedim. İlk çekip giden ben olmalıydım. Ben-

Sunny bir kolunu belime doladı ve bana doğru eğildi. *Onun* olduğumu bundan daha açık ifade edemezdi. Ben de rahatladım.

"Affedersiniz, tanışıyor muyuz? Ben Sunny, Max'in yeni ..." biraz tökezledi ama "kız arkadaşı" demeyi başardı.

"Bianca," diye karşılık verdi, "onun *eski kız arkadaşı*." Kaşlarını kaldırarak bana döndü. "Biriyle çıktığını fark etmemiştim."

"Sizi bilgilendirmek zorunda değilim," dedim sertçe.

Sunny'yi küçümseyerek kokladı, gündelik tişörtünü ve parmak arası terliklerini değerlendirdi. Dudaklarında küçük bir kıvrım oluştu. "Her zamanki gibi değilsin, Max." Saçlarını karıştırdı, bakışlarında kötücül bir parıltı vardı. "Felix'e *selamını* söyleyeceğimden emin olabilirsiniz."

Kilidimi nasıl açtığını hatırlayarak ellerim kenetlendi. "Daha da iyisi, ona düzgün pas atamayan bir ibne olduğunu söyle. Belki de amigoluğu denemeli."

Alçak sesle güldü ve beni öfkelenendirerek vals yaparak uzaklaştı. Benim duygusal tepkim onun arzuladığı şeydi.

"Gidelim," dedim Sunny'ye.

Başını salladı ve ben kürsünün ortasındaki iki koltuğa doğru ilerlerken beni takip etti. "Bu çok rahatsız ediciydi," dedi bana yan gözle bakarak. "Şimdi belki seni biraz yalnız bırakır. Gerçekten istediğin bu, değil mi?"

Dudaklarım düzleşti. "Onunla işim bitti." "Uh-huh."

"Öyleyim."

Yine de, sana sıçan bir kızda her zaman nerede yanlış yaptığını merak etmene neden olan bir şey olduğunu inkar edemezdim.

Tam kitaplarımızı çıkarmıştık ki, hücum yan hakemi Ryn arkamdaki koltuğa oturdu. Kaliforniyalı iri yarı Asyalı bir oyuncuydu ve sahada tam bir yıkıcıydı.

Onu Sunny ile tanıştırdım ve nasıl tanıştığımızı sorduğunda donup kaldım. Bir hikâye uydurmayı planlamamıştım ama el yordamıyla geçen bahar Phi Alpha toga partisinde nasıl tanıştığımıza dair ayrıntılı bir hikâye anlattım. Yılın en çılgın partilerinden biri olarak bilinen bu parti aklıma gelen ilk şeydi ama o partiye katıldığımdan bile emin değildim.

"... partide tuvalette öpüştük ve bu yaz onu tekrar gördüğümde çıkmaya başladık."

Toplam BS.

"Bu yaz nerede tanıştınız?" diye sordu.

Gözlerimi kırptım. Yalan söylemek düşündüğümde daha zordu.

Sunny a r a y a girdi. "Üçüncü Cadde'deki Orion Coffee Shoppe'da. Atlanta'daki en iyi latteler ve çikolatalı kruvasanlar orada. Suyunu *üzerime* döktü, *yani kim kafede su içer ki?*

-Ve gerisi tarih oldu." Genişçe gülümsedi ve gözlerini bana dikti.

Aynı anda iki şey düşündüm. Birincisi, Sunny harika bir oyuncuydu. İkincisi, bu kahve mekânını hiç duymamıştım ama belli ki o seviyordu. Nerede olduğunu öğrenmek için aklıma bir not aldım.

"Dostum. Bu harika," dedi Ryn, bana bilmiş bir bakış göndererek. "Bianca'dan sonra iyi birini hak ediyorsun."

Evet. Tüm takım onun ve Felix'in oyunumu nasıl etkilediğini gördü.

Üzerimde kötü niyetli bir bakış hissettim, sanki biri kışıma dinamit sokmak istiyordu. Gözlerimi bir sıra öteye kaydırdım ve Bart'ın gözlerini üzerimde buldum.

Vay, vay, vay. Önce Bianca, şimdi de dangalak.

Sandalyemde doğruldum. Ona bir öpücük kondurmak istiyordum ama öfkemi kontrol altında tutmam gerekiyordu. Futbol bunu gerektiriyordu.

Sandalyesinden kalktı ve bize doğru ilerledi.

CHAPTER

seven

Güneşli

KALBİMİ KIRAN ADAM oturduğum yere doğru yürüyordu. Yakışıklı, tam bir Amerikan tipi olan Bart'la, bir araştırma ödevi için Jane Austen hakkında bir kitap ararken kütüphanede tanışmıştım. Ona hemen aşık olmuşum. Kitap okuyan ve ilginç yazarlar hakkında konuşabilen seksi bir atletti. Evet.

Muhtemelen randevularımızdan önce Cliff Notes'u okumuştur.

Derin bir nefes aldım. *Kendini dramaya hazırla Sunny.*

Masamın önünde durdu. Her zaman mükemmel bir şekilde şekillendirdiği kumral saçları, sanki yakın zamanda eliyle taramış gibi darmadağınktı. Tepede uzun olan saçlarını, bana Edward Cullen'i hatırlatan dramatik bir şekilde geriye doğru savuruyordu. Bu aramızda küçük bir şakaydı-Bart, benim ısıltılı vampirim.

Parlak yalancı, diye kendime hatırlattım.

Yüzümü sakın tutmak için elimden geleni yaptım. Ama onu yakından görmek, yontulmuş çene hattını ve ilk göz ağrım olan zayıf vücudunu görmek boğazımda bir düğüm oluşmasına neden oldu. Acıyla karışık bir hüznü kapladı içimi. İlişkimizi hiç bitirmemiştik. Tam olarak değil. Partiden çıkıp gitmiş ve onunla bir daha hiç konuşmamıştım. O günden beri bana elliden fazla sesli mesaj bırakmış ve yüzlerce mesaj göndermişti. Tek bir tanesini bile dinlememiş ya da okumamıştım. İhaneti kendi gözlerinizle gördüğünüzde, söyleyecek bir şey kalmıyor. Onun bahanelerini dinleyemeyecek kadar gururluydum.

Geçen yıl, onunla sonuna kadar gitmeye hazır olmam üç ayımı almıştı ve seks yaptığımız ilk gece nazik ve kibar davranmıştı. İlişkimizin altıncı ayında onunla bir gelecek planlıyordum. Hangi takıma çağrılırsa çağrılısın onu takip edecektim.

Sonra uzaklaşmaya başladı.

"Onu öpmüştün," Bart inanamayarak Max'i işaret etti, "toga partisinde mi? Biz çıkarken mi? Bu çok ilginç çünkü o gece ders çalışman gerektiğini söylediğini hatırlıyorum. Bunca zamandır beni aldatıyordun."

Max'in hikayesini kafamda tekrar canlandırdım. *Oh.* Bart, Max beni aldatmadan önce onu öptüğümü sanıyordu.

Dışlerim birbirine kenetlendi. *Bu ne cüret?*

Omuz silktim, soğukkanlıymış gibi davrandım.

Yaklaştı ve Max ayağa kalktı, vücudu tam boyuna ulaştı, Bart dahil herkesin üzerinde yükseldi.

"Dikkat et. Sunny'ye bu kadar yakın durman hoşuma gitmiyor."

Bart dönüp ona baktı, kulakları kızarmıştı, bu da kızgın olduğunun açık bir göstergesiydi. Parmaklarını Max'in göğsüne doğru itti. "Sen kendi işine bak."

Max'in yüzü bir buz kütesine dönüştü. Uğursuz ve soğuk. Sahaya dizildiklerinde savunma oyuncularına da böyle baktığını hayal ettim. "Kızıma ~~bağırmana izin vermeyeceğim.~~"

"Senin kızın mı?" Bart ellerini havaya kaldırarak alay etti. "Onu tanımıyorsun bile. Ve bilgin o l s u n diye söylüyorum, Sunny'yi asla incitmem. Senin için aynı şeyi söyleyemem." Max'in sıkıldığı ellerine dikkatle baktı.

Yumruklar. "Kavga etmeyi seven sensin," dedi, belli ki geçen yıl Max ve Felix arasında yaşanan tartışmaya atıfta bulunuyordu.

"İşte böyle. Şimdi yumruğumu suratına indirmeden önce yerine dön," dedi Max yumuşak bir sesle, gözleri kısılmıştı.

"Senden korkmuyorum, göt herif-"

"Orada her şey yolunda mı?" Profesör Whitt içeri girmişti ve tel gözlüklerinin arkasından onlara bakıyordu. Kaşlarını çattı ve gözlüklerini düzeltti, gözleri Max'in yüzünden Bart'inkine kaydı.

"Evet efendim," dedi Max ama bakışlarını Bart'tan ayırmadı. İkisi de kımıldamadı.

"*Otur yerine,*" diye tısladım ve ikisine de yönelttim. Bir oyuncak için kavga eden huysuz çocuklar gibi davranıyorlardı. Ve Max ile ben gerçek bir çift bile değildik! *Delilik.*

Tanrıya şükür, Bart koltuğuna geri döndü.

"Onunla kendi savaşımı kendim verebilirim," diye fısıldadım Max'e, tekrar yerine otururken. "Bunu bir daha yapma."

Beni görmezden geldi, dudakları birbirine yapışmıştı, hareketleri keskin ama kontrollüydü, dizüstü bilgisayarını çıkarıp yüksek sesle masanın üzerine bıraktı.

Peki, tamam. İyi. Kızgındı. Bunu anladım. *Ama neden?*

Kendimi ıslak bir erişte kadar güçsüz hissederek eşyalarımı yerleştirmeye odaklandım.

Whitt işe koyuldu, yoklama yaptı ve geç kalma ve devamsızlıkla ilgili yasaları belirledi. İçimden homurdandım. Geçen dönem burada elimden gelenin en iyisini yapmışım ama Mimi dizinden ameliyat olduğunda birkaç gün devamsızlık yaptıktan sonra arayı kapatmak imkânsız hale gelmişti. Sanatla uğraşan biri olarak fen ve matematik benim kriptonitimdi.

Oda sessizleşti. Herkes bana bakıyordu. "Bayan

Blaine ... bugün bizimle misiniz?" Whitt söyledi.

"Evet." Koltuğumda doğruldum.

"Güzel." Bana başıyla onay verdi ve küçük bir gülümseme gönderdi. Koyu dalgalı saçları ve güzel yüzüyle yaşlı bir adama göre yakışıklıydı. Aslında iyi bir insan olduğunu duymuştum, sadece gülünç derecede sertti.

"Hoş geldiniz. Umarım bu dönem dikkatinizi verirsiniz. Söyleyin bana Bayan Blaine, insan vücudundaki en önemli organ hangisidir?"

Lanet olsun! Hiç vakit kaybetmedi.

Ders kitabımın sayfalarını çevirdim, geçen hafta e-posta yoluyla verdiği materyali gözden geçirdim. Endişem arttı. Belki de duvar kâğıdını indirmek yerine ödevimi okumalıyım. "Kalp mi?" Kulağa hoş geliyordu.

"Neden?" diye sordu.

Alt dudağımı çiğnedim. *Düşün Sunny, düşün!* "Kan pompalar ve besin sağlar. Onsuz yaşayamayız. O bizim merkezimiz-"

"Yanlış. Kalp nakliyle onsuz da yaşayabiliriz." Parmağı Max'in üzerine geldi. "Siz. Bay Kent. En önemli organ nedir?"

Max bir ara taktığı kaplumbağa kabuğu gözlüklerini düzeltti, sanki Bart'la tartışması hiç olmamış gibi kibar ve soğukkanlı görünüyordu. "Beyin, efendim. Görme, işitme, koku alma, denge, öğrenme, hafıza ve eminim unuttuğum birkaç şeyi kontrol eder. Nöronları kullanarak iletişim kurar ve milyarlarca nöronumuz olduğu tahmin ediliyor."

Ağzım açık kaldı. Max'in hayal ettiğim gibi aptal bir sporcu olmadığını anladım. Belki de ondan daha fazlası vardı.

Hayır.

"Güzel cevap," diye yanıtladı Whitt. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Max durakladı, gözleri benimkilere kaydđ. "Ama konumuza dönecek olursak, Bayan Blaine haklı bir noktaya değindi." "Nasıl yani?" Whitt podyuma yaslanırken bacak bacak üstüne atarak sordu.

Tüm sınıf Whitt'ten Max'e ve bana baktı. Sanki tüm sınıf onun söyleyeceklerini duymak için sustu.

Max boğazını temizledi. "Kalp kontrol merkezi olmayabilir ama beyin kalbin sağladığı oksijen olmadan bir hiçtir. Birbirlerine güvenirler - bu bir tür ilişkidir. Ayrıca, metaforik olarak konuşursak, kalp ruhun ve aklımızın *merkezidir*. Sonuçta kalp aşık olunan organdır."

Whitt kıkırdadı. "Aşkın kalbimizle hiçbir ilgisi yoktur."

"Katılmıyorum." Max bana yavaşça bir bakış göndererek yüzümü taradı. "Özel biriyle ilk karşılaştığında kalbin tepki verir. Çırpınır, zıplar ya da öyle bir şey olur. Sanki diğer yarısını tanıyormuş gibi. " Başını eğdi, bu itiraftan biraz utanmış gibi görünüyordu.

Ben almadım. Bir dakika bile.

Etrafımdaki kızlardan hüznü iç çekişler geldi. Belki birkaç erkekten bile.

" ... çok romantik ..." diye mırıldandı biri odanın arka tarafından.

" ... kalbimi istediğin zaman alabilirsin ..." dedi bir

diğeri. Oh, lütfen.

Max'e bir kaşımı kaldırdım. *Çok saçmalıyorsun*, dedi gözlerim.

Beni istediğini biliyorsun, diye yanıtladı

gözleri. "Oyuncu," diye fısıldadım

nefesimin altında. O sadece sırıttı.

CHAPTER

eight

Maksimum

SUNNY'yi sınıftan çıkarken takip ettim ve merdiven boşluğuna adım atmadan önce elini tuttum. Gitmesine izin vermeye hazır değildim. Bir fikir aklımı kurcalıyordu.

"Bekle. Bir dakika konuşalım. Sana bir teklifim var."

Bana doğru döndü, sırt çantasını karıştırırken yüzünde telaşlı bir ifade vardı. "Ne var ne yok?"

Oh, ve sınıfta iyi rol yapıyorsun. Kızların yarısı artık sana aşık."

"Sadece yarısı mı?"

Ters ters baktı. "İyi. Muhtemelen hepsi."

"Ama sen değilsin?" Ben sordum.

"Üzgünüm ama küçük şovunuz benim katı kalbime karşı dayanıksızdı."

Umursamazca omuz silktim. Ders bir gösteriydi, ama rol yapmak en iyi yaptığım şeydi. İlk yılımda annemi kaybetmek beni öldürmemiş gibi davrandım. Babam dünyadaki en iyi adammış gibi davrandım. Bianca geçen yıl beni incitmemiş gibi davrandım.

Bu düşünceleri bir kenara ittim.

"Tamam, bu kulağa çılgınca gelecek ama belki de çıkma konusundaki küçük maskaralığımıza devam edebiliriz?" Dedim. Bu fikir sınıfta kök salmıştı ve bu konuda düşündükçe daha da heyecanlanıyordum.

"Neden isteyesin ki?" diye mırıldandı.

"Çok basit. Heisman'ı istiyorum ama geçen yıl Felix'le kavga ettiğime dair söylentiler yüzünden bu zor bir ihtimal. Ödül sadece başarı ve yetenekle ilgili değil. Her şey abartıdan ibaret ve abartıyı yakalamak için insanlarda yankı uyandıracak iyi hissettiren bir hikayeye ihtiyacınız var. Belki de ciddi bir kız arkadaş bulmak ve aşık olmak seçmenleri etkileyecek bir *hikâye* olabilir." Durakladım. "Hatta sonuna kadar gidip *nişanlı* bile diyebiliriz. Muhabirler bu romantik hikayeye bayılır, tıpkı o sınıfın yaptığı gibi."

Ağzı açıldı. "Sahte nişanlı mı? Aşık olmak mı? Nedir bu? Hallmark filmi mi?"

"Şimdiye kadar yapılmış en iyi Hallmark filmi olabiliriz Sunny." Sesim son derece ciddiydi.

"Peki ben ne alacağım?"

Daha da yaklaştım, ona doğru çekildiğimi hissettim, tatlı kokusunu içime çektim. "Bin dolar. Sürekli çalışıyorsun. Paraya ihtiyacın var, değil mi?"

Ayrılmış dudaklarından küçük bir nefes geldi. "Bilmiyorum. Bu çılgınca görünüyor. Sen delisin." Belki öyleydin ama futbol her şeydi.

"Sadece odaklandım - en iyi olmak için gereken şey bu. Ayrıca, bu *sadece* Heisman değil. Hayranlarımı sırtımdan uzak tutabilirsin. Ve Bianca'yı. Hayatımın en iyi sezonunu geçirebilirim ve tüm bunlar yanımda çok fazla emek harcamam gerekmeyen sahte bir kız olduğu için olur. Gördün mü? Kulağa mükemmel bir plan gibi geliyor."

Gözlerini benden ayırıp yanımdan geçip giden öğrencilere odaklanırken uzun bir nefes verdi.

merdiven boşluğuna yöneldi. Yüzünü ilgiyle izledim, zırhında bir çatlak aradım, bunun muhteşem bir fikir olduğuna onu ikna etmenin bir yolunu bulmaya çalıştım. Alt dudağını çiğnedi.

"Bu derse çalışmana bile yardım edeceğim. Ben tıp okuyorum, biliyorsun. Ve . . . Whitt'e senin için iyi şeyler söyleyebilirim. Beni sever," dedim şarkı söyler gibi bir sesle. "Hadi ama. Bunu istediğini biliyorsun. Eğlenceli ve ateşliyim. Çok popüler olursun-"

Elini yukarı kaldırdı. "Anladım. Ne kadar süre birlikte olmamız gerekecek?"

"Finalistleri Aralık ayının ilk haftası açıklıyorlar, yani aşağı yukarı üç ay gibi bir süre. Noel'den sonra gelip ayrıldığımızı söyleyebiliriz. Kalbimi kırdığını bile söyleyebilirsin. Gelmiş geçmiş en kolay şey."

Bunu düşündü. "Sorabileceğin bir kız yok mu, mesela halihazırda görüştüğün biri?"

"Sen olmalısın. Sana güveniyorum." "Neden?"

Kızın alnı kırıştı.

"Bilmiyorum. Belki de bana karşı koyacak kadar cesur olduğun içindir." Kelimeleri aceleye getirerek devam ettim, kulağa kolaymış gibi geliyordu. "Elbette asgari yükümlülükler olacak. Toplum içinde bir çift gibi davranmamız gerekecek - belki birlikte birkaç öğrenci partisine katılırsınız ya da Öğrenci Merkezi'nde öğle yemeği yeriz. Çılgınca bir şey olmayacak."

Kaşlarını çattı. "Pek dışarı çıkmıyorum. Kurabiye pişirir ve sitcom izlerim. Bianca gibi değilim. Kız gibi falan olamam."

"Onun gibi biriyle birlikte olmak istemiyorum," dedim oldukça sert bir şekilde. "Zaten futbol sezonundayız. Derse gidiyorum, antrenman yapıyorum ve oynuyorum. Bazı hafta sonları deplasman maçları için gideceğim. Görünüşümüzü minimumda tutabiliriz. Ayrıca, insanlar bizi ne kadar az görürse, sahte olduğumuzu anlama ihtimalleri de o kadar azalır." Omuz silktim. "Sadece, eğer bunu yaparsak, bana aşık olma. Ciddi bir şey istemiyorum."

"Güven bana," dedi sesinde çelik gibi bir tonla, "böyle bir şey olmayacak." "Güzel."

"Güzel."

Küçümseyici ses tonu karşısında dudaklarım kıvrıldı. "Peki cevap ne?"

Dudaklarını büzdü ve düşündü. "Beş bin ve sadece *kız arkadaş*. Nişanlı falan değil. Kulağa karmaşık geliyor. Sınıf Bart'la zaten karışık.

Büyükanneme yalan söylemek istemiyorum."

Neden hayal kırıklığına uğradım?

Para kısmına değil ama ondan daha büyük bir taahhüt alamadığım gerçeğine. Her neyse.

Alabildiğini al.

"İyi o zaman. Kız arkadaş o zaman."

Bana başını salladı, yüzü kararını vermiş gibi duruyordu. "Anlaştık. Aralık ayına kadar kendine sahte bir kız arkadaş buldun."

Tokalaşırken ona yumuşak bir gülümseme gönderdim, dokunduğumuzda oluşan titreşimden etkilenmemiştim. Ben

Ondan etkilendiğim açıktı ama iyi bir şeyi mahvetmemeye kararlıyım.

Hayranlar

yok. Bianca

yok. Drama

yok.

Sadece Heisman ve NFL'deki geleceğim.

Merdivenlerden inerken biraz daha konuştuk, lobiye açılan metal kapıdan çıkarken adımlarımız senkronize oldu. Bu konuda kendimi iyi hissediyordum. Kendime güveniyordum. Sunny dışarıdan bakanlar için mükemmel olacaktı. Zengin bir kız değildi. Çalışıyordu. Bianca gibi dengesiz bir öfkesi

yoktu ve huysuz olduğu zamanlar dışında iyi biriydi, ama içgüdülerim bunun kendini benim gibi pisliklerden korumak için yaptığı bir savunma olduğunu biliyordu.

O başka bir derse gidiyordu, ben de kampüsün diğer tarafında bir derse giriyordum, bu yüzden yollarımızı ayırdık. Bu konuda çok fazla düşünmeden, o uzaklaşmadan önce dudaklarımı yanağına değdirdim. Neden olmasın? Bir erkek arkadaş böyle yapardı ve dikkat eden biri varsa iyi görünürdü.

Dokunuşumu kabul etti ve sonra o dar yoga pantolonuyla benden uzaklaştı. Kıçı mükemmel bir şekilde yuvarlaktı ve kalçalarını doğru miktarda şımarıklıkla döndürme şekli

Asansördeki o sıra dışı öpücüğü düşündüm.

Aramızdaki ilişkiyi platonik tutmak zor olacaktı.

Yapmalısın, Max.

Döndüm ve kendimi futbola odaklanmaya zorlayarak bir sonraki dersime yöneldim. Onunla aramda hissettiğim tuhaf bağı görmezden gelecektim. En iyisi de buydu zaten. Ona bağlanamazdım. Tüm kariyerim buna bağlıydı.

CHAPTER

nine

Güneşli

BİRKAÇ SAAT SONRA, iki dersi daha bitirmiş ve eve yürümüşüm. Dört blok yürüdüğüm için sıcak ve terliydim, huysuzdum ve Max'le olan olaydan dolayı biraz dengesizdim.

Kitaplarımı köhne mutfak masasının üzerine bıraktım, buzdolabından bir soda aldım ve oturup sabahımı oynamaya başladım.

Çılgınca bir nedenden dolayı, onun kız arkadaşı olmayı kabul etmişim. Ona hayır diyemedim.

Neden bu kadar karşı konulmaz olmak zorundaydı ki?

Merdiven boşluğunda benimle konuştuğu süre boyunca bir yanım gözlerimi onun kusursuz yüzünden uzak tutmaya çalışıyor, bir yanım da kendimi deli gibi kaçmaya ikna etmeye çalışıyordu ama savaşı kazanan paraya aç yanım oldu. Kütüphanedeki saatlerimi azaltabilirdim. Mimi'yi daha çok kontrol edebilirdim. Ders çalışabilirdim. Hatta bir kısmını mezuniyet sonrası için saklayabilirdim.

Eğer onu atmak istiyorsa, ben kim oluyordum da hayır diyebiliyordum?

Onu gerçekten tanı mıyorsun Sunny!

Gerek var mıydı?

Onunla duygusal bir ilişkimiz olmayacaktı. Gerçek bir ilişki aramadığını açıkça belirtmişti.

Ve benden sahte nişanlısı olmamı mı istiyordu? Dikkatimi nasıl çekeceğini kesinlikle biliyordu ama benim de aldatma konusunda sınırlarım vardı - en çok da büyükannem yüzünden. Mimi aile olarak sahip olduğum tek şeydi ve ona yalan söylemek beni hasta hissettiriyordu. Ona bir erkek arkadaşım olduğunu söylediğimde yeterince zor olacaktı. Ona sahte olduğunu söyleyemezdim. Para için kendimi küçük düşürdüğüm için beni hayal kırıklığına uğratabilecek ve bana daha fazlasını sağlayamadığı için üzülecekti.

Max'le ilgili düşüncelerimi o kilitli kutuya geri koymaya zorlayarak dışarı çıktım, kırık dökük arabamı hayal kırıklığı içinde tekmeledim ve beni Mimi'ye götürmesi için bir Uber çağırdım. Onu her pazartesi öğleden sonra işten önce görüyordum ve harap olmuş bir araba beni durduramazdı.

Yaşadığı apartman kompleksine vardım ve havuz ile jakuzinin bulunduğu arka tarafa doğru yürüdüm. Verandadaki masadan bana el salladı, omuz hizasındaki boyalı sarı saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Altmış beş yaşında olmasına rağmen dinçti ve insanı delip geçen gri gözleri vardı. Ben onlara lazer gözleri diyordum. Sakinler onun ilgisini çekmek için birbirleriyle yarışıyor ve söylediğine göre bekâr erkeklerin birçoğuyla "ilişki" yaşamıştı.

Yanına oturdum ve bacaklarımı uzattım. "Bugün ne olduğuna asla inanamayacaksın, Mimi."

"Umarım piyangoyu kazanmışsındır." Bana parmak arası terliklerini gösterdi. "Koleksiyonuma eklemem gerek. Bayan."

2B'deki Barnes benden daha fazla çifti olduğu için övünüyor."

"Bunun olmasına izin veremeyiz." Geçen hafta Wal-Mart'tan aldığım rahat parmak arası terlikleri çıkardım. "Şunlara bir bak. Kayışlarında yaban arıları var ve altları yoga matından yapılmış."

"Aferin, çekirge." Onları yanına koydu ve masanın üzerindeki sürahidenden bana bir bardak çay doldurdu. "Bunları neden bu kadar çok sevdiğini anlamıyorum," dedim, başımla zaten üzerinde olanları göstererek. "Çünkü Bay Wallis çok güzel ayaklarım olduğunu ve onları göstermem gerektiğini söyledi."

Bay Wallis apartmandaki eski bir erkek arkadaşıydı ve şu anda Mimi'nin 2B'deki baş düşmanı Bayan Barnes ile çıkıyordu.

"Ayak fetişi olan o değil mi?"

"Belki." Gözleri en az seksen yaşlarında, kırmızı speedo giymiş, bronz tenli bir beyefendiye kaydı. Başını ona doğru salladı, sesi alçak ve komplocu bir tondaydı. "Ricky benim en sonuncum. New York'tan geliyor, tabii ki liberal. Bir ayıyı kış uykusundan uyandıracak kadar gürültülü horlar, ama aleti hâlâ çalışır - en azından iki dakikalığına. Çok hareketli biri. Belki de kaleci."

Sırıtmamak için kendimi zor tuttum. "Sana ayak uyduramıyorum. 3A'da Bay Sully ile çıktığını sanıyordum. Sana her gün çiçek getirdiğini söylemiştin. Ve Boca'da güzel bir tatil evi var."

Bu fikri elinin tersiyle itti. "Meh. Çok bağlandı ve bazen yelkencilikle ilgili uzun teğetlere giriyordu. Konu tekneler olduğunda adam jant kapağı fabrikasındaki bir köpekten daha çılgın. Tek konuştuğu dümenler ve deniz mili. İstedğim tek dümen onun pantolonundakiydi. Ayrıca, hayatımın geri kalanını hiçliğin ortasında bir okyanusta yüzerek geçirmek istemiyorum. Orada köpekbalıkları var ve ben yüzme bile bilmiyorum!" Bir nefes aldı. "Bana haberlerinden bahset, tatlım."

Başıma inmek üzere olan çılgın fırtınaya hazırlanmak için derin bir nefes aldım. "Benim de bir erkek arkadaşım var. Max Kent."

Ağzına götürmekte olduğu çay bardağını yere çarptı ve sandalyesinde bir çocuk gibi zıpladı. "LU'daki futbolcu Max Kent mi?"

Yüzümü buruşturdum. "Başka bir şey değil."

Avuçları *Sanford ve Oğlu'ndaki* Fred'in kalp krizi geçiriyormuş gibi yaptığı gibi göğsüne bastırdı. "Buna inanamıyorum. Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi soğukkanlı ve sakin bir şekilde buraya geldin. Neden bana söylediğin ilk şey bu değildi! Tanrım, piyangoyu kazanmışsın." Tekrar yerine oturdu, göğsü hızla yükseliyordu. "Benimle dalga geçmiyorsun, değil mi?"

Kollarımı havaya kaldırdım. "Yemin ederim futbolu benden daha çok seviyorsun."

"Kırmızı bir jalapeno'dan daha sıcak, Sunny!" Kendini yelpazeledi. "Şimşek gibi hareket ediyor ve sana söyleyeyim, her oyun kurucu koşamaz. Bazıları orada suratsız gibi durup topu fırlatır ama o öyle değil. Hayır, onda biraz hız var. O tam bir paket. Dümeninin boyutunu bilmek isterdim ..."

"Mimi," diye başımı salladım. "O konuya girme bile." Kıkırdadı.

"Bu bir kutlama gerektiriyor." Yanında getirdiği plaj çantasına uzandı ve bir şişe çıkardı. İkimizin bardağına da sağlıklı bir miktar doldurmasını izledim. Mimi bana gelince biraz hippie ve özgür düşünen biriydi. Birası varsa bana da ikram ederdi. Eğer seks yapıyorsa, bunu benden saklamazdı. Doğrusu, bir ebeveyn figüründen çok bir arkadaş gibiydi, ama üç yıl önce onun kapısına geldiğimde *ebeveyn* kelimesiyle ilgili her şeyle işim bitmişti.

Arkasına yaslandı. "Devam et. Bir yudum al. Sonra da nasıl tanıştığınıza dair tüm detayları istiyorum." Tadına baktığımda güçlü bir alkol kokusuyla irkildim.

"Güzel."

"Long Island Buzlu Çayı. Tarifini internetten aldım. Google'da arattım." *Şerefe* der gibi bardağını kaldırdı. "İnternetin bu yaşlı kadın üzerinde hiçbir etkisi yok."

Kıkırdadım. "Her zaman tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyorsun, Mimi."

Yüzü değişti, kaşlarını çatarken ağzının etrafındaki çizgiler derinleşti.

İçkiyi dikkatlice yere bıraktım. "Sorun nedir?"

"Baban aradı."

Eylül neminde bizi serinleten bir esinti dalgalanıyordu. Yakındaki bir masada dama oynayan insanlardan kahkahalar geliyordu ve açık pencerelerden birinden bir oyun programının uğultusunu duydum. *The Price is Right? Family Feud?*

Önemli değildi, çünkü onu o yetiştirmişti.

Küçük bir omuz silkme hareketiyle zayıf omuzlarını silkti. Boğazını temizledi, gözleri yüzüme kaydı ve sonra tekrar çayına döndü. "Annenin onunla evlenmek için buradan ayrıldığı günden beri adamla konuşmadım, yani aramızda kaybolan bir aşk yok, ama benden sana bir mesaj iletmemi istedi, ben de iletceğim."

"Ne oldu?"

"O ölüyor."

Göğsüm dondu. "Neyden?"

"Kanserden."

Mimi'nin kız kardeşlerinden biri geçen yıl kemik kanserinden vefat etmişti ve onu en zayıf anında görmüştüm. Babam iri bir adamdı ve onun zayıflıktan büküldüğünü hayal bile edemezdim. Kendimi koltuğa daha da geriye attım, umutsuzca nasıl hissettiğimi analiz ettim, ama cevap yoktu. Konu babam olunca duygularım karmakarışık oluyordu.

Ondan nefret ettim. Onu seviyordum.

Sahip olduğum tek yakın aileydi.

Yine de, polisin cesedimi aramak için göle sürüklediği kazadan sonra, hayatta olduğuma asla gönüllü olmamıştım. On sekiz yaşına gelene kadar. Mimi bu kararında beni desteklemişti çünkü sırtındaki izleri görmüştü.

Ailemin çöküşünün başlangıcı, erkek kardeşimin ölü doğmasıyla başlamıştı. Benden beş yıl sonra doğan kardeşimin mezarı Snowden'daki Blaine aile mezarlığındaydı. Annemin komodininin üzerinde çerçeveli bir fotoğrafı duruyordu; mavi bir battaniyeye sarılmış, göz kapakları sımsıkı kapalı küçük bir çocuk. Adı Lincoln'dü ve annemle babam benim yanımda ondan hiç bahsetmemiş olsalar da, geceleri ince duvarların arasından kısık seslerini duyardım. Bu konuşmaların çoğu annemin ağlamasıyla biterdi, sesi yüzünü bir yastığa bastırmış gibi boğuk çıkardı.

Mimi kolumu hafifçe dürttü. "Bütün bunları unut. Sana söyledim ve bu konuda söyleyeceklerimiz bu kadar. İyi haberlere odaklanalım. Bana Max'ten bahset. Televizyonda görüldüğü kadar yakışıklı mı?"

Dalgınca gülümsedim ve bir cevap geveledim ama düşüncelerim Kuzey Carolina dağlarında bir yerlere dağılmıştı, kalbimi kıran bir aileyi hatırlıyordum.

CHAPTER

Ten

Güneşli

ONUNCU KEZ, çantamdaki küçük pudra kutusundan görünüşümü kontrol ettim. Saçlarım dümdüz olana kadar şekillendirilmişti, makyajım pembe ruj ve rimel dışında çok azdı ama ellerim hâlâ titriyordu.

Çıldırarak üzereydim. Pudra kutusunu çantama geri koyup fermuarını kapattım ve neden bu kadar huzursuz olduğumu analiz ettim.

Max'e tekrar yakın olmak mıydı? Yoksa aldatmacanın kendisi miydi?

İkisi de.

Küçük anlaşmamızın üzerinden beş gün geçmişti ve bu gece bir çift olarak dışarıdaki ilk resmi gecemizdi.

Tabii ki kimseyi tanımadığım bir yerde, bir futbol partisinde olmalıydı.

Çalmam gereken kapının önünde durdum ve keskin bir nefes aldım. Geri dönüp beni alması için Uber'i arayabilirdim.

Eve gidip çikolatalı pasta pişirebilir ve tişört tasarımları yapabilirim. Ya da . . .

Oraya bir patron gibi gidebilir ve bu insanlara Oscar'a layık olduğumu gösterebilirdim.

Parayı düşün, Sunny. Ona ihtiyacın var.

Gerçi henüz çek yazmamıştı. Şu anda her zaman vazgeçebilirim. Olmaz.

Kollarımı salladım ve boynumu gerdim, kendimi Max Kent'in kol şekeri olarak geçireceğim uzun bir geceye hazırladım. Kirpiklerimi kırıştırarak ve içimdeki hayranı çağırarak ahşap kapıya baktım ve pratik yaptım. "Selam bebeğim. Seni özledim." Nazik bir parmak hareketi yaptım. "Seni seviyorum, Maxie-Pooh."

"Maxie-Pooh o kadar da kötü bir şey değil. Bana daha kötülerini de söylendi," diye mırıldandı derin bir ses arkamdan.

Yakalandı.

Mahcubiyet üzerime çöktü. Kaldırımda döndüğümde Max ve Tate'i gördüm, ikisi de kot pantolon ve mavi Leland tişörtleri giymişlerdi. Biri omuzlarına dökülen parlak saçlarıyla esmer, diğeri ise bir tutam kumlu sarı saçlarıyla biraz daha ufak tefek, üzerimde yükseliyorlardı.

"Evet," dedi Tate sırtarak. "Gerçi benim favorim Jock-ass. Sanırım beni çok güldüreceksin, yeni kız arkadaşım."

"Bana Sunny diyebilirsin." Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Bil diye söylüyorum, her zaman kendi kendime konuşmam."

"Bir kaçıkla çıkmadığımı bilmek güzel," diye cevap verdi Max.

"Hayır. Onlar sadece senin odanın kilidini açıyor," dedim kendini beğenmiş bir şekilde.

"İstedğin zaman alabilirsin," diye karşılık verdi.

Kızardım. Tekrar. "Delilikten bahsetmişken, Sierra'yı buldun mu?"

Yüzündeki sırıtış kayboldu. "Hayır. Elimde numarası yoktu -çünkü *onu teşvik* etmiyorum- ama diğer oyuncularından birinden almayı başardım. Ona mesaj attım ama cevap alamadım. Burada öğrenci değil, o yüzden henüz ev adresini bulamadım." Şakağını ovuşturdu. "Onun için üzgünüm. Biliyor musun, bu gece Uber'e binmekte ısrar etmek yerine benimle gelebilirdin."

Günün erken saatlerinde onunla bir gezintiye çıkmak isteyip istemediğimi sormak için bana mesaj atmıştı ama bunu profesyonelce yapmak, baş başa ne kadar az zaman geçirirsek o kadar iyi olacağı anlamına geliyordu. "Ben iyiyim."

"En azından parasını ödememe izin verin," dedi.

"Hayır." Sierra başaramazsa arabamı tamir etmeyi teklif ederek zaten yeterince şey yapmıştı. Hatta dün gelip alması ve tahmini bir fiyat vermesi için bir tamirci çağırmıştı.

"Bu ilk anlaşmazlığımız mı?" diye sordu, yüzünde eğlenen bir ifadeyle.

"Eminim birçoğunun ilkidir," diye mırıldandı Tate, tam o sırada sevimli bir kızıl saçlı kapıyı açtı ve Tate'i içeri çağırdı. Güzel yüzündeki hevese bakılırsa, pencerenin önünde durmuş Tate'in gelmesini bekliyordu.

"İkinizi sonra yakalarım. Leydim bekliyor." Yanımızdan geçip kendisini bekleyen kıza doğru ilerlerken bize küçük bir sırıtış attı.

"Bu onun kız arkadaşı mı?"

"Şimdilik. Kızdan kıza kaçıyor. Kararlı ilişkiler için tam olarak bir örnek değil." Bart'ı düşündüm. "Tipik."

Bunu görmezden geldi, gözleri üzerimde gezindi ve takdirle baktı. Yumuşak pembe tüylü bir kazak giymiştim. Son derece kadınsı ve karnımın bir kısmının gösterecek şekilde kesilmişti, kız arkadaşının giyebileceğini hayal ettiğim bir şeydi. Bart'ın yanındayken giydiğimde, herkesin içinde ellerini kendine zor saklıyordu. Ayrıca çok kaşındırıyordu.

Etek ucunu çekiştirerek gri dar kot pantolonuma yaklaştırdım. Yaptığım gömleklerden birini giymeliydim. En azından kendimi bu kadar mahcup hissetmezdim. Göğsümü oldukça sıkıyordu, muhtemelen asarak kurutmam gerekirken kurutucuya attığım için.

"Güzel görünüyorsun," dedi usulca.

"Teşekkür ederim." Ağzına baktım. Hâlâ dudaklarına dokunmak istiyordum.

"Bir şey değil." Küçük bir kahkaha attı. "İlk randevudaymışız gibi konuşuyoruz."

"Öyleyiz!"

Yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Bu bir sorun. O odadaki herkesin bu yazdan beri çıktığımızı düşünmesi gerekiyor."

Ellerimi kaldırdım, kendimi bıkkın hissediyordum. "Seni bir daha dudaklarından öpmeyeceğim, o yüzden aklına bir şey gelmesin. Bir kere yeter." Sesim biraz fazla itiraz eden bir bakire gibi çıkmıştı ve başka bir şey söylememek için ağzımı kapattım. İffetli biri olduğumdan değil. Değildim zaten.

Onu öpmek tehlikeli bir oyundu. Dudaklarının tadı sonsuzluk gibiydi ama değildi.

Bir kolunu bana doladı. "Sadece beni takip et."

Kapıdan içeri girdik ve kalabalık partiyi gördük. Arka planda müzik çalarken insanlar evin etrafında sohbet edip konuşuyorlardı. Birkaç çift üst kattaki yatak odalarına yönelmişti ve bunun nedenini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Herkes bize bakıyor gibiydi, özellikle de bana kıskanç bakışlar gönderen kızlar. Evet. Bunu anlıyordum. Bart'la birlikteyken de o bakışlara maruz kalmıştım. Sertleştim ve sanırım Max bunu fark etti. Bana odaklandı ve yüzünde en ufak bir kırılmanlık belirtisi yakaladım. "Evet, herkes izliyor. Her zaman izlerler. Gerçek şu ki, sadece birkaç gerçek dostum var, geri kalanlar sadece çuvallamamı bekleyen köpekbalıkları. Sadece gülümse, el sallama ve yoluna devam et."

"Böyle mi?" Miss America dalgasının abartılı bir versiyonunu yaptım.

"Aynen öyle." Tıpkı tanıştığımız ilk gün yaptığı gibi burnuma dokundu. "Geldiğin için teşekkürler Sunny." Sesi alçak ve boğuktu ve mutfaktaki derme çatma bara doğru yürürken bedenim yumuşadı, onun sıcaklığına doğru çekildi.

Onun bu yönünü seviyordum. Korumacı. *Gerçek.*

Ona baktım. "Yani bu gece benimle yapacağın her şey sahte mi olacak?"

Barda çalışan bir adamdan iki bardak bira aldı ve benimkini bana uzattı. Uzun bir yudum aldı ve bardağın kenarından bana baktı. Kirpiklerini indirdi. "Amaç da bu değil mi?"

"Doğru. Tabii ki." Sıvı cesarete ihtiyacım olduğundan bir yudum yutkundum.

"Haydi," dedi. "Oyuncuların çoğu arka tarafta, ateş çukurunun olduğu yerde. Seni herkesle tanıştırmam gerek." Parmaklarımızı birbirine bağladı. "Köpek ve midilli gösterisi için hazır mısın?"

Gülümsedim. "Sadece büyük bir köpek olabilirsem, benim için oyuncak kaniş yok."

Dudakları yarım bir sırıtışla kıvrıldı. "Her neyse. Sadece kimsenin önünde bana Maxie-Pooh deme."

"Sahip olduğun sert adam imajına uymuyor mu?" Alaycı bir şekilde sordum.

"Bana Maxie-Pooh de, ben de sana Blondie diyeyim." Gözlerimi devirdim. "Peki. Sadece gülümseyip el sallayacağım."

Benim için arka kapıyı açtı ve beni birkaç basamak aşağıya, taş avluda kükreyen ateşin etrafında toplanan kalabalığın ortasına kadar götürdü.

"Hey! İşte benim adamım," dedi Ryn, yanımıza gelip Max'in sırtını sıvazlayarak. "Sen de yanında birini getirmişsin. Seni görmek güzel Sunny. Evime hoş geldin." Bana sırtıttı ve kendimi rahatlamış hissettim. Birlikte ders gördüğümüz süre boyunca bana karşı çok tatlıydı.

Max biraz sonra, "Herkes bir şey söyleyeceğim," diye seslendi ve bakışları grubu sardı. İri yarı futbolcular ve kızlardan oluşan kalabalıktan mırıltılar yükseldi. Yaptıkları işi bırakıp onu duymak için eğildiler. Hatta biri müziğin sesini kıstı. Liderlerinin o olduğu çok açıktı.

Başını sallayarak beni işaret etti. "Bazılarınız onunla tanıştı ama çoğunuz tanışmadı. Bu yüzden sizi resmi olarak kız arkadaşım Sunny Blaine ile tanıştırmak istiyorum. Çok güzel, tatlı ve hiç bu kadar mutlu olmamıştım." Su rengi gözleri bana doğru parlıyordu, yüzünde içten bir duygu vardı. *Sanki beni seviyordu.*

Yutkundum. Çok iyiydi.

Kaşlarını kalabalığa doğru salladı. "Ona iyi davranın ve benim ne kadar harika olduğumu söylemeyi unutmayın. Farklı bir şey söylerseniz, kışınıza tekmeyi basarım." Birasını herkese doğru kaldırdı. "Şerefe!"

Kalabalıktan birkaç kıkırdama geldi. "

... merhaba . . ."

"... tanıştığımıza memnun oldum . . ."

"... Bianca olmadığına sevindim . . ."

Mırıltılar gelip geçti ve söz verdiğim gibi herkese gülümseyip el salladım.

"Pekâlâ. Hadi partiyi başlatalım," dedi Max ve müzik Maroon 5'tan "She Will Be Loved" ile yeniden başlarken beni kollarında döndürdü. Kollarını belime dolayıp beni kendine yakın tuttuğunda karnım guruldadı. Kalçalarımız birbirine sürtünerek ritimle birlikte sallandık.

"Seni şimdiden seviyorlar," diye fısıldadı kulağıma, nefesi boynumu okşuyordu. Vücudumda tüylerim diken diken oldu.

Sahte bir hayranlık olduğunu umduğum bir ifadeyle yüzümü ona doğru kaldırdım. Bir tutam saç gözlerimden uzaklaştırdı ve beni alnımdan öptü. İçimi çektim ve bu gece ortaya çıkmakla ilgili beni en çok rahatsız eden şeyi itiraf ettim. Mesele rol yapmak değildi. Sahte bir kız arkadaş olabilirdim. Sorun bedenimdeydi. Max Kent'i istiyordum.

CHAPTER

eleven

Maksimum

Ertesi hafta sonu sahte kız arkadaşımı bulmaya çalışıyordum. Şanssızdım.

Siyah 750'lik Harley'imi evimin yanındaki müstakil garaja park ettim. Babamdan aldığım abartılı bir hediye olan motosiklet, son senemde kazandığım hazırlık okulu futbol eyalet şampiyonluğu için bir ödüldü. Elbette üç yıl üst üste eyalet şampiyonu olmuştuk ama o son yıl *bana aitti*. Spor spikerlerinin ve üniversitelerin on dört yaşından beri benim harika olduğumdan ve mermi gibi bir kolum olduğundan bahsettiklerini söylerken ukalalık yapmıyorum. Bana sperm sağlayan pislikten miras kalmıştı ama ben de antrenmanlarla becerimi geliştirmiştım. Peki ya Heisman, beni kemiren o ihtiyaç? Onu istiyordum çünkü babamın üniversite oyun kurucusuyken elde edemediği tek şeydi. Evet, al bunu, sik kafalı.

Babamı sevmemem 95 yılındaki buz fırtınası sırasında annemin beni dünyaya getirdiği gün başladı. Aralık ayının kasvetli bir gününde Atlanta, binlerce dal ve elektrik hattının buzla kaplanmasıyla uyanmıştı. Şehir neredeyse durma noktasına gelmişti ve annemin suyu da tam ortasında kesilmişti. Bir şekilde hastaneye gitmek için arabasına bindi ama sonra bir buz parçasında kayarak bir ağaca çarptı.

Babam neredeydi? Bir hayranını beceriyordu.

Bir yabancı annemin Mercedes'inin ön koltuğunda doğum yapmasına yardım etti. O günden sonra, benim bir savaşçı olduğumu söyledi.

Sonunda babama ulaştığında, telefonuna bir kadın cevap vermiş. Bana bunun onun için sonun başlangıcı olduğunu söyledi, yine de o piçten boşanmaya asla cesaret edememiş.

Ben çocukken periyodik olarak evimize gelir, anneme geri döner, bir ay sonra da annem onun bir şarkıcı ya da modelle ilişkisi olduğunu okurdu. Sadece kendini önemseyen narsist bir piçti ve çoğu gün ondan nefret ederdim.

Kıçımı sahanlığa dikerken geçmişi aklımdan çıkardım. Bir saattir Sunny'yi aramak için sokaklarda dolaşıyordum ama onu bulamamıştım. Ve evi hâlâ karanlıktı. Bu akşam kütüphanede çalışması gerektiğini söylemişti ama kütüphane dokuzda kapanıyordu. Saat onu geçiyordu.

Eve nasıl gidiyordu?

Lanet olsun. Bunu çoktan halletmeliydim. O benim sorumluluğumdaydı.

Birlikte dersimiz olduğu günlerde onu sınıfa ben bırakıyordum, diğer günlerde ise bir arkadaşıyla birlikte geliyordu - kiminle, hiçbir fikrim yoktu. Bu da bana oturup birbirimizin geçmişini gözden geçirmemiz gerektiğini hatırlattı, her ihtimale karşı bize zor sorular sorulabilirdi.

Birkaç saat önce onu bırakmamı isteyip istemediğini öğrenmek için bir mesaj göndermişim ama cevap vermemişti. Aramalar doğrudan telesekretere düşüyordu.

Neden endişelendim ki? O bir yetişkindi. Kendi başının çaresine bakabilirdi. Ama . . .

Ama bugün garipti. On beş numaralı Florida'ya karşı deplasmanda kazandığımız zaferin otobüsü geldiğinde onun evde olmasını istemiştım. Cumartesi gecesi ESPN'de yayınlanan bir maçtı ve lanet olsun, ona bunu anlatmak istemiştım. Üç yüz on sayı atmış ve bir yirmi sayı koştım, üst sıralardaki savunmalarını paramparça etmiştım. Mükemmel bir maçtı. Bu sabah otelde uyandıgımda, spor spikerleri benden ve *H* kelimesinden bahsediyordu.

Geçen hafta onu neredeyse hiç görmemiştım. Okul ve antrenmanlar çok yoğundu ve yatağım en iyi arkadaşım olmuştu. Küçük anlaşmamız benim için iyi işliyordu. Bianca beni görmezden geliyordu ve hayranlarım peşime düşmek için eve gelmemiştı. Altın gibiydim.

Yine de tüylerim diken diken oldu - bir şeyler değişmek üzereydi. Bir şekilde.

Tate kafasını kapıdan çıkardı. "Dostum. Bira ister misin?"

Başımı salladım.

Birkaç dakika sonra dışarı çıktı, verandada yanıma oturdu ve bana bir Newcastle uzattı. "*Kız arkadaşını mı bekliyorsun?*"

Onu tersledim.

Bu dünyada güvendiğim tek insanlardan biriydi ve Sunny ile aramızdaki anlaşmanın iç yüzünü biliyordu. Ona söylediğimde kıcıyla gülmüşü.

Gördün mü? Anlamadı. Kararlılığımı. Cesaretimi. Ne gerekiyorsa yapma isteğimi.

Birayı aldım, üstünü kapattım ve bir yudum aldım. "Benden pek hoşlandığını sanmıyorum."

Tate'in gözleri düşünürken olduğu gibi kısıldı. "Umarım bu plan yüzüne patlamaz, dostum. Ters gidebilecek bir sürü boktan şey var. Eğer medya bunu sadece heyecan için yaptığını öğrenirse . . ."

Bunu görmezden geldim. Kimse öğrenmeyecekti.

Sunny benimle arasına mesafe koymakta iyiydi, her ne kadar onu sınıfta bana tuhaf bakışlar atarken yakalasam da, yüzünde çözemediği bir bulmacaymışım gibi bir ifade vardı. Ama o duvarlar

. . . adamım, onları yüksek ve sıkı inşa etmişti. Benimle ilişkiye girmeme konusunda çok ciddiye.

Ki bu iyiydi. Benim de istediğim buydu.

Sikim kabul etmedi. Kurak bir dönem geçiriyordum. Biriyle birlikte olmayalı birkaç hafta olmuştu. Dayanabileceğimi umuyordum.

Tate birasını kaldırdı ve bir yudum aldı. "Yine de onu gerçekten tanıımıyorsun. Kaçığın teki ya da paranın peşinde olabilir-"

"Onu tanıyorum."

"Daha yeni tanıştınız. Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Onun ne kadar tanıdık olduğunu açıklayamazdım. Bazen birinin iyi olduğunu anlarsınız ve içgüdülerim aramızda bir yakınlık olduğunu hissetti. Ondan *hoşlanmışım*. Kim olduğum umurunda değildi ve bir maaş çeki için yatağıma atlayıp hamile kalmak istemediğinden de emindi.

Tam o sırada bir arabanın farlarının parıltısı garaj yoluna girdi; bir Jeep. Araç durdu ve Sunny yolcu tarafından indi. Bart sürücü koltuğundan inerek onu ön kapıya kadar geçirdi. Omzundan aşağı kayan sırt çantasını taşımasına yardım etti.

Dışlerim kırıldı. *Eski sevgisiyle birlikteydi.*

Tate ıslık çaldı. "Şimdiden hile mi yapıyorsun? Lanet olsun. Bu bir rekor olmalı." Biramı içime çektim.

Tate omuz silkti. "Arabası tamirde. Belki de onu sadece gezdirmiştir - kelime oyunu yapmıyorum." Ona ölümcül bir bakış attım ve o da homurdandı.

Elimdeki şişeyi verandanın beton kenarına bırakırken vücudum gergin bir şekilde Bart'a baktım. Ayağa kalktım ve tempolu adımlarla çalılar arasında dolanmaya başladım, gözlerim sokağın karşısındaki iki kişinin her kas seğirmesini detaylandırarak farların spot ışığına yakalandı. Birbirlerine nasıl tepki verdiklerini anlamaya çalışarak onları inceledim.

Çantasını tekrar omzuna koydu ve orada öylece durup birbirlerine baktılar.

Ben şehir dışındayken aralarında bir şey mi oldu?

Ona bir şeyler söyledi ve sonra içeri girip kapıyı nazikçe kapattı. NAZİKÇE. *Bu da* neydi?

Ne demek istiyorsun? Sınıfta karşılaştığımızdan beri bir daha birbirleriyle konuşmadılar bile.

Peki sen yokken ne olacak Max?

Neden umurumda olsun ki?

Bunu çok fazla analiz ettim.

Bart orada öylece durmuş, kapalı kapısına bakıyordu. Yumruklarım sıkıldı.

Yüzümü ovalayarak ayağa kalktım ve çimlerin üzerine çıktım, beni görememesi için verandamızın çatısının gölgesinde kaldığımdan emin oldum. Verandamızın ışığının sönmüş olması da işe yaradı.

"Kendini kaybedip oraya gitmeden önce, onun senin *sahte* kız arkadaşın olduğunu unutma," diye mırıldandı Tate, sesi biraz alaycıydı.

"Aklım başımda," dedim. "Ve kendi işine bak."

"Bugger, sen benim işimsin. Benim görevim seni beladan uzak tutmak. Ben senin kontrolörünüm. Birinci sınıfta benden bunu yapmamı istedin ve ben de bunu ciddiye alıyorum. İşleri berbat etmene izin vermeyeceğim."

"Başım belada değil ve bu bir futbol maçı da değil," dedim sertçe. "Sadece eski sevgiliyle nasıl başa çıktığını izliyorum. Hepsi bu."

"Uh-huh."

Ben izlerken Bart bir karara varmış gibiydi. Omuzları çökmüş bir halde Sunny'nin kapısından döndü, arabasına doğru yürüdü ve uzaklaştı.

İyi kurtulduk.

Homurdandım. Sakinleşmeli ve onunla yarın ilgilenmeliydim. İçeri girip maç kasetlerini izlemeliyim. Sıcak bir duş almalıydım.

Siktir et.

Adımlarken ona beş dakika verdim. Yerleşmesi, belki televizyonu açması için ona zaman veriyordum. Bu benim de rahatlamamı sağladı.

Ben ona doğru yönelirken Tate bıkkın bir ses çıkardı.

Onu görmezden geldim.

Birkaç dakika kapısında durup düşündüm. Tekrar. Geç olmuştu. Sabah dersimiz vardı. Onunla o zaman konuşabilirdim. Beklemeliydim.

Siktir et. Kapıyı çaldım.

"Kim o?" diye sordu, gecenin sessizliğinde sesi kısılmıştı. Derin bir nefes verdim. "Max."

"Dayan," diye seslendi. Etrafta bir sürü kanat çırpma ve koşuşturma sesi duydum.

Birkaç dakika sonra kapıyı açtı ve söyleyeceğim her şey boğazımda düğümlendi.

Onu Cuma sabahından beri sınıfta görmemiştim ve onun etkisi beni şaşırttı.

Beyaz dar bir atlet (sütyensiz) ve bir çift küçük flanel şort giymişti. Dalgalı saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış, uzun tutamları yüzünün etrafında kıvrılmıştı. Gömleğinin içinden çıkan göğüs ucu piercingi miydi? *Tabii ki evet.*

Vücudum uğuldadı. Ellerimi ceplerime soktum -sadece onlarla yapacak bir şeye ihtiyacım vardı çünkü bir yanım

"Bart'la ne yapıyordun?" Sesimi sakın tutarak söyledim. Beş bin dolarlık bir anlaşma yaptığımızı ve çekin arka cebimde olduğunu düşünürsek kendimi iyi toparlamıştım.

Eli kalçasına gitti. "*Merhaba* ne oldu ve *içeri girebilir miyim?*"

Dudaklarım düzleşti. "Sanırım şaka kaldıracak durumda değilim."

Durakladı, a l n ı n d a küçük bir kırılsıklık oluştu ve temizlemek istercesine başını salladı. "Bekle. Sen

kıskanıyor musun?"

"Hayır." Kollarımı kavuşturdum. "Pazartesi günü sınıfta tam bir pislikti ve şimdi sen onunla arabadasın. Çok sinirlendim. Ayrıca *benimle* çıkıyorsun. İnsanlar seni onunla görürse, gülünç duruma düşerim. Bianca'yla bunu çoktan yaşadık. Eğer eski sevgilinle yatmak istiyorsan, bunu bana açıkça söylemeliydin."

Gözleri parladı. "Anlamıyorsun. Açıklayabilirim-" "Yalan yok."

Başını eğdi. "Bianca seni gerçekten çok hırpaladı, değil mi?"

"Senin acımanı istemiyorum."

"Buna empati deniyor." Bana biraz daha kalçasını gösterebilmek için kendini kapı pervazına yasladı. Gözlerimi kaçırdım. "Bana neden ayrıldığınızı hiç söylemedin. Yani çılgın bir ilişkiniz olduğunu biliyorum ve-"

Çenem gerildi. Onu düşünmek bile bana kimseyle ilişkiye girmemem gerektiğini hatırlatıyordu. "Ayrıldık çünkü sekiz ay birlikte olduktan sonra evlenme teklif etmemi istedi. Bana hamile olduğunu söyledi ama doktora gitmesini istediğimde bunu reddetti ve bir şeyler döndüğünü anladım. Sonunda bana yalan söylediğini itiraf etti ve ben ayrıldığımda beni kışkandırmaya çalışarak tepki verdi. Gerçekte arkadaşım olmayan bazı oyuncularla yattı. Beni incitmek istedi ya da belki de koşarak geri döneceğimi düşündü ama dönmedim. Belki beni önemsiyordu, belki de önemsemiyordu. Her iki durumda da ağzımda kötü bir tat bıraktı."

Yüz ifadesi yumuşadı. "O senin için doğru kişi değil."

"Öyle misin?"

Kadın doğruldu. "Ne demek istiyorsun?" "Benim için doğru kişi *sen misin?*"

Birkaç saniyelik sessizlik geçti. Nefesini içine çekerken göğsü yükseldi.

"Şaka yapıyorum. Tanrım, bana inandın mı?"

Gözlerini gözlerimden kaçırarak yutkundu. "Hayır, tabii ki hayır."

Neyim vardı benim böyle? İki elimi de saçlarımda gezdirdim. Tamamen kopmuştum. Ve bir pislik gibi davranıyordum. "Bart'a dönelim, açıkla bana."

Sertçe başını salladı. "Peki. Madem bu kadar nazikçe sordun. Beni kütüphaneden eve bırakması için bir Uber çağırdım ama şoför gelmedi. Sonra telefonumun şarjı bitti, yani şoför aradıysa da ben kaçırdım. İş yerindeki herkes çoktan gitmişti, ben de sıkışıp kaldım ve eve yürümeye karar verdim. Kampüse yakın bazı sokaklar riskli

-Geçen ay orada bir soygun oldu. Bart arabayla geçerken beni gördü ve durdu. İlk başta ona devam etmesini söyledim ama bana yalvardı. Çaresizce eve dönmek ve kaza yapmak istiyordum. Sadece eve dönmek içindi."

Ona yalvarmıştı.

Ne boktan bir manipülatör. Onu işten beri takip mi ediyordu? Dürüst olmak gerekirse, eğer onu geri istiyorsa, ona pek güvenmiyordum. Yapılacak tek bir şey vardı ve bunu daha önce yapmalıydım.

Ceplerimi karıştırdım, anahtarlığımı çıkardım, Land Cruiser anahtarımı aldım ve eline tutuşturdum. "Al, bu sende kalsın. Evde fazladan bir tane var. Bu işi halledene kadar benim arabamı kullan."

Anahtara merakla baktı. "Ama, ama ne kullanacaksın?"

"Harley'imle ya da Tate'le giderim. Her neyse. Karanlıkta eve yürümene izin veremem ve Bart'la aynı arabaya binmeni de istemiyorum - ya da bir Uber şoförüyle."

"Oh."

"Seni geri almaya çalıştı mı?" Ona söylediği her kelimeyi bilmek istiyordum -ki bu çılgıncaydı. "Seni ilgilendirmez," dedi.

Kolumu kapıya dayadım ve yüzlerimiz birbirine yaklaşıana kadar ona doğru eğildim. Cennet gibi kokuyordu. "Arka cebimde seni ilgilendiren bir çek var," dedim usulca, gözlerim kalp şeklindeki dudaklarına takıldı.

Sırıttı. "Maço ve seksi duruşun beni korkutmuyor, Quarterback, ama bilmen gerekiyorsa, o sadece dışarıda yalnız olmamdan endişelendi. Evet, geçmişten bahsetmek istedi ama ben istemedim."

"Seksi olduğumu söylemiştin." Göz kapaklarım düştü.

Gözlerini kırptırdı, alt dudağını dişledi ve konuyu değiştirdi. "İçeri gelmek ister misin? Burası Ritz değil ama kesinlikle farklı. Seni Charlie'yle tanıştırayım mı?"

Canlandım. Sahte kız arkadaşımı becermeyi ne kadar çok istediğimi unutturacak bir şeye ihtiyacım vardı. "Köpeğin mi var, kedin mi?"

"Banyodaki evcil tek boynuzlu at."

Ve işte oldu. Daha önce devam eden gerginlik buharlaştı. Rahatlamış bir kahkaha attım. "Güzel. Parıltılı ve gökkuşağı saçmalıyor mu?"

Güldü ve kapı daha da açıldı. "O sadece duvardaki bir çıkartma, ama görülmesi gereken bir şey. Geliyor musun, gidiyor musun?"

Eve gidip dinlenmeliyim. "İçeri geliyorum."

"Yine de yakında gitmen gerekecek. Uyumadan önce şu aptal A&P notlarının üzerinden geçmem gerekiyor." Gözlerini devirdi.

"Sana yardım edeceğim. Anlaşma yapmamış olsaydık bile ederdim."

Bana kendiliğinden sarıldı, saçlarının limon kokusu burnumda tütüyordu, vücudu sıcacıktı ve bana doğru bastırıyordu.

"Bu ne için?" diye sordum, ellerim nereye gideceğini bilmiyordu. Dar kışına mı? Hayır, bu yanlış. Kollarımı beline doladım ve içime çektim. O kadar iyi *hissettiyordu ki*. Ve bu seksle ilgili değildi - hayır, daha fazlasıydı, sanki kafamı saramadığım bir şey anlamına gelen insani bir bağlantıyı paylaşıyorduk.

Omzumu sıktı. "Bu bana arabanın anahtarını verdiğin için, şapşal. Ve bu hafta sonu maçını kazanmana sevindim."

İsteksizce sarılmasından uzaklaştım, dengemin bozulduğunu hissediyordum, ona tekrar dokunmak istiyordum.

Yetmişli yılların tarzında, alt tarafı ahşap kaplamalı, üst duvarı ise duvar kâğıtlarından arındırılmış karanlık bir odaya girdik. Küçük ama temizdi. Parlak, renkli yastıklar ve kadife örtüler, kıvrımlı ahşap sırtlı eski pembe Viktoryen görünümlü bir kanepeye yayılmıştı. Ön pencerenin altında canlı bitkiler duruyordu ve şöminenin üzerindeki eski şöminenin üzerinde çerçeveli resimler sıralanmıştı. Daha yakından bakmak için onlara doğru yürüdüm. Çoğunda o ve sarı saçlı yaşlı bir kadın vardı. Bir tanesi gözüme çarptı

Neydi o? Kalbim göğsümde takla attı.

Arkamdan bana baktığını hissettim. Evet, tam olarak ne gördüğümü biliyordu.

Arkamı döndüm ve çerçeveyi uzattım. "Futbol hayranı değilsin, ha? *Satranç oynamayı tercih ettiğini* söylemiştin. Bana öyle geliyor ki, geçen yıl Phoenix'teki bowling maçında oldukça iyi vakit geçiriyorsun. Taraftar olmayan biri için uzun bir yol." Fotoğrafi işaret ettim. "Bu sensin, değil mi, yüzün kaplan gibi boyanmış ve takımımızın renklerini giymişsin? Ve bu tuttuğun kocaman bir numaralı köpük parmak mı? Evet. Sanırım öyle." Parmağımı ışığa doğru kaldırdım ve sanki bir elmasmış gibi inceledim. Bir kahkaha patlattım. "Bu klasik. Ona söylediğimde Tate çıldıracak."

Yüzünü buruşturdu, yüzü kızardı. "O yolculuk Mimi içindi." Başımı salladım. Birkaç kez ondan bahsetmişti.

"Her neyse," diye devam etti. "Biletleri son anda gidemeyen birinden aldım. Önemli bir şey değildi."

"Gerçekten mi?" Dedim, sesimden inançsızlık damlıyordu. Göz kapaklarım düşük, ona doğru yürüdüm. "Bok sıçamazsın Sunny."

Gözlerime bakmadan gömleğiyle oynadı.

Sırıttım. "Yüzün çok fazla şey ele veriyor. Futbolu seviyorsun. Bahse girerim istatistiklerimi biliyorsundur. Bahse girerim tüm kariyerim boyunca beni takip etmişsindir-"

"İyi. Kapa çeneni artık," diye tersledi ve sert bir yumrukla koluna vurdu. "Seni oynarken izlemek hoşuma gidiyor, tamam, iyi. Dünkü maçın ikinci yarısında o yan hakem peşinden geldiğinde perdeleme yapman gerektiğini biliyorum. İlk çeyrekte çok erken atış yapma eğiliminde olduğunu biliyorum, ama üçüncü çeyrekte pürüzleri çözdün ... ama bu çılgın bir hayranın olduğum anlamına gelmiyor. Seni takip etmiyorum, formanı giymiyorum, kilitlerini açmıyorum ya da seni kampüste görsem bile umursamıyorum. *Oyunu* seviyorum. Her zaman sevdim. Oyun kurucu topu fırlattığında ya da gol için koştuğunda bedenlerin çarpışmasını ve duyduğum heyecanı seviyorum. Bu kadar büyütecek ne var? Sıradan bir taraftar olamaz mıyım?"

Derin bir memnuniyet iliklerime kadar işledi. "Ne istersen olabilirsin." Evet, onu duvara yaslayıp öpmek istedim.

"Tüm sporları mı yoksa sadece futbolu mu seviyorsun?"

Kaşlarımı kaldırdım. Bana sinirli bir bakış gönderdi ve bir şeyler mırıldandı. "Özür dilerim. Bir şey mi dedin?"

Bana öfkeyle baktı, göğsü yükseliyordu. "Bu işin peşini bırakmayacaksın, değil mi?"

"Hayır."

Yenik bir iç çekiş duydu. "Futbol ... futbol benim favorim."

"Leland'daki en sevdiğin oyuncu ben miyim?" Tanrım, bundan zevk alıyordum.

Parmakları atletinin yakasıyla oynadı. "Eee?"

"Hmmm, Tate'i izlemek eğlenceli ve nadiren pas düşürüyor ..." "Dikkat et."

Omuz silkti. "Kesinlikle ilk beşte seçilecek ama evet, sen benim favori oyuncumsun.

Bu konuda da büyük düşünmeyin."

Oturdum ve başımı kanepeye yasladım ve bir kıkırdama geldi. Sahte kız arkadaşım futbolu seviyordu ve bir psikopat değildi!

"Ne?" diye tersledi, muhtemelen yüzümdeki kendini beğenmiş ifadeden dolayı hâlâ öfkeliydi.

Yanımdaki koltuğu okşadım ve sııttım. "Hadi, notlarını al hayatım. Çalışmana yardım edeceğim."

CHAPTER

Twelve

Güneşli

Max ile dersimin olmadığı ertesi gün dışarı çıktım ve bir gece önce sokağın benim tarafıma park ettiği Land Cruiser'a baktım.

Araba paylaşımı planımız, A&P'nin olduğu günlerde birlikte binmemiz, olmadığı günlerde ise arabayı benim almam ve Max'in Harley'sini sürmesiydi. Saha evine gidip gelmesi gerektiğinde Tate'le birlikte gidiyordu. Anlaşma kolay görünüyordu ama yüzeyin altında hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığı hissi yatıyordu.

Lüks aracın içine girdim ve baharatlı alfa erkeği ve deri kokusunun tadını çıkardım. Torpido gözünü açıp etrafı kolaçan ettim ama bulduğum tek şey belgeler, Kuzey Carolina'nın kırsal yol haritaları ve bir şişe Bleu De Chanel'di. Evet. Açtım ve içime çektim, kafamda Max'in baştan çıkarıcı görüntüleri belirdi: kapısında ukala bir gülümsemeyle . . . delici gözleri ve seksi saçları bende Marvin Gaye çalma ve sevişme isteği uyandırdı. Ellerimi esnek koltukların üzerinde gezdirdim. Etrafında dönmek ve bulunduğu her yeri koklamak istemem kötü bir şey miydi?

Sınıfa git.

Arabayı çalıştırdım, ayaklarımın altında gücü hissettiğimde sevinçle bağırdım.

On dakika sonra, aracını öğrenci park yerine dikkatlice park ettim ve Edebiyat dersi için Coleman Sanat Binası'na geldim.

İkinci kata çıkan merdivenleri kullandım ve kapıdan çıktığımda doğruca Bart'a çarptım. Çarpıştık ve o da elindeki sırt çantasını bırakıp bana destek olmak için elini uzattı. "Sunny. İyi misin?"

"Evet. Kurtardığın için teşekkürler." Mümkün olduğunca dikkat çekmeden ellerinden uzaklaştım. Bir kahkaha attı ama sesi kapalı geliyordu.

Salı ve Perşembe günleri Bart ile Rus Edebiyatı dersim vardı. Geçtiğimiz iki hafta boyunca ondan uzak durmak için elimden geleni yapmışım ve şimdi burada neredeyse onu biçiyordum. Güzel.

Geçen geceki eve dönüş yolculuğu rahatsız ediciydi, *bu yaz ayrıldığımızdan beri bana söylemek istediği her şeyi kusarken ben sadece dinliyordum, çoğunlukla berbat ettiğim için üzgünüm, istediğim tek kız sensin ve bir daha asla olmayacak.* Ona bunun bir şeyleri değiştirmediğini söyledim. Belki de her şeyin açığa çıkması bizim için iyi olmuştu. Artık bir kapanış yapmıştık ve belki de birbirimize karşı medeni davranarak yolumuza devam edebilirdik.

Koridorda kıpırdandım.

Yarı gülümsedi ve elini kumral saçlarında gezdirdi. "Demek sen ve Max, ha?" Gözleri benimkilere yapıştı. Kahverengi benekli altın rengi gözlerinden başka bir yere bakmak zordu.

"Evet."

Bunu bir süre düşündükten sonra başıyla onayladı. "Umarım sana iyi davranır."

"Öyle. Pazar günkü yolculuk için tekrar teşekkür ederim." Alt dudakımı çiğnedim. "Sen ve ben... aynı sınıfta olmak garip, değil mi?"

Başını salladı ve iç geçirdi, gözleri üzerimde gezindi ve sonra tekrar yüzüme geldi. "Bugün muhteşem görünüyorsun."

Yutkundum. *Ben yutmadım*. Çılgın gibi görünüyordum, çünkü neredeyse hiç uyumamıştım. Max, A&P notlarımın üzerinden geçmek için tekrar gelmişti.

"Gömleğin de güzelmış," diye kıkırdayarak ekledi ve aramızdaki gerginliği bozdu. "Bunun seninle bir şansım daha olduğuna dair bir işaret olmadığına emin misin?"

Aşağıya baktım. Hay aksi. Bana verdiği dar, V yakalı beyzbol tişörtünü giymiştim. Kumaşın yumuşaklığına bayılmışım ve denemeler yaptığım bir gün boynunu kesmiş ve elle dikilmiş inci düğmelerle kalın mavi dantel bir yaka eklemiştim. Seksi ve bir tutam erkek fatmaydı, en sevdiklerimden biriydi.

"Komik. Dolabımdaki ilk şeyi aldım."

Biraz üzgün de olsa gülümsedi. "Kazanan bir tişört giymek suç değildir. Hadi ama. Hadi yerlerimizi bulalım."

Edebiyat sınıfına doğru yürümek için döndük ama gözlerin üzerimde olduğunu hissedince durdum ve geri döndüm. Bianca oradaydı. Bizi izliyordu. Bakışlarını Bart'ın üzerinde gezdirdi, dudaklarını büktü ve bana *cehenneme kadar yolu olan bir* bakış fırlattı. Gözlerini üzerimde gezdirirken, burnunu çekerken ve arkasını dönerken ondan damlayan küçümsemeyi hissedebiliyordum.

O bir belaydı. Hem de çok büyük. Ugh.

Dersten sonra yerel Wal-Mart'a gittim ve Mimi'nin kileri için ihtiyacı olan birkaç şeyi aldım. Ehliyeti yoktu, bu yüzden herhangi bir işi olduğunda genellikle onun yerine ben yapardım. Dairesine gittim, yiyeceklerini paketinden çıkardım ve hafta için hazır olduğundan emin oldum. Onu havuz başında Bay Sully ve bazı arkadaşlarıyla flört ederken bıraktım. Tüm apartman sakinlerine Max Kent'le çıktığımı söylemişti ve çoğu onun kim olduğunu bildiğinden, ünlü bir futbol yıldızıyla çıkmanın nasıl bir şey olduğu konusunda beni sorguya çekmişlerdi. Hepsine yalan söyledim ve gittikçe kolaylaşıyordu.

Öğleden sonra beş gibi eve vardım ve gözlerim doğruca Max'in evine gitti. Boş görünüyordu. Öndeki büyük cumbalı pencereye hiç panjur takmamışlardı ve doğrudan televizyonu görebiliyordum.

-Ki bu yanlıştı. İçimi çektim. Antrenmanlarda uzun günler geçiriyordu ve futbolun onun için her şey olduğunu anlamak zor değildi.

Kendimi ona Bart'ı gördüğümü anlatmak isterken buldum. Kalbimin, beni eve bıraktığı gece düşündüğüm kadar acımadığını.

Belki de ona sır vermemem daha iyiydi.

Çalışma odasındaki küçük masama yerleştim, bilgisayarımı açtım ve uzun zaman önce yer imlerine eklediğim makaleyi buldum. Asheville Gazette'de, Asheville, Kuzey Carolina'nın hemen dışındaki Casey Gölü'ne bakan köprüde arabasıyla kaza yapan bir kızla ilgili çevrimiçi bir haberdirdi. Üç yıl önce yayınlanan haberde, yoldan geçen bir sürücünün kazayı nasıl telefonla bildirdiği anlatılıyordu. Sürücünün adı ya da kimliğini belirleyici herhangi bir bilgi verilmemişti. Sağlık görevlileri ve polis olaya müdahale etmiş, ancak ertesi gün gölü taramak için gerekli ekipmanı çıkarmışlar. Arabaya dair kanıt bulduklarında, dalgıçlar hayatta kalanları aramak için göle girmişlerdi. Haber, arama çalışmalarının devam ettiği ve aracı kullanan kişinin kayıp olduğunun düşünüldüğü ifadesiyle sona eriyordu. Kıyıda genç bir adam olduğuna ya da birisinin bir kızı sudan çıkardığına dair bir rapor yoktu.

Sekmeyi kapattım ve dizüstü bilgisayarımı kapattım.

O gece kesinlikle dehşete düşmüştüm ama otoyolda neredeyse terk edilmiş bir kamyon durağına gelene kadar ormanda koştum ve orada beni Knoxville'e bırakmaları için bazı genç üniversiteli çocuklara yalvardım. Bıraktılar da. Oraya vardığımda, kot şortumun arka cebinde hâlâ duran nakit parayla Atlanta'ya

bir otobüs bileti aldım.

Gerisi tarih oldu. İşte buradaydım, yaşıyordum, nefes alıyordum ve hiç de fena değildim. Eğer o dağda kalsaydım

-Durdum.
Yapma, Sunny.
Sonra Max'in yüzü aklıma geldi. Ama
onu düşünmek de iyi değildi.
Nefes verdim ve şekerli kurabiye yapmak için mutfağa gittim. Tam da ihtiyacım olan şey buydu - tüm
kötülükleri unutturacak tatlı bir şey.

CHAPTER

Thirteen

Maksimum

BU GECE BİRBİRİMİZİ DAHA İYİ TANIYALIM randevumuz vardı. Birkaç akşam ders çalışmak için onun evine gitmiştim ve kişisel konulara değinmiştik ama şimdi onun derinliklerine inmek istiyordum. Henüz soyamadığım dirençli katmanları vardı. Bana Kuzey Carolina'lı olduğunu ve katı bir ailede bir vaizin çocuğu olarak büyüdüğünü anlatmıştı. Babasının kanser hastası olduğunu ve ilişkilerinin gergin olduğunu biliyordum. Annesi yıllar önce, ilişkisi olduğu bir adamla geçirdiği trafik kazasında ölmüştü.

Son zamanlarda Sunny hakkında çok düşünüyordum. Dudakları, o uzun bacakları ve fark etmediğimi düşündüğü anlarda bana bakışları.

Ona bir teklifim vardı - ön verandamda durduğu andan beri beni pençeleyen bir teklif. Onu yatağında istiyordum.

"En sevdiğin renk ne?" Sözde tanıştığımız yer olan Orion Coffee Shoppe'deki masanın karşısından ona bakarak sordum. Kampüse yakın hipster bir yerdi, amatörler için şiir okumaları ve grup geceleri düzenliyordu. Orayı hemen sevdim, çünkü gösterişsizdi ve kimse bana ilgi göstermiyordu.

Sandviçinden bir ısırık alırken bana yan gözle baktı. "Mavi. Kimin umurunda?" "Benim umurumda. Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

"Neden?" dedi omuz silkerek, büyük Max Kent'in kendisiyle ilgilenmesini hiç umursamadan. Bu yönünü seviyordum. Beni bunun için zorladı.

"Merak ediyorsan söyleyeyim, benim de en sevdiğim renk mavidir."

"Güzel," dedi. "Eğer bir muhabir bana sorarsa, ona haber vereceğimden emin olabilirsiniz. Benim için başka neyin var?" "En son ne zaman seks yaptın?" Lattemden bir yudum aldım, sakın davranmaya çalıştım, ölmüyormuşum gibi davrandım.

cevabı bilmek için. Gözlerimi ondan uzak tutmak için elimden geleni yaptım. Ayak bileği botları, dar bir kot pantolon ve omzunu açıkta bırakan *I Let the Dogs Out* bluzuyla kapıdan içeri girdiğinden beri, son bir saattir uğraşıyordum. Sade. Ruj dışında makyaj yoktu. Çok seksiydi.

"Bu seni ilgilendirmez," dedi çiğnemeye devam ederek.

"Bak ne diyeceğim. Soruma cevap ver, ben de sana gizemli Max Kent hakkında bilmek istediğin her şeyi anlatayım."

Burnunu yukarı doğru kıvrıdı. "Sen gizemli biri değilsin. Neredeyse açık bir kitap gibisin. Tek yapmam gereken Facebook ya da Instagram sayfanı ziyaret etmek."

"Doğru değil. İnsanlar ne isterlerse onu görürler. Benim için yetenekli, zeki, çekici, konuşması kolay bir adamdan daha fazlası var."

"Tamam, peki," diyerek sözümü kesti. Zarif parmağını soda bardağının etrafında döndürdü. "Bart'tan beri, yani geçen bahardan beri seks yapmadım." Dumanlı gri gözleri koyu kirpiklerinin arasından bana bakıyordu. "O benim ilkimdi."

Tabağındaki ekmekten bir parça koparıp ağzıma atarak şaşkınlığımı gizledim. *Her şeyin anası.* O kadar masumdu ki. Sikim ağrıyordu.

Neden bu onu daha çok istememe neden oldu?

"Bakir miydin?"

"Kekelemedim."

"Savunmaya geçme."

"Savunmuyorum," diye

tersledi.

Güldüm. "Tanrım, sanırım seni seviyorum."

Öksürdü ve ağzındaki içki etrafa saçıldı.

"Aman Tanrım. Söylediğim her şeyi bu kadar ciddiye alma. Ve dostum, bu kadar korkmuş görünmen biraz canımı acıttı." Peçetelikten ona bir tomar peçete verdim. "Al, şunu temizleyelim." Ne yaptığının farkına varmadan istemeden göğsünü okşadım, elim göğsünün kıvrımında kaldı.

Temas anında keskin bir nefes aldı ve ben de hemen geri çekildim. Ülkenin en iyi oyun kurucusuydum ve bir kıza elim ayağıma dolaşmadan birkaç peçete bile veremiyordum.

Neyim vardı benim?

"Sana bir teklifim var," dedim boğazımı temizleyerek. "Belli ki aramızda bir sıcaklık var." Kaşları çatıldı. "Öyle mi?"

"Ya seks yapsaydık -tabii ki ilişkiye girmeden?" Ağzı açıldı.

Elimi kaldırdım. "Yani, bunca zamanı birlikte geçirip birbirimizden zevk almamak utanç verici olurdu.

.. " kelimelerin nasıl çıktığını dinlerken sesim kesildi. Buraya

gelirken kafamda daha iyi canlanmıştı.

"Bize bir şans vererseniz bomba gibi patlayacağımızı garanti ederim," diye ekledim, sesim boğuk çıkıyordu.

"Bombaların patladığı biliniyor ve zarar gören ben olacağım. Aslında, beni zaten uyarmıştın. Hatırladın mı? Sen artık ilişki yaşamıyorsun, ben de rastgele seks yapmıyorum."

"Bir gün yeniden ciddi bir şeyler yaşamak istiyorum, ama üniversitedeyken değil, anlıyor musun?" "Anlıyorum." Sesi yumuşaktı. "Her şey zamanlamayla ilgili."

Birkaç saniye sessizlik oldu.

Verdiği cevap beni derin bir hayal kırıklığına uğratmıştı ama bir yanımda hayır demesine sevinmişti. Sunny sadece bir seks arkadaşı olmayı hak etmiyordu. O sadece en iyisini hak eden bir kızdı. Bir kez daha platonik kalmaya karar verdim.

Evet. Bu ne kadar sürecek?

"Bana sormak istediğiniz bir şey var mı?"

Parmağını çenesine vurarak düşündü. "Aslında birkaç sorum var. Hiç bir kızı aldattınız mı?" ile başlayalım.

"Hayır."

"Hiç yol sordun mu?" Alay ettim.

"Lütfen."

Homurdandı.

"Bu da ne demek oluyor?" Dedim.

"Hatalı olduğunu kabul edemeyecek kadar gururlusun."

"Ben asla yanılmam, Cookie."

Sandviçini yere bıraktı, yüzünde küçük bir gülümseme vardı. "Bulabildiğin en iyi lakap bu mu? Neden *Kurabiye*?"

Vücuduma tamamen küçük gelen metal sandalyede arkama yaslandım. "Çünkü yemek için yeterince tatlısın." Kelimeler aramızda yumuşak bir şekilde yankılandı.

Hayatına devam etme zamanı, Max. Seninle seks yapmakla ilgilenmiyor.

"Sıradaki soru?" Ben sordum.

Düşünerek başını salladı. "Hmmm, eğer sahte bir erkek arkadaşta aramam gereken nitelikler olsaydı, onun harika bir örümcek katili olmasını isterdim. Ya sen?"

"Beni korkutmuyorlar."

"Büyük kıllı olanları bile mi? Şu anda yatak odamda bir yerlerde bir tane var."

Sırıttım. "Geleyim de onu avlayayım."

"Doğru," diye sırıttı. "İşte sana iyi bir tane: Bana kadınsı ürünler alır mıydın?" "Eve bebek beziyle dönebilirim ama evet, elimden geleni yaparım."

Sırıtmamak için kendini zor tuttu ama bir kıkırdama patlak verdi.

Gülümsedim. "Beni rahatsız etmeye mi çalışıyorsun, Cookie?" "Belki

... her neyse ... günde kaç kez mastürbasyon yapıyorsun?"

"Mümkün olduğunca çok." *Ve bu hafta her seferinde seni düşündüm.*

"Neden kıcıma sokmak istiyorsun?"

Ellerim havaya kalktı. *"Benim yaptığımı kim söyledi?"*

Ateş motoru kırmızısına döndü. "İyiyim. Sadece bir soruydu, hep merak etmişimdir."

Şimdi gülme sırası bendeydi. "Şu anda yüzünün rengini görmelisin. Bilgin olsun, *onu* koymak istediğim bir sürü başka yer var."

Bu yorumu elinin tersiyle itti. "Ruh eşlerine ya da ilk görüşte aşka inanır mısın?"

Gerildim. "Evet."

Gözleri benimkilere odaklandı. "Ciddi misin? Hadi ama, bu senin sahte kız arkadaşın. Bana gerçeği söyleyebilirsin."

"Eğer evren bizi bir kişiyle birlikte istiyorsa, bunu anlarım. Ben kadere inanırım" dedim.

"Sizce de doğru zaman geldiğinde karşınızda kimin durduğu daha önemli değil mi? Ya gerçek aşkınızla on altı yaşındayken bir partide tanıştıysanız, ama şu ya da bu nedenle yollarınızı ayırdığınız için onu bir daha hiç görmediyseniz? Ya da belki de onu bir sonraki görüşünüzde çoktan başka birine bağlanmıştır."

"Olması gereken her şeyin olacağına inanıyorum." Kendimi mahcup hissederek su bardağımla oynadım. "Belki annemi erken kaybettiğim içindir ama açıklanamayan pek çok şeye inanıyorum."

"O öldüğünde, kendimi kaybetmişim. O gece yaptığım ya da söylediğim hiçbir şeyi hatırlamıyorum. Ama bazen onu yanımda hissediyorum. Saçımı çok severdi çünkü onunkiyle aynı renkti..." Güldüm. "Her zaman kısa saçlı bir adamdım, ama şimdi o gittiğinden beri uzun saçlıyım. Onu rüyamda da görüyorum. Cennette diğer meleklerle futbolu anlatan havalı bir melek olduğunu hayal ediyorum. Hepsisi oturmuş tavuk kanadı ve pizza yiyor ve büyük ekranda beni izliyorlar." Annem hakkında konuşmak bana göre değildi. "Bu kadar ciddileşmek istememiştim. Bana komik bir şey sor."

"Onun hakkında konuştuğunda seni seviyorum. Yüzün yumuşacık oluyor." İç çekti. "Her neyse, onunla tanıştın mı?"

"Kim?"

"Kaderin sana verdiği kız mı?"

"Beşinciye savunuyorum."

"Oh."

Bakışlarımı üzerinde gezdirdim ve gri gömleğinin V yakasına baktım. Komik logosuyla yeterince sade görünüyordu ama omuzları kesilmiş, kollarına ve etek uçlarına dantelli bir malzeme dikilmişti.

"Gömleğini sen mi yaptın?"

Şaşırmış görünüyordu. "Nereden biliyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse, bu sadece bir tahmindir. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Beğendim." Bir başka umursamaz omuz silkme ve bir sürü *meh.*

Ondan etkilendiğimi umursamadı bile.

Onu zorlamak istedim. "Yetenekli bir kız olduğun belli ama beni tahrik olmadan öpebilir misin? Hemen şimdi." Ne yaptığım ya da söylediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tamamen içgüdülerimle hareket ediyordum.

Yanımızdaki masalara baktı ve sonra bana döndü. Kimse bizi dikkate almadı. "Başka bir 'asansör sahnesi' mi yapmak istiyorsun? Artık öpüşmeyeceğimiz konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Başımı salladım. "Anlaşmalar bozulmak için yapılır."

Ne halt ediyordum ben?

"Burada mı?"

"Sana meydan okuyorum."

Yüzünde çelik gibi bir ifade belirdi. Yemi yutmuştu. Ayağa kalktı, avuçlarını dar kot pantolonuna sürttü ve sandalyelerimiz arasındaki mesafeyi iki adımda kat etti.

Onu karşılamak için ayağa kalktım. Avuç içleri göğsüme değdi, gözleri içimde bir delik açıyordu - ya da belki de tam tersiydi.

Dudakları benimkilerle yumuşak bir dokunuşla buluştu ve sonra hemen geri çekildi ama bundan kurtulmasına asla izin vermeyecektim. Elim beline dolandı ve sıkı. Yumuşak bir ısırik, elimin saçlarında kayması ... ve dudakları benimkilere yapıştı.

Evet.

"Sanırım artık oturmamız gerekiyor. Muhtemelen insanlar bakıyordur," diye mırıldandım nefes almak için geri çekilirken. Açıkçası kimin izlediği umurumda bile değildi. Sadece ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Yutkundu, elleri boynuma dolandığı yerden aşağı kayd. Saçımın bir teliyle oynadı, yüzünde yumuşak bir ifade vardı. "Evet."

Ama ikimiz de ayrılmak için harekete geçmedik.

Arka planda birisi mikrofona çıkıp bir şiir okudu ve bizi geçmişe götürdü.

Garson kız masamıza yaklaşırken biz de oturduk. Adı Cyndi'ydi ve bize yerlerimizi gösterip siparişimizi aldığı andan beri benimle utanmadan flört ediyordu. Ayrıca yanımızdan son geçişinden bu yana beyaz gömleğinin birkaç düğmesini açtığını da fark ettim. "Yemek nasıldı?" Dikkatini bana yöneltti.

"Harika," dedim boş tabaklarımızı göstererek. Tekrar Sunny'ye baktım. "Başka bir şey ister misin?"

Başını salladı.

"Hesabı alalım," diye mırıldandım Cyndi'ye.

Kırmızı dudakları bilmiş bir gülümsemeye dönüştü. "Sana getirebileceğim başka bir şey olmadığına emin misin?" Kıkırdadı.

Tamam. Bu garipti. Tekrar Sunny'ye odaklandım. "Tatlı?"

"Hayır," dedi, garsona bakarken yüzü gerilmişti.

Cyndi sashayed gitti.

"Onunla yattın, değil mi?" diye mırıldandı Cyndi kulak kesilir kesilmez.

Kaşlarım çatıldı. *Öptüğüm o tatlı kız neredeydi?* "Kampüsteki her kızla yatmış değilim ki."

"Ama o da onlardan biriydi. Muhtemelen burada yattığın ondan daha fazlası var..."

Dudaklarım düzleşti. "Onu becerdim. Bir kere. Ama ben de bekardım, o da. Her erkek Bart gibi değildir. Birini önemsemişimde, her şey onunla ilgilidir - çünkü şimdiye kadar önemsemişim sadece bir avuç insan var. İlişkilerimi bir kenara atıp çarçur etmem. Annem bana kadınlara saygılı davranmayı öğretti çünkü bunu babamdan hiç öğrenmemişti. Yalan söylemem. Sadece boşalmak içinse, ne istediğimi anlarlar. Anladın mı?"

Alnını ovuşturdu. "Özür dilerim. Aşırı tepki verdim. Onunla yatmış olman önemli değil." Durakladı. "Annene ne olduğunu hiç söylemedin."

Hatırladıkça kalbim sıkışıyor. "Ben üniversiteye başlamadan önceki yaz beyin anevrizmasından öldü.

Aslında Kuzey Carolina'da tatildegdik." Yüzü soldu.

"Yıkılmış olmalısın."

Evet. İlk yılımda tam bir pas atabilmem mucizeydi, ama bir şekilde tüm bu duygu ve hisleri futbola kanallze etmiştim.

Masanın diğer tarafına uzandı ve elimi kavradı. Başparmağım onunkini okşadı, oyalandı.

Cyndi o anda hesabı getirmeyi tercih etti ve bana vermek için eğildiğinde göğüs dekoltesini net bir şekilde görmemi sağladı. Onu görmezden geldim ama Sunny yine de geri çekildi. Cyndi'nin çekin altına üzerinde telefon numarasının yazılı olduğu bir kâğıt parçası sıkıştırdığını fark ettim ama üstüne para koyup geri verirken görmemiş gibi davrandım. Gözleri Sunny'ye kaydı, kin dolu bir bakış vardı yüzünde.

Eşyalarımızı topladık ve sonbahar akşamına doğru kapıdan çıktık. Birkaç blok ötedeki otoparka doğru yürümeye başladık ve nasıl olduğunu bile anlamadan tekrar el ele tutuştuk.

"Yarın gece ne yapıyorsun?"

Yüzünde bir sırıtma belirdi. "Yatak odamdaki kuğu duvar kağıdını indiriyorum. Evin eski sahiplerinin kuşlara karşı bir ilgisi vardı."

"Güzel," dedim. "Sana yardım etmeye geliyorum."

"Antrenmanın yok mu?"

"Sonra gelirim ve akşam yemeği getiririm. Suşi sever misin?"

"Bayıldım," diye mırıldandı, "ama bu senin için çok fazla sorun gibi görünüyor. İşin geç saatlere kadar bitmez ve çok yorgun olursun. İstersen bir şeyler pişirebilirim. Herkes lazanyamın-"

"Hayır. Benim için zahmete girme. İşle yeterince uğraşıyorsun. Akşam yemeği getiriyorum. Bu bir randevu."

Bana göz kırptı. "Tamam."

Bekle.

Sahte kız arkadaşım la mı çıkıyordum?

Hayır. Bu düşünceyi bir kenara ittim. Biz sadece arkadaştık.

CHAPTER

fourteen

Güneşli

Çarşamba günü Öğrenci Merkezi'ndeki sosisli sandviççide öğle yemeği yerken Isabella'ya "Sırtında benim tüm vücudumda olduğundan daha fazla kas var" dedim.

"Şunu anlamama izin verin: Max Kent'i yatak odanızda yarı çıplak tuttunuz ve onu çivilemeye çalışmadınız mı?" "Duvar kağıdını indirmeme yardım ediyordu. Pek romantik sayılmazdı."

Ellerini salladı. "O Georgia tarihinin en ateşli oyun kurucusu. Pound Town'a gitmen şart. Bir gün torunlarına anlatabilirsin... anılarını yazabilirsin. Daha da önemlisi, bunu *bana* anlatabilirsin." Bir patates kızartmasını ketçaba batırdı ve ağzına attı. Uzun kuzguni saçları, kalkık burnu ve pırıl pırıl mavi gözleriyle güzelliğin ve şımarıklığın çarpıcı bir bileşimiydi. "Anlamıyorum. Kampüsteki en seksi çocukla sahte bir şekilde çıkıyorsun ve seks yapıyorsun. Sen delisin."

"Biz arkadaşız. Bu çok hoş."

"Güzel olan şey üniformasını doldurma şekli."

"Sana katılmamak mümkün değil, ama onda sporcu olmaktan daha fazlası var." "Ne?" diye kekeledi. "Ondan *hoşlanabileceğini* gerçekten kabul ediyormusun?"

Ben daha cevap vermeden uzun boylu, hafif Mohawk'lı bir adam standımıza doğru yürüdü ve dikkatle Isabella'ya baktı. "Hey," dedi o erkek çenelerinden biriyle başını sallayarak.

O başladı. "Neden, hey ... orada . . . sen. Seni bu kadar erken görmeyi beklemiyordum." Bana yalvaran bir bakış attı. "Sana bahsettiğim adam bu. *Kardeşlik partisinden*."

Oh. Birkaç hafta önceki tek gecelik ilişkisi. Ona gülümsedim, kızardığını fark ettim. Ondan *hoşlanmıştı*.

Elimi uzattım, Isabella'nın orada sosisli sandviçini tıktıştırırken sessiz bir telaş içinde olduğunu çok iyi biliyordum. Tekrar gösteri yapmadı ya da tek gecelik ilişkileriyle tekrar konuşmadı.

"Ben Sunny." Elini sıktım ve onu kontrol ettim. Buzz gibi saçları ve kulaklarındaki piercinglerle her zamanki gibi değildi. Daha önce tam olarak *neresinin* delinmiş olduğuna dair yaptığı açıklamayı hatırladım ve gözlerimi kasıklarından uzak tutmak için elimden geleni yaptım.

Bana sıcak bir gülümseme gönderdi, dişleri beyaz ve düzdü. Uzun boylu ve bol kaslı, atletik görünüyordu - elbette fark ederdim. Özellikle kare kesimli yüzü ve viski rengi gözleriyle çok seksiydi.

"Ben Ash."

"Öğle yemeği mi yiyorsun?" Boşlukları ben dolduruyordum çünkü Isabella yardım etmiyordu. Yarısı yenmiş sosislisine bakmakla meşguldü.

"Aslında ben de tam çıkıyordum ve bir merhaba demek istedim." Sırt çantasını omzunda kaydırdı, gözleri Isabella'ya döndü.

Hmm. Onu tanıyor muydum? Leland küçüktü ve kesinlikle unutamayacağım kadar akılda kalıcıydı.

"Burada yeni misin?"

Başını salladı. "Kuzey Carolina'dan yeni transfer oldum. Henüz çok fazla insan tanımıyorum ama Nicole ile birkaç hafta önceki kardeşlik partisinde tanıştım."

Nicole mü? Isabella'ya ters ters baktım, ama o sadece daha hızlı çiğnedi, patates kızartmalarını tıktırdı ve sonra kolasını emdi. Şu küçük yalancı.

Ash'e tekrar baktım. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Ben de Kuzey Carolina'lıyım, yani evet." Orada durmaya devam etti.

Ve tanrım, kalbim buna dayanamadı. Kimseyi tanımıyordu ve burada tek sevgilisi tarafından görmezden geliniyordu.

Yüzünün açıklığına ve rahatça gülümsemesine bakarak içgüdülerime göre hareket ettim. "Biraz rastgele olacak ama bazen kütüphanede toplanan bir çalışma grubundan sorumluyum. Bu gece dönemin ilk toplantısı var. Gelmek ister misin?"

"Elbette, bu harika olur." Yüzünde memnun bir ifadeyle genişçe gülümsedi. Isabella nefesinin altında mırıldandı.

"Bir şey mi dedin, *Isa-Nicole*?" Ben sordum.

"*Yaşasın* dışında bir şey yok." Ellerini ponpon tutar gibi salladı.

Sırıttım. Belli ki onunla hiçbir şey yapmak istemediği düşünülürse onu davet etmek biraz pervasızcaydı. Belki de buraya birinci sınıf öğrencisi olarak başlamamışken arkadaş edinmenin ne kadar zor olduğunu bildiğim içindi. Yalnız hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu çok iyi biliyordum. Sahip olduğum tek şey Mimi ve Isabella'ydı.

Numaralarımızı değiş tokuş ettik ve derse gitmesi gerektiğini söyleyerek ayrıldı.

Kulak mesafesinden çıkar çıkmaz Isabella bana doğru uçu. "Seni öldüreceğim." Çantasını çıkardı ve rujunu yeniden sürmeye başladı.

Gülümsedim. "Aslında sana bir uzvunu sokmuş biriyle sohbet etmen gerekecek."

Beni işaret etti. "Sen, canım, benimle erkekleri uzaklaştırmak hakkında konuşmaya hakkın yok.

İkimizin de ilişki sorunları var, bu yüzden beni düzeltmeye çalışma."

Ugh. O haklıydı. Her neyse.

Birkaç dakika sonra Bianca yanında Felix'le birlikte restorana girdi.

Tutkal gibi yapışmış olan Felix'in eli, onu yakınında tutmak için arka cebine sokulmuştu. Felix bir şey söylediğinde ona gülüyordu ve itiraf etmeliyim ki birlikte iyi görünüyorlardı, Felix'in karanlığına karşılık onun aydınlığı. Kırpılmış siyah saçları ve çene çizgisindeki kırıksıklıkları olan iri yarı bir adamdı, çekiciydi ama terliydi. "Neden bu kadar parlak görünüyor? Neredeyse parıl parıl parlıyor."

Isabella gözlerimi takip etti ve omuz silkti. "Söylentilere göre sürekli spor yapıyormuş. Max'ten daha iyi olmaya çalışıyor sanırım." Bana düşünceli bir bakış attı. "Bilginize: Bianca'ya dikkat edin. Felix onun en sonuncusu. Söylentilere göre hâlâ bir numaralı oyun kurucuyu istiyor. Zarar görmeni istemiyorum, Sugartits."

Evet. Ben de bilmiyordum.

Gözlerim Bianca'nın leopar desenli mini eteğine ve firfırlı siyah gömleğine takıldı. Bir öğrenciden çok bir modele benziyordu. Ben de kot şortuma baktım. Cinselliğimi artırmaya gerçekten ihtiyacım vardı - özellikle de bu hafta sonu evimizde oynayacağımız maçtan önce. Geçtiğimiz hafta sonu oynanan ilk maça iş nedeniyle katılamamıştım ve iyi bir kız arkadaşın yapması gerektiği gibi tribünde onu izlemiyor olmam Max'i huzursuz ediyordu.

Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi Isabella da fikrini söyledi. "Bir sonraki maça açık saçık bir şeyler giymelisin."

"Dolabına girmeme izin vermeyi mi teklif ediyorsun?" Sırıttım. "Ben en iyisiyim."

Güldüm ve ona bir patates kızartması fırlattım. Ağzıyla yakalamaya çalıştı, bu da benim daha çok

kıkırdamama neden oldu. Bianca sanki bizim maskaralıklarımız onu rahatsız etmiş gibi gözlerini bize dikti. Yüzünde alaycı bir ifade belirirken

benden Isabella'ya gitti.

Isabella onu tersledi ve ben de güldüm.

Ama masanın altında ellerim sıkılaştı. Evet, Max'i sahiplendiğimi hissediyordum ve oyunda beni geçmesine asla izin vermeyecektim. Kesinlikle alışverişe gitmem gerekiyordu.

CHAPTER

fifteen

Maksimum

"GEÇEN HAFTAKİ MAÇ HARİKAYDI." Yirmili yaşlardaki güzel asistan, Çarşamba öğleden sonra beni Atletizm Direktörü'nün ofisine götürürken bana gülümsedi.

Geniş deri koltuğa oturmamı işaret etti, ben yerleşirken gözleri vücudumda takdirle gezindi. "Dr. Carmen bir dakika içinde sizinle görüşecek."

"Harika." Her zamanki gibi gerginliğimi soğukkanlı bir gülümsemenin arkasına sakladım.

Koç Williams bu sabah beni arayıp onunla burada buluşmamı ister istemez tüylerim diken diken olmuş, sinirlerim kaşınmaya ve beni huzursuz etmeye başlamıştı. Hayatım boyunca neyi yanlış yaptığımı anlayamamıştım. Kötü bir haber olmadığı sürece kimse AD'ye çağrılmazdı.

Rahatlamak için boynumu kıvırdım, bakışlarım ağır ahşap mobilyaları, lacivert kadife perdeleri ve pahalı altın madalyonlu duvar kâğıtlarını inceledi. Dr. Carmen'in eski oyuncularla, NFL oyuncularıyla, MLB oyuncularıyla ve hatta Başkan Obama ile çekilmiş çerçeveli fotoğraflarına baktım. Gerginleştım.

Burası para ve güç kokuyordu. Futbolla hiçbir ilgisi yoktu ama yine de büyük kararların alındığı yerdı. Koç'u işe alan ofis burasıydı.

Kapı açıldı ve üç kişi içeri girdi. Biri Koç Williams'tı ve bana sert bir bakış fırlattı - hemen hemen her zamanki standart bakışıyla, "*Seni görüyorum oyuncu,*" dedi. Alabama'dan gelen sert ve iri yarı bir adamdı, on yıldır Leland'daydı ve kötü bir sezon geçirmemişti ama Ulusal Şampiyonluk da yaşamamıştı. Ellili yaşlarındaydı, tamamen keldi ve bunu hiç umursamıyormuş gibi takıyordu. Ona çok saygı duyardım.

Buna karşılık, Dr. Carmen pahalı bir takım elbise giymiş ve güzel bir kravat takmış zayıf bir adamdı. Buradaki yöneticilerin çoğu gibi o da kendini dengeli ve hazır bir gülümsemeyle taşıyordu. Bir politikacı. Bana babamı hatırlattı.

Tanımadığım tek kişi bej pantolonlu, orta yaşlı bir kadındı. Onları selamlamak için ayağa kalktığımda Dr. Carmen, "Ah, işte geldi," dedi. Onu tekrar görmenin ne kadar güzel olduğu hakkında bir şeyler mırıldandım, ancak bahar atletizm ziyafeti dışında onu en son ne zaman gördüğümü hatırlayamıyordum. Sıradan insanların arasına karışmazdı.

El sıkıştık ve o kadına döndü. "Sizi Millicent Walton ile tanıştırmak istiyorum. Kendisi önümüzdeki birkaç hafta boyunca halkla ilişkiler sorumlunuz olacak."

Kaşlarım çatıldı. "Öyle mi?"

Sırtıma bir tokat attı ve güldü. "Hey, o kadar şaşırmış görünme. Herkes seni Heisman için finalist olarak gösteriyor - özellikle de geçtiğimiz hafta sonu Whitman'a karşı oynadığın maçtan sonra - lanet olsun evlat, istatistikleri alt üst ediyorsun."

Sezonda şu ana kadar oynadığımız üç maçı da kazanmıştık. Başımı salladım ve bunun bir takım çalışması olduğuna dair bir şeyler söyledim.

Millicent elimi sıkıca kavrayarak sıktı. Kısa sarı saçları olan minyon bir şeydi ve

Sesi ipek gibi pürüzsüz, gülümsemesi doğrudan ve gözleri sıcaktı.

"Seninle çalışmaktan onur duyuyorum, Max. Ben de bir LU mezunuyum."

"Oturun, oturun," dedi Dr. Carmen, ellerini sallayarak, başlamak için endişeli görünüyordu.

"Tamam." Millicent'ın bir koltuk bulduğuna emin olduktan sonra tekrar oturdum.

Carmen süslü deri koltuğunda arkasına yaslandı, ellerini masasının üzerinde birleştirdi ve bizi değerlendirdi. "Öncelikle şunu söylemeliyim ki Leland üniversitenin bu kadar ilgi görmesinden dolayı çok heyecanlı. Daha önce hiç Heisman kazananımız olmamıştı ve bunun fısıldanması bile inanılmaz bir onur. Tabii ki geçen yıl ödülle ilgili kısa bir konuşma olmuştu ama bu hiç gerçekleşmedi." Derin bir nefes aldı. "Ama *bu yıl* heyecan daha büyük ve Millicent senin için sorunsuz bir futbol sezonunu kolaylaştırmak için burada. İmaj sorunlarınızda size yardımcı olacak."

"Bebek bakıcısına ihtiyacım yok, efendim."

"Katılıyorum," dedi Koç sert bir ifadeyle. "Oyuna odaklanmalı, ödüle değil. Bu bir takım oyunu, sadece bir Max Kent oyunu değil."

Dr. Carmen omuz silkti ve yüzünü buruşturdu. "Bu bir seçenek değil beyler. Bunu Dekan Wood söylüyor."

Oh. Üniversitenin başındaki kişi.

Koç'a döndü ve parmağıyla masaya vurdu, içi boş ses odada yankılandı. "Şampiyonluk istediğini biliyorum. Ben de istiyorum. Bu-Kent-bizi oraya götürecek. Söz veriyorum." Gözleri kısıldı. "Ve her oyunun çok önemli olduğunu söylemeye gerek yok. Kent'in istatistiklerini yükseltmesi gerekiyor. Bu konuda yardımına ihtiyacımız olacak."

Koç'un çenesi gerildi ve yüzü kızardı.

Gerildim. Kahretsin. Dr. Carmen ekibiyle dalga geçiyordu.

"Desteginize ihtiyacım var," dedi Dr. Carmen tekrar, sesi tüy gibi hafıftı ama yine de odadaki gerginliği hissettim. "Desteginiz var mı, Koç?"

"Patron sensin," dedi Koç, gözleri dümdüz.

Burada tam bir siyaset akımı yaşanıyordu ve ben de bunun tam ortasıydım.

"Aklında tam olarak ne var?" Öne doğru eğilerek sordum. Koç'un üzerindeki hakimiyetinden hoşlanmamıştım ama yüzümü sakın tuttum. Ben de varım. Heisman benim lanet olası rüyamdı.

Dr. Carmen sıkıca gülümsedi. "İlk ve en önemlisi, işleri berbat etme. Sahada biraz asabi olduğun bir sır değil, ama önemli olan bunu soyunma odasında ya da toplum içinde değil, ait olduğu yerde tutmak" diye ekledi.

Felix'i kastetti.

Sanki her zaman kavga ediyormuşum gibi davrandı - bu sadece *bir* olaydı.

"Zirveye çıkmak için her yönden olağanüstü olmanız gerekir" dedi.

Ellerimi kaldırdım. "Öyleyim." Böbürlenmiyordum.

"Doğru, doğru. Not ortalamanın 3.7 olduğunu ve tıp fakültesine hazırlandığını biliyorum; öğretmenlerine saygı duyuyor ve derslerine çalışıyorsun. Ama daha fazlasına ihtiyacın var." Beni dikkatle dinleyen Millicent'a başını salladı, beni bir şahin gibi izlerken başını hafifçe eğmişti. Beni bir bilim deneyiymişim gibi değerlendiriyordu.

"İşte burada ben devreye giriyorum," dedi kendinden emin bir şekilde başını sallayarak. "Eğer hizmetlerimi kabul ederseniz, hemen başlamak istiyorum." Bana beklenti dolu bir bakış attı.

Başımı salladım ve çantasından bir kâğıt çıkarırken arkama yaslandım. "Ana odak noktamız imajınız. Bugün kişisel ilişkileriniz, aileniz hakkında konuşalım ve tabii ki size St. Jude Hastanesi veya bir tür barınak gibi bazı gönüllülük fırsatları ayarlamak isterim. İlgilendiğiniz belirli bir hayır kurumu var mı?"

Ben de annemin karıştığı birkaç olayla cevap verdim ve o da büyük bir hızla her şeyi not aldı. Bu arada Koç ofise dönmesi gerektiğiyle ilgili bir şeyler mırıldandı. Mutlu değildi.

Dr. Carmen bana veda etti ve onu dışarı kadar takip etti.

"Peki ya baban?" Millicent, etrafımda neredeyse hiç aile olmadığı gerçeğini ele aldıktan sonra sordu.

Sertleştım. "Pek konuşmuyoruz."

Yüzü yumuşadı. "Gergin ilişkileri anlıyorum, ama ödölün hatırına, belki de iç saha maçlarından birinin ardından taraftarlar ve medya için bir fotoğraf fırsatı ayarlayabiliriz? Ben kolay bir maç öneriyorum-eve dönüş?"

Omuz silktim ve dişlerimi sıktım. "Elbette."

Gölümsedi. "Harika. Ve sosyal medyana göre -ki bu arada çok temiz, iyi iş- artık bir kız arkadaşın var ..." notlarını karıştırdı ve sonra bana baktı. "Sunny Blaine mi?"

Başımı salladım, endişelenmeye başlamıştım. "Evet. Onu soruşturamuyorsun, değil mi?"

"Kız arkadaşlar, ilişki uçucu olmadığı sürece iyidir. Her yerde sinir bozucu küçük kameralı telefonlar olduğunu unutmayın - bu yüzden lütfen halka açık tartışmalar yapmayın. Kariyerler, oyuncuların sevgililerini taciz ettikleri video görüntüleriyle mahvoldu."

Ürperdim. Hay sikeyim. Sunny'ye hiç vurmamıştım. Bianca bana kaç kez yumurta atmış olursa olsun ona asla vurmamıştım.

üzerinde.

Devam etti. "Onunla birlikte paylaştığınız fotoğraflardan çok keyif aldım. Senin yanında çok güzel görünüyor."

-Uzun boylu bir sarışın. İyi seçim," dedi sanki onu Kız Arkadaş Mağazası'ndan seçmişim gibi gerçekçi bir tonda.

Ki bu da gerçekten çok uzak değildi.

Sunny'nin imajım için kötü olduğunu söyleseydi ne yapardım diye merak ettim.

Yapmamam gereken şeylerin bir listesini çıkardı, ki bu liste üniversiteli çocuk terimleriyle içki içmemem, uyuşturucu kullanmamam ve kavgaya karışmamam anlamına geliyordu. Başka bir deyişle, bok kafalı olma. Kabul ettim. Kolayca.

Ayrıca saçımı kestirmemi önerdi, ben de reddettim. Neden uzamasına izin verdiğimi açıkladıktan sonra gülümsedi ve not aldı. "Harika bir malzeme," dedi.

Özel hayatımla ilgilenmesi beni ürkütmeye yetti. Kahretsin, ben aziz değildim. Besbelli. Ama benden öyle olmamı beklediler.

Bir hafta sonra tekrar buluşmak üzere zaman ve tarih alışverişinde bulunduktan sonra seans sona erdi. Rahat bir nefes aldım ve ona kapıyı açmak için döndüm ama bir sonraki sözleriyle durdum.

"Elbette, gelecek planlarınızın ne olduğu beni ilgilendirmez, ama Sunny'nin geleceğinizde olacağına dair bir *ipucu* varsa, belki de bu bir adım daha ileri gitmek için mükemmel bir fırsat olabilir. Nişan gibi mi?" Sesi umut doluydu.

Sunny'yle ilk tanıştığımızda ben de aynı şeyi önermişim ama o reddedince vazgeçmişim.

Millicent gülümsemesini bastırdı. "Yüzünü görmelisin. Bembeyaz oldun - bu da sanırım bir düğünün söz konusu olmadığı anlamına geliyor."

"Uh, evet."

Hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu ve omuzları çökmüştü. "Oh neyse, denemeye değerdı. İnsanlar iyi bir romantizmi sever ve siz ikiniz birlikte çok güzelsiniz." Bir *pffft* sesi çıkardı. "Bana aldırmayın. Benim açımdan hüsnükuruntu."

Ama onu görmezden gelemedim.

Sözleri ofisten ayrıldıktan sonra da aklımdan çıkmadı. Eve gitmeden önce bile kafamda binlerce kez tekrarlandılar.

Bir düğün. İnsanlar bayılıyor.

Sunny ile ilk tanıştığımdan beri içimden bir ses bana aynı şeyi söylüyordu ve nişanlılık olayını önerdi. Eve gittim, atletik bir şort ve atlet giydim ve koşuya çıktım. Futbol sahasına kadar koştum ve elli metre

izgisinde durup stadyuma baktım.

Bir uçurumun zerindeydim ve istediğim her Şey burnumun dibinde sallanıyordu.

Onu elde etmek için ne yapmaya hazırdım?

CHAPTER

sixteen

Güneşli

Kütüphanedeki çalışma grubundan eve döndükten sonra lavabonun başında durup bulaşıkları yıkarken kendimi ayakta ölmüş gibi hissediyordum. Saat onu geçmişti ve hâlâ yapmam gereken ödevlerim vardı ama yorgun olmama rağmen keyfim yerindeydi. Mimi grip aşısı için gittiği doktor kontrolünden sonra kendini iyi hissediyordu ve ben de o sabah A&P'de bir sınavı geçmiştim. Max'le ders çalışmak işe yaramıştı - ne kadar dikkat dağınıcı olduğu düşünülduğünde bu şaşırtıcıydı. Bir bardak daha yıkadım ve süzülmesi için havlunun üzerine koydum.

Dün Öğrenci Merkezi'ne gitmiştik, sadece görünmek için. Beni etrafta dolaştırdı, onu süzen kızların ve hatta bazı erkeklerin arasından geçti. Tiger Bookstore'da alışveriş yaptık ve kasiyer kız onunla flört ettiğinde, onu tamamen görmezden geldi. Gözleri sadece beni görüyordu.

Ama gerçek değildi.

Belki de zaten biriyle yatıyordu.

Erkeksi bir adamdı. Ve muhteşemdi. Onun sağda solda birileriyle yatmadığını hayal bile edemezdim.

Mutfığa bitişik küçük arka verandadan bir gıcırta sesi geldi. Yıkamayı bırakıp bakışlarımı oraya çevirdim ve lavabonun üzerindeki küçük pencereden içeri baktım. Normalde verandayı net bir şekilde görüyordum ama hava karanlıktı ve orada ışığım yoktu.

Bir gece komşunun bahçesinde köpeklerinin tabağından yiyen bir kedi vardı. Belki de benim arka verandama kadar gelmiştir.

Sırt çantamı karıştırmak ve notlarım üzerinde çalışmak için masaya yöneldim.

Ses tekrar geldi, bir tırmalama sesi. Tüylerim diken diken oldu. Gözlerim hemen kilitli olduğundan emin olmak için kapıya gitti. Kilitliydi.

Ama ön taraf öyle miydi?

Çoraplarımla evin içinde hızla ilerledim, evle birlikte gelen giriş masasına çarptığımda neredeyse koridorda kayıyordum.

Değildi.

Saçmalık

.

Sürgüyü çevirdim ve kalbim küt küt atarak mutfığa geri döndüm. Yakın zamanda kampüse yakın bir yerde bazı soygunlar olmuştu, ama burası birkaç blok ötedeydi, yine de tedirginlik devam ediyordu. Ya biri bunca zamandır pencereden beni izliyorsa? Ya yalnız yaşadığımı biliyorlarsa?

İçerideki ışığı kapattım ve elimde telefonumla tekrar pencereden dışarı baktım, bu kez gözlerimi kısarak daha önce kaçırmış olabileceğim her bir ayrıntıyı yakaladım. Mavi çöp tenekemi gördüm, Cuma günkü toplama gününe kadar normalde durduğu yerde duruyordu. Dışarıda ev sahibinin henüz götürmediği eski bir çamaşır makinesi vardı. Pasına bakılırsa pek de değerli değildi. Taşındığımda yerleştirdiğim ölü ev

bitkileri de öyle. Yan tarafta beyaz bir kedi vardı, komşunun köpeğinin tabağından yiyordu. İşte böyle. Suçlu buydu. . .

Gözlerim daha da uzağa gitti ve işte o zaman onu gördüm; verandanın direklerinden birine asılı beyaz bir şey. Bir not mu? Muhtemelen ev sahibinin bıraktığı bir şeydi. Ona daha önce mutfağı yeniden boyayacağıma dair bir e-posta göndermiştim. Bana boya için bir çek vereceğinden bahsetmişti.

Gerçekten gidip çeki almalıyım.

Gürültü büyük olasılıkla yandaki kediden geliyordu.

Tamam, git al o zaman ukala.

Birinin kafasına vurmam gerekirse diye ağır hizmet tipi bir el feneri aldım ve cılız verandaya çıktım.

Postaneye koştum, beyaz şeyi kaptım, içeri koştum ve kapıyı kilitledim. Önünde adımın yazılı olduğu uzun beyaz bir zarftı.

Yırtıp açtım ama içinde not yoktu, sadece uzun saplı bir papatya vardı. Kaşlarımı çatarak onu parmaklarımın arasında döndürdüm. Beyaz yaprakları ve süngerimsi sarı merkeziyle yumuşak ve narindi... ve bunu kesinlikle profesör ev sahibim göndermemiştii.

Bart mıydı? Geçen bahar ayrıldıktan sonra bana birkaç buket göndermişti ama ben onları ya geri çevirmiş ya da arkadaşlarıma vermiştim. Isabella ile öğle yemeğinde yaptığım konuşmayı hatırlayarak durakladım.

Bu gece Bart'ın erkek öğrenci birliği Tau'nun evinde bir kambur günü partisine gitmiyor muydu?

Onu aradım. "Hey. Bart'ın orada olup olmadığını söyleyebilir misin?"

Bir duraklama. "Uh ... aklını mı kaçırdın? Seni aldattı."

Beni telefonda göremese de ona el salladım. "Az önce biri arka verandama bir papatya bırakmış. O olmadığından emin olmak istiyorum."

"Tamam, o piçi bulayım." Dernek binasında dolaşp kapıları açtığını duydum. Arka planda biri ona bağırdı ve o da kıkırdadı. "Oops. Özür dilerim. Zinaya geri dön." Bir kapı kapandı.

Ve ben de bekledim.

Birkaç dakika sonra dans pistine çıktı ve bir Adele şarkısı eşliğinde dans eden çiftlerin arasından itişip kakışarak geçtiğini duydum. "Pislik Bart! Neredesin?"

Kıkırdadım.

Tabii ki onu dans pistinde bir kızla sarmaş dolaş buldu. Telefonu kapatıp sesi boğdu ama adamın hoşnutsuz sesinin ona siktirip gitmesini söylediğini duydum.

Bana geri döndü. "Bütün gece onunla birlikteydi Sunny. Bugün de kampüste onları birlikte gördüm. Belki Bart sonunda hayatına devam etmiştir."

Yani bunu yapan Bart değildi, tabii bunu birine yaptırmadıysa, ki bu da korkutucu ve karakterine aykırı görünüyordu. *O değildi.* Bunu kabul ederdi. Beni geri almaya çalıştığını bilmemi isterdi.

Isabella korkarsam gelip yanımda oturmayı teklif etti ama sesi biraz yüklü geliyordu; ayrıca oda arkadaşıyla birlikte ata binmişti.

"İyi misin?" diye sordu.

"Sadece garip."

Ona veda ettim, yatağıma oturdum ve pencereden Max'in evine baktım. Yatak odasının ışığı yanıyordu, ben de ona mesaj attım.

Hediyem için teşekkür ederim.

Yanıt yok.

Alo? Ben yazdım. Orada mısın?

Sana hediye almadım. Özür dilerim. Ne aldın peki?

Lanet olsun. Gerçekten ondan gelmesini isterdim. ***"Biri arka verandama papatya bırakmış"*** yazdım.

zerinde adımı yazan bir zarfın içinde. Tuhaf bir Şey.

Korktun mu?

Belki, mesaj attım.

Gelmemi ister misin? Uyarı: Çıplak uyurum.

Kıkırdadım, Şimdiden hafıflemiŐ hissediyordum. *Geceyi burada geçireceğini sana düŐündüren nedir? Biri sana ürkütücü bir iek bırakmış. Geceyi orada geçireceğim ya da sen burada kalacaksın.*

O haklıydı. Yalnız kalmak istemedim.

Kanepede uyuyabilirim, diye teklif etti. *Ama beni yatağında istediğini biliyorum, Cookie. Yalan söyleme.*

Uzun ve kaslı gövdesini küçük dairemdeki kanepenin üzerine serilmıŐ olarak hayal ettim. Suçluluk duygusu üzerime kt.

Alo?

Sadece eneni kapa ve buraya gel, dedim.

CHAPTER

seventeen

Maksimum

Mesajını aldığımda yatakta NOTLARIN ÜZERİNDEN GEÇİYORDUM. Yerimden fırladım ve üzerime bir şortla bir

tişört geçirdim. "Nereye gidiyorsun?" Tate kanepede Kiki ile otururken sordu.

dersler. Korku filmi izliyorlardı.

"Birisi Sunny'nin evine tuhaf bir şey - papatya - bırakmış. Kontrol etmeye

gidiyorum." Kaşlarını kaldırdı. "Benim de gelmemi ister misin?"

Kiki'yi saran koluna ve parmaklarının Kiki'nin kalçasına doğru kayışına baktım. Evet. Yakında onun yatak

odasında olacaklardı.

"Hayır. Ama çığlık attığımı duyarsan, buraya gel."

Sokağın karşısına koştum, ama kapısını çalmadan önce telefonumu el feneri olarak kullanarak etrafı

kontrol etmek için arka tarafa koştum. Her şey yolunda görünüyordu. Ön tarafa geri döndüm ve Land

Cruiser'ı kontrol ettim, kilitlediğinden emin oldum. Karanlık sokağı tarayarak nefes verdim. Hiçbir şey

kımıldamıyordu. Hediyeği bırakan her kimse çoktan gitmişti.

Kapıyı çaldım ve Minion pijaması giymiş, elinde bir çekiçle kapıyı açtı. Güldüm.

"Biliyorum," dedi utangaç bir ifadeyle. "Sana asla mesaj atmamalıydım. Çok aptalca. Umarım seni

uyandırmamışımdır."

Yorulmuştum. Futbol ve ardından antrenman canıma okumuştı ama onu o pijamalarla görmeye

değerdi.

"Hayır. Uyanıktım."

Gülümsedi ve kapıyı daha geniş açarak geçmeme ve taze kokusunu almama izin verdi.

Kanepeye uzandım ve o da yanıma oturdu. Bana gürültüyü duyma ve sonra çiçeği bulma konusunda yol

gösterdi ve Bart'ın bu gece kardeşlik partisinde olduğunu açıkladı.

"Belki de yan komşunun çocuğudur," dedi esneyerek. "Onu her zaman dışarıda oynarken görüyorum.

O da benim adımı biliyor."

Belki de. Evine daha dikkatli bakmak için aklıma bir not aldım.

Kanepeye daha da yerleştik ve elimi kaldırıp saçlarının arasında gezdirdim. Başı kolumun kıvrımına

dayanana kadar yaklaştı. Bana gününü anlatırken başını okşadım, kafa derisine masaj yaptım. Küçük

şeyler. Gelecekteki bir butik için bir isim hayal etmişti - Eğilimi Bükün - ve Edebiyat dersi için kitap

okuyordu. Bart'ı sormadım. Onunla birlikte benim olmadığım bir sınıfta olduğunu düşünmeyi reddettim.

Bunun beni neden kışkırttığını kabul etmeyi reddettim.

Ona Felix'ten ve antrenman yaparken sürekli beni izlediği için nasıl sinirlerimi bozduğundan bahsettim

- sanki beni nasıl yeneceğini ya da bir şekilde benimle nasıl oynayacağını anlamaya çalışıyormuş gibi.

Yarım saat sonra nefes alıp vermesi derinleşti ve başı omzumda sallanmaya başladı. Uykuya dalmıştı.

Sırıttım. Televizyonu bile açmamıştık.

Onu kucağıma alıp odasına götürdüm ve kraliçe yatağı kontrol ettim. Yüce Tanrım, bütün yatağı kaplayabilirdim.

Gece kalmanı istemedi, diye hatırlattım kendime.

Doğru ya.

Bu bir seks görüşmesi değildi; bu *benim arkadaş* olmamdı.

Yumuşak beyaz yorganı geri çektim, onu içine yatırdım ve yorganı üzerine çektim. Yastığına sokuldu. Orada oturup onu izledim. Beyaz-sarı saçlarının uzun telleri her yere yayılmıştı.

Gitmeliyim.

Gitmek için ayağa kalktığımda elimi tuttu. "Kal."

"Neden?"

"Bilmiyorum... çünkü bilmeni istiyorum. Ve sana güveniyorum."

Bu kelimeler kalbime işledi. Güven. O bana güvenmişti. Kalbim hızla çarpıyordu çünkü bunun kolay olmadığını biliyordum.

"Çıplak uyumak zorundayım," diye mırıldandım, boynumun arkasına uzanıp başımı içeri sokarak tişörtümü çıkarmaya başlamıştım bile. Şortumu aşağı ittim, yana attım ve siyah atletik boxer'ımla orada durdum. "Ama iç çamaşırımı çıkarmayacağım... sırf paketimin büyüklüğü karşısında kalp krizi geçirmeyesin diye."

Bakışları kasıklarımda gezinirken homurdandı. "Her neyse. Bana oldukça küçük görünüyor."

"Yalan söylüyorsun ve sana karşılığını ödeyeceğim." Yatağa atladım, cüssem ve ağırlığım onu yerinden oynattı ve sağa sola savrulmasına neden oldu. Soğuk ayaklarımı sırtına yapıştırdım ve o da ciyaklayarak diğer tarafa kaçtı.

"Hey! Hiç adil değil. Tam da her şey sıcakken," diye itiraz etti, bedeni yatağın kenarına asılmış kaçmaya çalışıyordu.

"Geri gel de seni kızartayım." Uzandım, bir kolumu ona doladım ve sırtı göğsümle aynı hizaya gelene kadar onu çektim.

"Mmm," dedi, poposu kasıklarıma doğru kıpırdandı ve alt dudağımla ısırma neden oldu. *Fuccccccck.*

"Mükemmel hissediyorsun. Benim küçük ısıtıcım." İç çekti.

"Uh-huh." Ayıltıcı bir nefes çektim. Taşaklarım ağrıyordu. Gözlerimi kapattım ve boğazımdaki hırıltıyı yuttum. Yumuşak eli bir kez sertçe sıkarsa her yerim boşalacaktı.

"Bunun iyi olduğuna emin misin?" diye sordu. "Gergin görünüyorsun."

"Evet, ben altınım, Cookie," diye mırıldandım. Ereksiyonumu hissettiğine şüphe yoktu ama tatlı bir kız olduğu için bunu görmezden gelecek ve yorum yapmayacaktı.

Esnedi. "Geldiğine sevindim. Artık uyuyabilirim."

Mükemmel. Onu uyuttum.

". . . işte uzun bir gece. Kitapları bodruma koymak zorunda kaldım. Burası tüylerimi ürpertiyor. Kapalı alanlardan nefret ederim. ..ve örümceklerden, sizin de bildiğiniz gibi. Bu arada, bu odada bir yerde yaşayan bir tane var. Onu henüz bulamadım..." diye tekrar esnedi.

"Bana daha önce de söylemiştin. Seni güvende tutmak için buradayım," diye mırıldandım, omuzlarındaki saçları okşayarak. İçimi çektim, garip bir şekilde memnun hissediyordum. Parmaklarım saçlarının bir kısmını büktü ve tenini daha fazla görebilmek için boynundan çekti. Nedenini bilmesem de gördüğüm dövme şaşırtıcıydı. Belki de çizdiği sakın imaja tam olarak uymadığı içindi.

Onu inceledim. Küçük mavi tüylü melek kanatları ensesini, saç çizgisinin başladığı yerden boynunun omuzlarıyla birleştiği yere kadar çevreliyordu. Zarifçe yazılmış harflerle "*Yara izlerini kanat gibi taşırdı*" yazıyordu.

Göğsümü bir gerginlik kapladı.

Korumacılık duygusu içime işledi. Onu daha da yaklaştırdım ve boynuna bir öpücük kondurdum. O

benimle olduğu sürece, başka yara izi kalmayacaktı.

CHAPTER

eighteen

Maksimum

Bisiklet koltuğundan kalktım, aklımda futbol vardı. Bu gece evimizde bir numaralı Louisiana Lafayette'e karşı oynayacaktık. Kazanmak zorundaydık.

"Gergin misin?" Arka kapıdan eve girdiğimde Tate sordu. Elimdeki her seğirmeyi ve ruh halimdeki her değişikliği fark ederdi ki bu da bizi sahada bu kadar iyi bir ikili yapan şeydi.

Başımı salladım. "Aptalca, değil mi? Yüzlerce kez oynadım ama beni hep etkiliyor." Bana Newcastle'ını uzattı. "Kazanacağız."

"Kendine güvenini sevdim, dostum." Şişeyi aldım. "Bir numarayı devirmenin şerefine."

Geçen yıl bizi yenmişlerdi - çoğunlukla benim yüzümden. Son çeyrekte iki top kaybı yapmıştım ve hücumumuz asla toparlanamamıştı.

Evin etrafında dolaşp ön verandaya çıktık ve Sunny'nin evini kontrol ettim. Tabii ki Land Cruiser orada değildi, bu da hâlâ işte olduğu anlamına geliyordu. Kaportacı onun için yeni bir ön takım sipariş etmişti ve tamiri normalden daha uzun sürüyordu. Bunun beni rahatsız ettiğini söyleyemezdim. Bana güvenmesi hoşuma gidiyordu.

Bu gece Sunny ilk kez bir maçta olacaktı ve Heisman'ı kazanmamı sağlayacak müthiş bir planım vardı. Karnım guruldamaya başladı, endişeliydim.

Kızacaktı. Bunu hissedebiliyordum. Tadını alabiliyordum. Etrafımdaki havaya nüfuz etmişti. Silkindim.

Kendinize odaklanın. *Ne istediğine.*

Bazen istediğinizi elde etmek için kirli oynamanız gerekir.

Bir saat sonra kahverengi bir pantolon, soluk mavi bir düğme ve lacivert bir blazer ceket giymiş olarak odamdan çıktım. Uzun saçlarım her yerdeydi. Maça kadar toplamayacaktım. Özellikle de Sports Center maç gününe ev sahipliği yaptığı için, oyuncuların maçtan önce ve sonra giyinmeleri normaldi.

Tate beni eleştirel bir gözle süzdü, bakışlarını bir aşağı bir yukarı gezdirdi.

"Sizin için yeterince dayanılmaz mı, Bay Moda Eleştirmeni?" Dedim ve ellerimi uzattım.

"Bir şey eksik..." Parmağını şıklattı. "Buldum. Tek kelime: papyon." "Dostum. Sorun yok," diye seslendim arkasından, koşarak odasına giderken.

Çoğu çılgın renk ve desenlerde olan sayısız papyonla mutfığa geri döndü. Ona bir bakış attım. "Ciddi misin?"

Bu düşüncüyü elinin tersiyle itti. "Sanırım bu. Tam bir Rönesans adamı."

"Sence bu gece hayır diyecek mi?" Bana uzattığı elbiseye bakarak sordum. Beyaz kareli lacivert, benim daha erkeksi zevklerime en az saldırgan gelendi. Ondan aldım.

Sırıttı. "Hiçbir fikrim yok, dostum, ama ona vurmazsan delisin-"

Sinirlerim tepeme çıktı. "Sakin ol."

"Her neyse. İstesem ona sahip olabilirim. O *lanet* aksanı yaptığında kızlar bana karşı koya m ı y o r ."

"Kapa çeneni." Parmağımı omzuna gömdüm ve onu duvara doğru ittim. Takımın bir resmi

taşındığımızda bir hayranın astığı tablo yere düşüp paramparça oldu.

Kaşlarını birleştirerek geri çekildi. "Ne oluyor lan? Sadece bir şakaydı." İki elimi saçlarımda gezdirdim. "Özür dilerim. Onun hakkında bu şekilde konuşma."

"Bir süredir yoktun dostum. Sunny ile tanıştığından beri." Dağınıklığı temizlemek için bir süpürge ve faraş aldı. "Bu kızdan hoşlanıyorsun."

Dudaklarım gerildi ve dönerek ondan uzaklaştım, koridorda aynanın önüne geldim. Yakamı açtım ve kravatımı düzelttim. Tate yanıliyordu ve bu gece bunu kanıtlayacaktı. İlgi duyduğum tek şey futboldu.

CHAPTER

nineteen

Güneşli

OYUN GÜNÜ geldi.

Mimi'yi Land Cruiser'dan aldım ve stadyuma gitmeden önce Isabella'yı almak için durdum. Isabella'nın bileti öğrenci bölümü için olduğundan, o orada takılmaya giderken Mimi ve ben kırk yarda çizgisine yakın ilk sıradaki birinci sınıf koltukları aldık.

Mimi yerleşti, jean giymiş bacak bacak üstüne attı ve rujuyla oynadı. Heyecandan parlıyordu. "Bu hafta saçını yaptırdın mı?" Bazen saçının bir kısmında oluşan griliği kapatmış olduğunu fark ederek sordum.

Kendini beğenmiş. "Her gün böyle harika koltuklar bulamazsın. Tabii ki saçımı yaptırdım." Gözlerimi devirdim.

"Max ile aranız iyi gidiyor olmalı," diye yorum yaptı.

"O harika biri." Bana arabasını verdi, sahte kız arkadaşı olmam için ön ödeme yaptı ve ellerini kendine sakladı. Ve geceyi benimle geçirdi. İnanılmazdı.

Peki neden endişeli hissediyordum?

Bana muzip bir sırıtış gönderdi. "Unutma, bir erkeği elinde tutmak istiyorsan, onun senin varlıklarına odaklanmasını sağlamalısın."

"Hangisi?"

"Beynin, canım, beynin. Aklını çukurdan çıkar." Memnun bir sırıtışla kalabalığa baktı. "Şimdi bana ıslığımı ıslatacak bir şeyler alabileceğim bir yer gösterin. Benim zamanımda futbol maçlarında alkol satılmazdı."

O içki satıcısına el sallarken, ben de hızlı bir kıyafet kontrolü yaptım.

Ödünç aldığım lacivert elbise (Leland rengi) bir oyun için biraz abartılıydı ama Max için iyi görünmek istiyordum. Isabella onu dolabından çıkarıp burnumun dibinde sallandırmış ve aradığımın bu olduğunu ilan etmişti. Kısa ve dardı, yüzde yüz ipekten yapılmıştı ve göğüs ve bel kısmına yakın, altından soluk tenimi belli eden dikizleme kesimleri vardı. Görünümü leopar desenli ince topuklu ayakkabılarla tamamladım. Isabella'ninkiler de öyle, çünkü alışverişe çıkmaya hiç vaktim olmuyor gibi görünüyordu.

Sanat gözüne sahip olmanın bir özelliği de nadiren makyaj yapmama rağmen nasıl makyaj yapılacağını biliyor olmamdı. Bugün ağır bir el kullanmıştım. Fondötenim, yüksek elmacık kemiklerime ve düz burnuma vurgu yaparak mükemmel bir konturlama yapmıştı. En iyi özelliğimin gri gözlerim olduğu söylenmişti, bu yüzden onları mavinin tonlarıyla oynadım. Eyeliner zevkli bir kanat efekti yarattı ve dramatik kaşları doldurdum. Nude bir dudak parlaticısı ile tamamlamıştım. Uzun saçlarım, elbisemle canlı bir kontrast oluşturacak şekilde sırtımdan aşağıya parlak bir şelale şeklinde sarkana kadar düzleştirilmişti. Bu benim ilk kez halkın karşısına çıkışımdı ve Max Kent'in sahip olacağı türden bir kız arkadaş gibi göründüğümü umuyordum. Stadyum merdivenlerinden kendi bölümümüze doğru yürürken birkaç gözün

bizi izlediğini görmek beni rahatlatmıştı.

Tabii ki muhtemelen bu harika koltukları kimin aldığını merak ediyorlardır.

Gri ve mavi formlarını giymiş olan takımımız stadyumun iç kısmından koşuya başladı ve ev sahibi kalabalık çılgına döndü. Mimi ve ben de herkesle birlikte el sallamak için ayağa fırladık.

Max'in on yedi numaralı formasını kenar çizgisinde durmuş oyun kurucu koçuyla oyunların üzerinden geçerken izledim.

Maç, Louisiana'nın biz sayı bulamadan skor üretmesiyle sarsıntılı bir başlangıç yaptı. Başparmağımın tırnağını çiğniyor, Max'in kısa sürede büyük bir oyun çıkarmasını umuyordum. Diğer takım tekrar sayı attığında, Max'in kenarda adım adım ilerleyişini izledim, duruşu gergindi.

Devre arasında Mimi kaburgalarımın dirsek attı ve başını Jumbotron'a doğru itti. Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve el salladım. Kamera uzaklaştı ama Bianca'nın birkaç sıra geride kız kardeşleriyle oturup bana ters ters baktığını görmeden önce değil.

"Sana kem gözle bakan kız kim? Çizgili bir yılandan daha acımasız görünüyor," diye mırıldandı Mimi fiçı birasının kenarından.

"Max'in eski sevgilisi. Muhtemelen geçen sene burası onun koltuğuydu." Omzumun üzerinden ona bir bakış attım, boynundaki ışıltılı kolye dikkatimi çekti. Altın bir zincire asılı, yıldızlarla süslü bir on yedi rakamıydı. Dişlerim birbirine çarptı.

Hala Max'in numarasını taşıdığını düşünen kimdi? Peki ya Felix?

Oyuncular soyunma odalarından çıkmaya başladılar ve ben gerildim. Bir yudum daha almak için kolamı kaldırdığımda ellerim diyet kolamın etrafında kenetlendi. Buzu çiğnedim.

Mimi aşağı yukarı titreyen dizimi okşadı. "Endişelenmeyi bırak."

Durakladım. Yani, evet, her gerçek hayran gibi bir oyuna girdim, ama bundan daha fazlasıydı. Max'e duygusal olarak bağlanmıştım.

Max koşarak sahaya indi ve koçunun yanına gitti. Koç Williams işi bitmiş gibi ellerini havaya kaldırıncaya kadar birkaç dakika hararetli bir şekilde konuştular ve Max sinsice uzaklaştı.

Kaşlarım çatıldı. İç saha maçından önceki son birkaç gündür oldukça mesafeliydi ve bunun stres olduğunu düşünmüştüm ama bu farklı görünüyordu.

Max birkaç adım ötedeki bir kameramana doğru koştu. Yüzüne baktım, onu anlamaya çalışıyordum ama neredeyse sakın görünüyordu, bu da bir oyun sırasında garipti.

Tribünleri sahadan ayıran bariyere doğru ilerledi ve bariyerin üzerinden atladı. Taraftarlar o yanlarından geçerken çılgına döndü, bazıları koridordan aşağı inene kadar bunun farkına bile varmadı. Jumbotron onu takip etti.

"Aman Tanrım, ne yapıyor bu?" Mimi göğsünü tutarak sordu.

"Bilmiyorum," dedim zayıf bir sesle, yaklaştıkça onu inceleme fırsatı buluyordum. Çok güzeldi, omuzları inanılmaz derecede genişti. Dikkatimi daha da dağıtmak için kaskını çıkarmıştı ve koyu kahverengi saçları sanki yüzünde bir yelpaze varmış gibi yontulmuş yüz hatlarının etrafından akıyordu.

"Buraya geliyor," diye yorum yaptı Mimi.

Geliyordu. Ama neden?

Tam önümde durup tek dizinin üzerine çöktüğünde nefes almayı bıraktım. Gözleri vahşi bir okyanusun renginde bana bakıyordu.

Sol elimi sağ elinin içine aldı. "Max,"

diye nefes aldım, kalbim çarpıyordu.

Bana baktı. "Sunny Blaine, benimle evlenir misin?"

Stadyum çılgına döndü. Şaşkınlıkla Jumbotron'a baktım ve sanki başka birinin başına gelenleri izliyormuşum gibi hissettim. Etrafımızda kameralı telefonlar yanıp sönüyordu.

İlk net düşüncem *onu öldüreceğim* oldu.

Yüksek sesle, hafif bir hırıltıdan başka bir şey çıkmadı. Belli ki biri ağzıma kocaman bir pamuk tıkamıştı. Belli ki içmek için bu diyet koladan çok daha sert bir şeye ihtiyacım vardı. Belli ki sahte erkek

arkadaşım

kafayı yemiş bir deliydi.

Mimi'ye bir sırıtış gönderdi -sanki *onu gerçekten anladım, değil mi der* gibi- ve Mimi ona siyah bir kutu uzattı. Kadından adama bakarken gözlerim parladı. *Adam mı ... kadın mı?* Yüce Tanrım, işbirliği yapıyorlardı. Bu da onu daha önce aldığımda neden gergin olduğunu açıklıyordu. Her zaman taşıdığı büyük çantasını okşayıp duruyordu ve stadyuma giderken bile birkaç kez çantasını karıştırırken yakaladım onu. Max'le tanışacağı için gergin olduğunu düşünmüştüm. Görünüşe göre çoktan tanışmışlar.

Mimi elimi sıktı. "Dün gece beni aradı ve buraya gelmek istediğini söyledi. Onayımı istedi. . İnanabiliyor musunuz? Ne centilmen ama. Tabii ki evet dedim. O bir bekçi, Sunny." Gözleri parlıyordu. Acayip parlıyordu.

Kutu açıldı ve siyah ipeğin üzerine yerleştirilmiş büyük yuvarlak tektaş pırlanta yüzüğü görünce midem bulandı. Görüşümü netleştirmek için defalarca göz kırptım.

Max maharetli parmaklarıyla onu astarından çıkardı ve sol elime geçirdi. Ona baktım. Sonra tekrar ona.

Öp onu, öp onu, diye bağırdı kalabalık.

Tüm dünyanın odak noktasıydık.

Max ayağa kalktı ve ayağa kalkana kadar beni kendisiyle birlikte çekti. Elini boynuma doladı ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Beni öperken gökyüzü karartılmıştı.

Ama *evet* dememiştim! *Evet* demezdim. Sahte bir nişana değil.

Stadyumdaki alkışlar kulakları sağır ediyordu. Ve öpücüğü ölümcüldü. Öfkeme rağmen bedenim onu arzuluyordu. Dudakları sıcaktı, çok sıcaktı ve dilim intikam hırsıyla onunkiyle buluştu. Sertçe öpüştük ve ben onu ısırdım, dişlerim dudaklarını sıyırdı. Ama bu senaryoda kanaması olan tek kişi bendim.

Beni içeri almak için geri çekildi ve yüzüme son bir kez bakarak tüm stadyuma başparmak işareti yaptı. Cılgına döndüler, onun adını haykırdılar.

"Özür dilerim," diye kulağıma fısıldadı ve benden uzaklaşırken elinin kolumda gezinmesine izin verdi. Geriye doğru yürüdü, gözleri hep benim üzerimdeydi. Maçın spikerleri kaçırmış olabilecek herkese Max Kent'in az önce kız arkadaşına evlenme teklif ettiğini ve kızın da evet dediğini söyledi. Onu önümde diz çökmüş ve üstünde kocaman bir EVET yazarken tekrar oynattıklarında daha fazla tezahürat geldi.

Koltuğuma geri çöktüm. Donmuş. " . . .

yüzünü gördün mü? Şok oldu." " . . .

futboldaki en romantik şey . . ." " . . .

dünyanın en şanslı kızı . . ."

Yüzüm ısındı. Kulaklarım bile yandı. Bir koltuğun altına sürünmek istedim. Kendimi yalancı gibi hissettim.

Jumbotron nihayet benden uzaklaşırken Mimi, "İyi olacaksın tatlım, biraz nefes al," diye fısıldadı. "Utanmana gerek yok. Evlenme teklif etme şekli çok tatlı... Hayallerinin kızını bulduğunu herkesin bilmesini istedi."

"Böyle mi söyledi?" Sesim ancak fısıltı halindeydi.

Mimi gülümsedi. "Seni gördüğü anda bunun kaderinde olduğunu söyledi." İçini çekti ve sahada başlama vuruşunu izlerken sırtı bize dönük olan adama baktı. "O Bart denen adamdan beri senin için çok endişeleniyorum ama Max seni mutlu edecek Sunny. O senin kaosundaki sakinlik."

Kaosumdaki sakinlik.

Tanrım.

Ne yalan ama.

Daha önce kızgın olduğumu düşündüysem, yanılmışım. Bu maskaralık sona erdiğinde Mimi'ye zarar verecekti.

Beni ve onu hayal kırıklığına uğratacak ve muhtemelen futbol sevgisi zedelenecekti.

Kendinden başka hiç kimseyi düşünmez miydi?

Nefes verdim. "Mimi, sana söylemem gereken bir şey var. . ."

Telefonuma bir mesaj geldi. Isabella.

AMAN TANRIM. Az önce ne oldu?

Max Kent bana evlenme teklif etti, ben de cevap verdim.

DUH. Bütün dünya bunu gördü. Çenemi yerden kaldırdım. Onu öldüreceğim, diye ekledim.

Neden?

Tek kelime . . . Heisman. Öfkeyle yazdım, parmaklarım uçtu.

İtiraf ediyorum. Biraz bayıldım. Sen olmazsan ben onun nişanlısı olurum.

Max, Tate'e yirmi beş yardalık bir sayı attı ama ben fark etmedim bile. Öfkelendim. **Gel**

Mimi'yle otur ve maçtan sonra onu eve götür. Gitmem gerek, onu gönderdim.

Maçtan çıkarsan garip görünmez mi?

Onun sorunu, mesaj attım. **Burada kalamam.** Ağlayacaktım. Onun aldatmacası karşısında gözlerim yaşardı, düşmek için kaşınıyordu ve bu baraj patladığında neden bu kadar üzgün olduğumu açıklamakta zorlanacağımı biliyordum.

Artık çok popülersin. Belki beni şu seksi futbolculardan biriyle tanıştırabilirsin. Şaka yapıyorum. Şaka yapıyorum. Özür dilerim. Üzgün değilim.

Savunmamız Louisiana oyun kurucusundan bir top çalma yakaladığında Mimi'nin nefesi kesildi. Hücumumuz sahaya çıktı, topa vurdu ve Max topu doğrudan Tate'e attı, o da koşarak bir gol daha attı. Göğsüm daraldı. Kimin kazandığı umurumda değildi. Şu anda futboldan nefret ediyordum.

Birkaç dakika sonra Isabella benim yerimde oturuyordu. Mimi'ye birisinin kütüphanedeki vardiyasına gelmediğini ve patronum Pam'in mesaj atarak gelip gelmeyeceğimi sorduğunu söyledim. Kulağa saçma geliyordu, özellikle de ulusal televizyonda nişanlandığımdan beri, ama dağılmadan önce ayrılmam gerektiği gerçeğinden kaçış yoktu. Mimi iyi olup olmadığımı ve bana söylememekle doğru şeyi yapıp yapmadığını sorup duruyordu ama ona sarıldım ve ayrılmamın Max'le hiçbir ilgisi olmadığını, her şeyin fazladan para kazanmakla ilgili olduğunu söyledim, özellikle de bir düğün planlamak istiyorsam.

Ona anlatırken içim cız etti. Yalanlar daha çok yalanı doğururdu. Ayrıca, sorular olacaktı:

Büyük gün ne zaman?

Nedimeleriniz kimler? Ne tür bir elbise alacaksınız?

Görünmez bir elbise çünkü düğün olmazdı!

Bana yoğun bir merakla bakan kalabalığın yanından geçtim ve başımı öne eğdim. Tam koridora çıkarken, Max'in sahada yine bir oyun yönettiğini görmek için bir kez daha arkama baktım. Aramızda yüzlerce insan olmasına rağmen onun yoğunluğunu hissediyordum.

"Çok güzel bir gösteriydi," diye ipeksi bir ses geldi önümden.

Etrafımda döndüm. Bianca.

Yavaşça alkışladı ve ardından kahverengi saçlarını kan kırmızısı tırnaklarıyla omzunun üzerinden kabarttı. Yakından bakıldığında, gri askılı bluzu esmer tenini mükemmel bir şekilde tamamlıyordu ve aynı

renkteki eteği oyuncuların formalarıyla aynı mavi dantellerle süslenmişti. Gözlerim yine o kolyeye takıldı ve parmaklarım onu boynundan çekip almak için kaşındı.

Alt dudağını dişlerinin arasından emdi. "Bütün hafta boyunca o şok ifadesini takınmaya çalışmış olmalısın. En başından beri bir şeylerden şüphelenmiştim, biliyorsun... özellikle de sınıfta geçen yılki toga partisinde tanıştığınızı söylediğini duyduğumda. Max o partide bile değildi. Biliyorum çünkü ben oradaydım."

Sertleştım ve gıtmek için döndüm ama tırnakları koluma battı.

"Hayır, kaçmıyorsun," dedi, gözleri kısılmıştı. "Eminim sana para veriyordur. Paraya ihtiyacı olan bir tipe benziyorsun. Seni suçladığımdan değil. O yatakta bir manyak ve *birinin seni* fark etmesini istediğın için seni kim suçlayabilir ki?"

"Saçmalıyorsun," dedim sessizce. "Beni tebrik edemez misin Bianca?"

Alay etti. "Ben aptal değilim. Max'i *tanırım*. Onun tek derdi futbol, tatlım. Ve eğer sana bir maçta evlenme teklif ediyorsa, bunun nedeni sonsuza dek mutlu yaşamak istemesi değildir. İlgi çekmek istediğı içindir. Her şeye sahip olmak zorunda, o kadar çok ki başka hiçbir şeye yer yok."

Elim çantamda sıkılaştı. "Benim tanıdığım Max'i tanımıyorsun." Neden onu savunuyordum ki?

"Onun neyi sevdiğini biliyorum ve bu sizin gibi tatlı küçük kızlar değil. Seksini sert, kızlarını da daha sert seviyor. Sen" -kırılgan gözleri beni taradı ve beni eksik buldu- "onun için fazla iyisin ve eğer akıllıysan, çok fazla acı çekmeden ayrılırsın."

"Felix senin için yeterli değil mi?"

"Max en iyisidir ve sadece en iyisini ister. O da benim. İşte sana bir bilgi: Beni asla unutamayacak. Seninle olan ilişkisini bitirdiğinde koşarak geri döneceğı kişı ben olacağım. Sen bir hiçsin."

Hiç mi? Bugün olduğum yere gelmek için kendimi cehennemden çektim. Annemin, ilişkisi olduğı bir adam için beni terk etmesini yaşadım. Babamın sırtına kemerle vurmasını yaşadım. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu.

"Kiminle uğraştığını bilmiyorsun," dedim usulca. "Ben her zaman iyi bir insan değilim. Sadece beni yeterince zorlaman gerekiyor."

Özenle manikürlenmiş kaşları kalktı. "O zaman yanıldığımı kanıtla."

CHAPTER

Twenty

Maksimum

ÇUVALLADIM. HEM DE ÇOK FENA. İçgüdülerim bana bu kelimeleri haykırdı.

"... ülkenin bir numaralı takımını yenmek. Nasıl bir duygu?" Muhabir mikrofonu yüzüme doğru tuttu ve yeniden odaklandım. Sezonun geri kalanı ve karşılaştığımız takımlar hakkında konuşmaya devam etti.

Son oyundan sonra yüzümden hâlâ ter damlıyordu ve elimin tersiyle terimi sildim. Maçı on yediye karşı otuz beş kazanmıştık. Louisiana ilk yarıdan sonra hiç geri gelmemişti ve biz de son çeyrekte onları ezmiştik. Bu şimdiye kadarki en büyük galibiyetimizdi ama tek düşünebildiğim Sunny'ydi.

Maç hakkında sohbet ettim, gözlerim etrafımda toplanan muhabirlerde kalmaya çalışıyordu ama gözlerim sürekli stadyuma kayıyordu. *O neredeydi?*

Bir başka gazeteci önüme geçerek soyunma odalarına giden yolumu kesti. "Yeni nişanlınız hakkında bize ne söyleyebilirsiniz? Büyük gün için belirlediğiniz bir tarih var mı? Birbirinizi ne zamandır tanıyorsunuz? Onunla kısa bir röportaj yapabilir miyiz?"

"O çok tatlı biri. Geri kalanı aramızda kalacak. Teşekkür ederim." Ona başımı salladım ve soğuk bir gülümseme verdim. Yılın en büyük maçlarından birini kazandıktan sonra neden kendimi hasta hissediyordum?

Gazetecilerin arasında yürürken midem bulanıyordu, her yerden flaşlar ve tebrik mesajları geliyordu. Tribünleri tekrar aradım. Maçın geri kalanında dikkatimi ondan uzak tutmak için kendimi zorlamıştım ama maç biter bitmez kafamı kaldırdığımda Mimi'yi siyah saçlı, asık suratlı bir kızın yanında otururken bulmuştum. Siyah saçlı kız beni terslemiş ve ağzından *siktir git* gibi bir şey çıkmıştı.

Soyunma odasının kapısından içeri girdiğimde Felix'in iri cüssesi önüme çıktı. "Ne?" Tersledim.

Etrafımızdaki herkes dondu kaldı, biz karşı karşıya geldiğimizde gözlerini kaçırdılar. Garip gözleri vardı - neredeyse lacivert renkli - gözbebeğinin etrafında beyaz bir çizgi vardı. "Sadece seni tebrik etmek istedim dostum. Hayranların buna bayılacak. Akıllıca."

Ellerim sıkıştı, kaşınıyordu. Ona güvenmiyordum. Onu geçip dolabıma doğru ilerledim. "Bu akşamki partinde onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Yavaşça arkamı döndüm. "Parti mi?"

Pedlerini çıkarmaya çalıştı. "Dostum. Kız arkadaşın zaten senin için hayatını planlıyor ve sen bunun farkında bile değilsin. Nişan partin. Sunny takımı ve başka kim varsa davet etti. Her şey Instagram'da."

Diğer oyuncuların birkaçı da aynı fikirdeydi ve ben de başımı sallayarak katılıyormuş gibi yaptım. *Tabii. Evet. Parti benim evimde.*

İyi bir fikir değil.

Kızgın olduğunu çok iyi bildiğim halde değil.

Duş aldım, kıyafetlerimi giydim ve Koç ve diğer birinci takım oyuncularıyla birlikte her iç saha maçından sonra yaptığımız gibi küçük bir basın toplantısı düzenlemeye gittim.

Koç, yerimize oturmak için dışarı çıkmadan hemen önce dirseğimi tuttu. "Pazartesi sabahı ofisimde ol, Kent. Tartışmamız gereken bazı sert konular var."

"Evet, efendim." Başımı salladım. Hayatım boyunca koçun emirlerine karşı gelmemiştim ve ona Sunny'ye maçta evlenme teklif etmek istediğimi söylediğimde açıkça hayır demişti.

Masadaki yerlerimizi aldık, okul maskotu ve pankart arkamızda fon oluşturunuyordu. Işıklar yandı, muhabirler sorularını yöneltti ve Koç da ben, Tate ve diğer birkaç birinci sıra oyuncusunu çağırarak soruları cevapladı.

Bir saat sonra etkinlik sona erdi ve Tate'le birlikte onun Tundra'sıyla eve doğru yola çıktık. Tüm arabalar yüzünden, bizimkinden birkaç ev ötedeki bir sokağa park etmek zorunda kaldık. Dışlerimi sıktım ve kimsenin bizi polise ihbar etmemesi için dua ettim.

Sunny Land Cruiser'ımı bahçemizin ortasına çılgın bir açıyla park etmişti, lastikler çimenlere ve toprağa saplanmıştı.

Eve girdik ve insanlar bizi kazandığımız için, beni de nişanlandığım için tebrik etti. Merdivenin karşısında birisi alelacele karalanmış bir pankart hazırlamıştı: *Nişanınız Kutlu Olsun, Max ve Sunny.*

İçeride her yere baktım ama Sunny yoktu.

Arka kapıdan çıktım ve tokatlar ve yumruklar arasında yoluma devam ettim. Yüzümü soğuk tutarak gözlerim havuzun etrafında toplanmış insan gruplarını taradım.

Bart'ı gördüm, *burada ne işi vardı?* Birkaç oyuncuyla konuşurken bana pis bir bakış gönderdi. Kadının onda ne bulduğunu anlamaya çalışarak onu süzdüm. Poster çocuğu gibi yakışıklıydı. Temiz kesimli. İyi giyimli. Hedeflerine odaklanmıştı.

Ama . . .

Kafamda tek görebildiğim, onun Sunny'nin ilk sevgilisi olduğu ve sonra da kalbini kırdığı.

Elinde birayla bana doğru yürüdü. Arkasından minyon bir esmer geliyordu ve ona bir şeyler söyleyerek onu takip etmeyi bırakmasını sağladı.

Başka birini bulması uzun sürmemişti ama Sunny'yle boy ölçüşmesi mümkün değildi.

Önümde durdu. Gözleri üzerimde gezindi ve dudakları sıkıştı. "Sunny'nin sende ne bulduğunu anlamıyorum. Sen herkesten daha iyi olduğunu düşünen kibirli bir orospu çocuğusun."

Sertleştim, yumruklarım sıkılaştı, adrenalini hâlâ maçın etkisindeydi. "Ne istiyorsun?"

İçkisini yudumladı ve bana ters ters baktı. "Sunny." Ve sonra uzaklaştı.

Yutkundum, peşinden koşmak ve bunu açıklığa kavuşturmak istiyordum ama neden? O benim değildi. Ve kavgaya giremezdim. Bu her şeyi mahvederdi. Kendimi silkeledim, sakinleşmek ve damarlarımda dolaşan adrenalini bırakmak için kendimi zorladım.

Gözlerim uzun sarı saçlara takıldı. *Sonunda.*

Ryn ve stadyumdaki siyah saçlı kızla birlikte çitlerin yakınındaki bir masaya oturdu. Şükürler olsun. Tüm partinin intikam olduğunu ve onun gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım.

Kalabalığın arasına girip çıkarak onlara doğru ilerledim.

Bir shot bardağından kehribar rengi sıvıyı geri atarken durdum. *Tekila mı?* Harika.

Yoğun kalabalığın arasından dirsekleyerek geçtim, herkese iyi davranmayı bitirdim.

"Selam. Seni buldum. İyi vakit geçiriyor musun?" Elim çıplak omzunu okşadı ama sertleşince bıraktım.

Bana doğru bir el daha kaldırdı ve geri fırlattı. Gözleri *"Isır beni"* diyordu.

"Nişanlığının yanına oturmamın bir sakıncası var mı?" Ryn'e söyledim, yüzüm gergindi.

Ryn *yolunuza çıktığım için özür dilerim* der gibi ellerini kaldırdı ve ayağa kalktı. "Neler olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Sadece içkileri doldurmaya yardım etmek için oturdum." Sırtına bir tokat attı ve fısıldamak için eğildi. "Çok fazla içti, dostum. Bil diye söylüyorum."

Yerine oturdum, ince bacağım onun çıplak bacağına değdi ve irkildi.

İçimi çektim. "Arkadaşın kim?" Yanındaki kızı gösterdim.

Sunny omuz silkti. "Şu anda senden pek hoşlanmıyor."

"Git kendini becer," dedi kız tatlı tatlı, sonra koltuğuma geldi ve bana en iyi arkadaşınızın nişanlısına sarılacağınız türden hızlı bir sarılma yaptı. "Bu onlar için," dedi, bakışları tüm arka bahçeyi ve bize meraklı bakışlar gönderen birkaç kişiyi kapsıyordu. Bianca'nın grubu da onlardan biriydi. Ve çitin yanında oyalanan Bart. İzliyordu.

Siyah saçlı kız hepsine el salladı ve sonra onları tersledi. Sunny ayağa

kalktı, ben onu kolumla düzeltene kadar ayaklarının üzerinde

sallanıyordu. "Konuşmalıyız," dedim kısık bir sesle, sadece o

duyabilsin diye.

Kollarını kavuşturdu. "Tamam. Konuş."

Her yerden gözlerin üzerimizde olduğunu hissettim. "Burada olmaz. Beni takip edin."

Onu avlunun daha az insanın dolaştığı تنها bir köşesine götürmeme izin verdi. Ona döndüm ve gözlerinin etrafındaki sertliği fark ettim.

Hay sikeyim. O bakışı oraya ben koyardım.

Düşüncelerini toparlıyormuş gibi derin bir nefes aldı ve ardından parmağındaki elması işaret etti. "Bu kocaman bir yalan. Mimi buna inanıyor. Bianca hariç tüm lanet dünya buna inanıyor! Ben bunu asla kabul etmedim. Asla." Dudakları titredi. "Ben de tam senin farklı olduğunu düşünmeye başlamıştım." Benimle göz temasını kesti, gözleri hızla kırışıyordu. "Sen benim düşündüğüm kişi değilsin."

Göğsüme bir ağırlık çöktü. "Bu geceyi açıklayabilirim-" Sözümü

kesti. "Bunu Heisman için yaptın."

Başımı salladım.

"Futbol senin için her zaman ilk sırada

olacak." "Evet," dedim usulca. "Her şeyden

önce gelir."

Sıkılı yumruklarıyla alt dudağını ısırды, kendini toparlamaya çalışıyordu. Gözleri kararlı bir ifadeyle bana dikilmişti. "Ağlamayacağım. Sen buna değmezsin. Sadece -bir süre için- senin farklı olduğunu düşünmüştüm, Max. Yanılmışım."

Sikeyim.

"Sunny. Ben . . . Üzgün olduğun için üz g ün ü m ." Ona bir adım daha yaklaştım, elimi uzatmıştım. "Bu gece benim için karar verici faktör olabilirdi-"

Başını salladı ve benden uzaklaşırken el salladı. "Kendin ve kazanacağın her şey hakkında konuşmayı bırak. *Beni kandırdın.* Daha ne kadar ileri gideceksin, Max?"

Sessizlik devam ediyor, birbirimize baktıkça gerilim daha da

artıyordu. "Tıpkı Bart gibisin," diye kelimeleri ısırarak söyledi.

Kelimeler içimi parçaladı. Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "*Ben o değilim.*"

Birisi Rhianna'nın bir şarkısını açtı ve benden daha da uzaklaşarak bahçeyi ararken kaskatı kesilmiş sırtını görmemi sağladı. Belli ki benden uzaklaşmak için bir bahane arıyordu. Gözlerinin Bart'a takılmasını, bir an oyalanmasını ve sonra yoluna devam etmesini izledim.

Tanrım. Yutkundum ve ellerimi pantolonumun içine soktum. Bu gece tam anlamıyla berbat. Onun güvenini alıp suratına fırlatmıştım ve en kötüsü de tepkisinin bu olacağını *biliyordum*.

Tüm bunlar Heisman'ın zaferi için miydi yoksa bir parçam çok yaklaşımdan korkarak onu uzaklaştırıyor muydu? Hay sikeyim. Düzgün düşünemiyordum.

"Tate," diye seslendi gergin bir sesle, avlunun karşısından ona el sallayarak. "Bir sonraki dans için hazırsın, dostum."

"Yürüyüp gidiyor musun?" diye sordum ve ona doğru uzandım, ama geri adım attı, neredeyse tökezliyordu. Düşmeden önce kolundan tutup onu düzelttim ama benden uzaklaşmak için beni itti. İçimi çektim. "Bunu çözmemiz gerek Sunny."

"Yapamam."

Bana son bir kez baktı ve yürüdü gitti.

Birinin dans pisti olarak belirlediği belli olan havuz alanına gidişlerini izleyerek hiddetlendim. Karşısında derme çatma bir bar vardı ve birisi bir fıçı bile getirmişti. Kendi evimde neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Siyah saçlı kız bana yaklaştı. "Evet," diye düşündü. "Sunny ile işleri berbat ettin, Oyun Kurucu." "Sen de *kimsin*?" Tersledim.

Eleştirel gözler üzerimde gezindi. "Bilmen gereken şey şu, tamam mı? Babası ona çok fazla vurduğunda, o da gitti. Bart onu aldattığında, onları bitirdi. Ve şimdi de sen, *Mimi oradayken* sinsilik yapmaya çalışıyorsun. Mimi onun bu lanet dünyada sahip olduğu tek şey ve sen bunu kurcaladın. Mahvolacaksın."

Gözlerimi kapattım. Bana zaten bildiğim bir şeyi söylüyordu ama şimdi, şimdi kafama dank ediyordu.

"Bu arada, adım Isabella. Ona göz kulak olan benim - ki bu çok komik çünkü ona yalnız olduğu için seni kapmasını söylemişim. Ama şimdi gerçek yüzünü görebiliyorum. Onu hak etmiyorsun."

Yüzümü ovaladım. "Haklısın," dedim. "Enine boyuna düşünmedim-"

Geri çekildi, yüzünün her çizgisinde iğrenme vardı. "Oh, şimdi üzülme. Kendini ayrılmaya hazırla-oh, muhtemelen bu şarkıdan hemen sonra."

CHAPTER

Twenty-one

Güneşli

TATE VE BEN DANS ETTİK. İri gövdesinde gülünç görünmesi gereken çılgın bir hip-hop yeteneği vardı ama komikti. Kendimi dans etmekten çok gülerken buldum. Muhtemelen tekiladan kaynaklanıyordu ama o noktada umurumda değildi. Ash ve Isabella da Tate ve benimle birlikte müziğe eşlik ettiler. Ash kütüphanedeki birkaç çalışma seansına gelmişti ve Isabella da birlikte oldukları gece ona yalan söylediği için hemen özür dilemişti. Geçici bir arkadaşlık kurmuşlardı.

Tate yere düştü ve solucanın komik bir yorumunu yaptı.
Evet, sahte erkek arkadaşım güvenimi ayaklar altına almıştı ama sorun değildi çünkü yüzümü hissedemiyordum.

Daha yavaş bir country şarkısı çalmaya başladı ve Tate ile ben de akışına bıraktık. Kollarına girdim ve ön kolunu belime doladı ama tutuşunu hafif tuttu.

"Aşkım, belki de birlikte dans etmememiz iyi bir fikirdir." Sert sesi kulağımda yankılandı. "Neden?" Başımı kaldırıp ona baktım. Güçlü bir çene hattı, yumuşak kahverengi gözleri ve öldürücü bir gülümsemesi vardı. Nedenini anladım.
kızlar ona deli oluyordu.

"Max biraz tuhaf görünüyor." Başını havuzun yanında duran asık suratlı Max'e doğru itti. Birkaç oyuncu onun etrafında konuşuyordu ama o bizi izliyordu.

Bakışlarıyla omurgamda farkındalık karıncalanmaları oluştu.
Ağzımdan *"iyi" lafı* çıkmak üzereydi ki Bianca ve birkaç kız arkadaşının ona doğru yaklaşıp görüşümü engellediğini gördüm.

Tate'i daha sıkı kavradım. "Kendine bir arkadaş bulmuş gibi görünüyor." "Belki, ama istediği sensin."
"Nereden biliyorsun?" Oldukça somurtkan bir şekilde söyledim.

Omuz silkti. "Bana seninle annesi hakkında konuştuğunu söyledi ve bunu asla yapmaz. Buna inanmakta zorlanabilirsiniz ama o çok özel bir insandır."

"Arkamdan iş çevirdi."
Tate bunu düşündü. "Tek söyleyebileceğim doğru düşünemediği. Sezon boyunca delirmiş durumda. Futbol onun dünyası."

"Peki ya Bianca? Onu hâlâ önemsiyor mu?" Şansım varken en iyi arkadaşımdan bilgi alabilirdim. Başını salladı, sarı saçları bir aslanın yelesi gibi dalgalanıyordu. "Bianca daha çok gurur meselesiydi çünkü diğer oyuncularla yatıyordu ama seninle . . . bu *sensin*."

Gözlerimi Max'e doğru kaydırdım. Bizi dans ederken izlerken çenesi büküldü. Rol yapıyor olsak bile içinde sahiplenici bir çizgi vardı. Bunu fark ettim çünkü ben de aynıyım.

Bianca Max'le konuşurken yüzünde yaralı bir ifade vardı. Elinde kırmızı bir Solo Cup vardı.

Boştaki eliyle çılginca etrafı ve beni işaret ediyordu. Sıkıntılı bir kedi yavrusu gibi ona bakıyordu. Dudaklarım gerildi. *Zavallı küçük Bianca, kıcımın kenarı.*

"Herhangi bir kızdan sahte nişanlısı olmasını isteyebilirdi. Ama sana sordu, daha önce hiç tanışmadığı rastgele bir kıza." Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Seninle dans etmeye bayılıyorum ama belki de onunla başa çıkmalısın, aşkım. Kıskançlığını bırakmayacak ve ben de onunla yaşamak zorundayım. Ayrıca, Bianca'nın bu turu kazanmasına gerçekten izin vermek istiyor musun? Senin herifin üzerinde tepinip duruyor."

Max'e kızgındım ama kalbim onun için acıyordu. Aptal, aptal kalp. Ne yapacağını bilmiyordu.

Ama Bianca tamamen farklı bir hayvandı. Ondan öğreniyordum.

Ona sahip olamasam da, kesinlikle ona sahip olmasını istememem korkunç muydu?

Bir karar vererek Tate'e hızlıca veda ettim ve dans pistinden ayrıldım. Oyun hakkında konuşurlarken kızların etrafından dolandım ve Max'le yüzleşip onlara arkamı dönerek Bianca'nın ona söylediği her neyse onu kestim.

Şaşkınlıkla bana baktı ve hava elektriklendi. Yüzünde rahatlama ifadesi belirdi. "Sunny-"

"*Sonunda,*" diye araya girdi Bianca. "İşte mutlu çift bir arada." Yaklaştı, kız kardeşleri de sanki kalçalarından bağlıymış gibi onları takip ediyordu. "Madem buradasınız, maç sırasındaki eğlenmeniz için sizi tebrik etmeliyim." Bir zamanlar sıkıntılı olan bakışları nefret dolu bir şeye dönüşmüştü. "Buna inanmanın bizim için çok zor olduğunu bilmelisiniz, özellikle de yeni çıkmaya başladığınızdan beri."

"Bazen aradığınız kişiyle karşılaştığınızı anlarsınız. Ben onu gördüğüm an anladım." Gerçek sesimde çınılıyordu, ama onu ittim. *Sertçe.* Bu artık benim oyunumdu. Max'e yaklaştım ve onu öptüm, daha da derinleştirmeden geri çektim.

Geri çekildiğimde gözlerimi ona diktim, yüzünün alev almasını izledim ve bundan duyduğum hazzın tadını çıkardım. "Yatakta tam bir manyak bu arada," diye ekledim usulca. Tekrar *nişanlıma* odaklandım. "Bu parti çok kalabalık. Yalnız kalmak ister misin?"

Kolu bana dolandı, sözleri boğuktu. "Kendi partimizden ayrılmaktan nefret ettiğini biliyorum ama evet."

Bianca ellerini kalçalarına dayayarak bizi izledi. "Hiç sanmıyorum," diye tersledi, omuzlarını geriye atarken vücudu kaskatı kesilmişti. "Beni küçümseyebileceğini sanma-"

"O asla senin olmayacak Bianca," diye hatırlattım ona. "Şansın vardı ve sen bunu mahvettin."

Elleri yanında kenetlenirken gözleri parladı ve ben eğilmeme fırsat vermeden elindeki bardağın içindekileri yüzüme sıçrattı. Bira burnumdan aşağı ve dudaklarıma doğru aktı. Gözlerimi sildim. Dilim acıyı tatmak için dışarı çıktı. Birayı hiç sevmemiştim.

Kalabalığın üzerine sessiz bir duraklama geldi.

"Sanırım partimden ayrılma vaktin geldi," diye homurdandım.

Alay etti. "Gitmelisin. Buraya ait değilsin."

"Yeter hanımlar, medeni bir şekilde devam edelim..." Max başladı ama ben elimi ona doğru kaldırdım. Gözlerim ona her şeyi anlatıyordu. *Yeterince şey yaptın. Geri çekilin bayım.*

Mesajımı aldı ve sıkıca başını salladı.

Bianca'ya odaklandım. "Benimle ve değer verdiğim insanlarla uğraşmaktan bıktın." Max sözlerim üzerine irkildi ama ona bakmaya cesaret edemedim.

Dudağını büktü. "Onu çok az tanıyorsun."

Acele ediyormuş gibi yaptım, ona doğru iki adım attım ve burun buruna geldiğimizde durdum. Gözleri parladı ve geriye doğru topalladı. Bir fırsat görerek, küçük bir itiş kakışla ona yardım ettim - sadece küçük bir itiş kakış. Gülünç ayakkabılarının içinde dengesini kaybetti. Kolları yel değirmenleri gibi sallanırken, havuzun sığ ucuna doğru devrildi.

Yanaklarından rimel süzülürken yüzünde şok ifadesiyle kekeleyerek geldi. Gerçekte olduğumdan çok daha kendinden emin göründüğümü umarak bocalamasını izledim. Havuza düşmesini istememiştim ama yine de kabul ettim.

"Seni kaltak," diye bağırdı, ıslak saçları kafa derisine yapışıp tel tel olmuştu. "Buna pişman olacaksın, yemin ederim." Isabella yanıma koştu, Ash ve Tate de arkasındaydı. Isabella'nın gözleri Max'ten bana ve Bianca'ya kaydı.

Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi ve küçük bir dans yaptı. "Sunny Blaine, harikasın." Sonra telefonunu çıkardı ve Bianca'nın fotoğraflarını çekti.

Biri kükredi ve birkaç kişi havuza atladı. Birkaç dakika içinde su, kıyafetleriyle yüzen insanlarla doldu. Max bana bakıyordu, yüzünde kuşku dolu bir ifade vardı.

Tate kıkırdadı. "Onu şok ederek susturdun."

Gözlerimi Max'in yüzünden ayırdım, bakışlarım orada oyalanmak istiyordu.

Ama buna izin veremezdim.

Isabella'ya yaslandım, dizlerimin bağı çözüldü. Çöküyordum. "Eve gitmek istiyorum." "Seni götüreceğim," diye mırıldandı, yanıma gelmek için hareket etti.

"Hayır," dedim çabucak, çok yaklaşmasını engellemek için elimi kaldırdım. Ona yakın olmak bile midemi bulandırıyordu. Belki de tekilanın etkisiydi, ama her iki durumda da biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. "Yapamam."

Dudakları gerildi, arkadaşlarımla yüzlerine baktı. "Tamam."

Isabella kolunu benimkine dolayarak gerginliği azalttı. "Eve sağ salim varmasını ve temizlenmesini sağlayacağım. Neden çöpleri atmaya başlamıyorsun?" Gözleri ıslak Bianca'nın merdivenden çıkmak için çabaladığı havuza kaydı. Kız kardeşleri onu yukarı çekmek için etrafına toplanmıştı.

Ash, "Ben de onlarla gider ve oraya sağ salim varmalarını sağlarım," diye teklif etti. Başımı salladım, Max'e son bir kez baktım ve oradan uzaklaştım.

Acımı dindirmek için tekila içmiş olmama rağmen, o gece nihayet uyuduğumda huzursuzdum. Rüyalarım Max'in önümde diz çöktüğü görüntülerle doluydu.

Peki ya
vücudum?

Onun için acı
çekiyordum.

Sekizde kalktım, kendimi dengesiz ve bitkin hissediyordum. İki fincan kahve ve bir Pop-Tart'tan sonra duş alacak kadar kendime geldim. Dışarı çıktıktan sonra, uyanıp uyanmadığını merak ederek pencereden dışarı baktım.

Yoga pantolonumu ve tişörtümü giyerken kendimi onu unutmaya zorladım. Saçımı dağınık bir topuz yaptım ve Land Cruiser'a doğru yola çıktım. Max hafta sonu için benim olduğunu söylemişti ve ona hâlâ kızgın olsam bile bunu geri çevirmeyecektim.

Ön cam sileceklerinin altına sıkıştırılmış bir not vardı.

Karaladığı el yazısı kalbimi hızlandırdı ve onu dün gece geç saatlerde mutfak masasında oturup yazarken hayal ettim.

Sevgili Sunny,

Nişanlılık olayını kabul edeceğini düşündüğüm için küstahın tekiyim.

Tam on ikiden vurdun dostum.

Benim için çok iyi bir arkadaş oldun ve ben bunu mahvettim. Büyük bir patlama yapma isteğine

kapıldım ve halkla ilişkiler görevlisi bunu önerdiğinde ben de kabul ettim. Önce sana sormayı düşündüm ama sonra sana söylememenin o anı daha spontane göstereceğini düşündüm. Ayrıca af dilemenin izin istemekten daha kolay olacağını düşündüm. Yanılmışım. Hesaplanmıştı ve düşündüğüm tek kişi kendimdim. Eğer her şeyi şimdi bitirmek istiyorsan, anlarım. Mimi'ye gidip her şeyi açıklayacağım. Para sende kalabilir, ben de arabayı tamir ettirmek için ödeme yaparım. Hâlâ benim arabamı kullanabilirsin. Mutsuz olmanı ve benden nefret etmeni istemiyorum.

Ondan asla nefret edemem.

Bu yüzden arkadaşlığımızı mahvetmek istemiyorum.

Arkadaşlık mı? Bu kelimeyi bıçakla kesmek istedim.

Muhtemelen kendinize neden arkadaş olduğumuzu soruyorsunuz ve ben de neden benimle tekrar bir şeyler yapmak istediğinizi merak ediyorum, ama gerçek şu ki, beni her zaman olmak istediğim kişiye dönüştürüyorsunuz. Benden hiçbir şey beklemiyorsun. Senin gibi biriyle hiç tanışmadım ve seni kaybetme düşüncesi beni çaresiz hissettiriyor.

Sana evlenme teklif ettiğim için beni affedecek

misin? Böyle söylediğinde, kızgın kalmak zordu . . .

Sevgilerimle,

Max, namı diğer Bay Oyun Kurucu

Ugh. Mektubu kot pantolonumun cebine

koydum. Telefonum çaldı ve arayanın o

olduğunu gördüm.

Hey.

Ona baktım. Cevap vermeli miydim yoksa görmemiş gibi mi davranmalıyım?

Seni görüyorum.

Sokağın karşısına baktım. İşte verandasındaydı, göğsü çıplaktı ve gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Ben de seni görüyorum, mesaj attım.

Konuşabilir miyiz?

Bir ayağımdan diğerine geçerek ona baktım. Saçları yüzünün etrafında koyu bir hale oluşturmuştu, omuzları çökmüştü ve her zamanki sırtışı yoktu. Berbat görünüyordu.

Bilmiyorum. Bugün yapacak çok işim var. Bazılarımız çalışmak

zorunda. Her ne yapıyorsan, yardım etmek istiyorum, diye

cevap verdi.

Bunu görmezden geldim. ***Nışan yerel haberlere çıktı mı?***

Sports Center'a bile çıktı.

Güzelmiş.

Bilgin olsun, Bianca'nın havuzumda öfkeli fotoğrafları tüm

sosyal medyada. Kızdın mı? Ben sordum.

Tabii ki hayır.

Güzel. Çünkü pişman değilim, yazdım.

Konuşabilir miyiz?

Onu görmezden gelmenin ya da reddetmenin bir faydası yoktu. Max'in pes edecek bir tip olmadığını hissediyordum. Ama bunu onun için zorlaştırabilirdim. ***Eğer günü benimle geçirmek istiyorsan, mutfağımı boyamama yardım etmelisin.***

Tamamdır.

Ve Mimi'ye bugün evini temizleyeceğime söz verdim.

Tamamdır.

Tuvalet görevin var, mesaj attım.

Kafamı kaldırdığımda parmaklarını telefonunun üzerinde gezdirdiğini ve yüzünde tuhaf bir ifade olduğunu gördüm.

Hayatımda hiç tuvalet temizlemedim, diye cevap verdi.

Tahmin etmiştim.

Ama bilmediğin şey, lastik eldivenler içinde ne kadar iyi görüldüğüm, diye cevap verdi.

Homurdandım.

Bugün kaslarını göster, mesajıma cevaptı. ***Gerçekte nişanlı olmadığınızı açıkladığında Mimi'nin bununla başa çıkabilmesi için güzelliğe ihtiyacı olacak. Düşündüm de, Sierra'nın arabama çarptığı günden şu anda bulunduğumuz yere kadar her şeyi anlatmanı istiyorum. Ona karşı tatlı olmanı ve kıcını öpmeni istiyorum. Bunu telafi etmelisin. İmzalı bir futbol topu, üzerinde numaran olan bir forma ve belki bir buket çiçek getirmeni öneririm. Kalan iç saha maçları için bilet de fena olmaz. Anlaştık mı?***

Başını kaldırıp beni içine almasını izledim. Aramızda birkaç metre olmasına rağmen bakışlarının yoğunluğunu hissettim. Bana başıyla selam verdi ve ***"Bana kızgın olmadığın sürece her şeyi yaparım"*** diye yazdı. ***Hiç uyumadım. Bu sabah dörtten beri ayaktaım. Ben. Çok. Özür dilerim. Lütfen beni affedin.***

Tüylerim diken diken oldu. Ona kızgın kalmak neden bu kadar zordu? Tanrım, konu ona gelince zayıf düşünüyordum.

Nedenini biliyorsun Sunny.

Üzerine bir şeyler giy, oyun kurucu. Yapacak işlerimiz var.

Kıkırdadığını duydum.

Saçımı karıştırmam için bana beş dakika ver. Mimi'yi hayal kırıklığına uğratmak istemem.

CHAPTER

Twenty-two

Maksimum

Pazartesi öğleden sonra antrenmandan sonra ofisinde görüştüğüm Koç Williams, "Bir sonraki maç için kenara alınıyorsun," dedi. Ağır meşe bir masanın arkasında oturuyordu, arkasında Leland'ın kazandığı sezonların çerçeveli fotoğrafları ve pankartları vardı. O pankartlardan iki tanesini oraya asmıştım.

Karşısındaki sert sandalyeye oturdum. Dudaklarım gerildi ama başımı salladım. "Evet, efendim."

Nişanlanmak pek de planladığım gibi gitmemişti. Evet, medya hikayeyi yutmuş, beni spor haberlerine, hatta ana akım programlara bile taşımıştı. *Good Morning America* ve *The Today Show* bu sabah görüntüleri yayınlamıştı. Medyanın yeni gözde çiftiydik - en azından şimdilik. Bu iyi bir şeydi. İsmim ortalıkta dolaşüyor ve seçmenlere sadece harika bir oyuncu olduğumu değil, aynı zamanda tatlı bir kıza aşık olduğumu da hatırlatıyordu.

Sorun Koç'un kızgın olması ve Sunny'nin aramızdaki buzları eritmiş olmamıza rağmen benim yanımda hâlâ tuhaf davranmasıydı.

Mimi beni affetmişti. Evini temizlerken bizi izledi, o kartal gözleri beni mikroskop altındaki bir böcek gibi hissedene kadar inceledi. Tuvaletini temizlediğimde alkışlamış ve deli gibi gülmüştü. Hatta bunu videoya çekmiş ve Facebook'ta yayınlayacağını iddia etmişti - gerçi nasıl video yayınlayacağını bildiğinden pek emin değildim.

Ve şimdi de kenara atılıyordum.

"Cumartesi günü Georgia ile oynayacağımız maça Felix başlayacak," diye devam etti.

"Anlıyorum," dedim dişlerimi sıkarak. Yaptıklarımın olası sonuçlarını biliyordum ve yine de yapmıştım.

Yüzünde bir sempati ifadesi belirdi. "Evlat, sen bu okulun gelmiş geçmiş en iyi oyuncusun. Bir kız yüzünden her şeyi berbat etme. Oyuncular ve taraftarlar seni suçlayacaktır."

Berbat mı edeyim? Hayatımın en iyi yılını geçirmeye çalışıyordum. Neden bahsettiğini bilmiyordu. Halkla ilişkilerim bu boku yiyordu ama ona bunu hatırlatmadım. Sadece kendimi düşündüğümü düşünmek onu kızdırıyordu. "Evet, efendim."

Felix ve Bianca'nın beni ele geçirmesine izin verdiğimde geçen yıl rotamdan nasıl saptığımı hatırlatarak birkaç dakika daha başımın etini yedikten sonra nihayet bana mil koşmamı emretti. Ofisinden ayrıldım ve spor salonuna geri döndüm, koşu bandına atladım ve on mil koştum. Ben zorladıkça ter damlıyordu. Ve zorladım. Odaklanmam ve Sunny'ye bulaşmamam gerekiyordu. Aramızda bir çizgi olmalıydı ve ben bu çizgiyi geçemezdim çünkü bir kez geçersen onunla birlikte olurdu. Ve ben buna hazır değildim. Henüz hazır değildim.

Bu sabah derse birlikte gitmiştik. Ben soğukkanlılığımı korudum. O da öyle yaptı. Evet, nişanlılık maskaralığına devam etmeyi kabul etmişti ama aramızdaki yakınlık gitmişti. Tekrar aramıza duvar örmeye başlamıştı. Onu sınıftan çıkarıp boş bir sınıfa götürmek ve sadece konuşmak istedim.

Ama ben yapmadım.

O hafta artık Öğrenci Merkezi'ne gitmek yoktu. Gece geç saatlere kadar ders çalışmak da yoktu. Arka verandasına çiçek bırakılmadığından emin olmak için her gün ona mesaj attım. Kalmamıştı.

Salı ve Perşembe günleri antrenmanım bittiğinde ve Sunny'nin işte olduğunu bildiğimden Mimi'nin evine uğradım. En sevdiği yemeklerin ne olduğunu öğrenmek için ona mesaj attıktan sonra, bir gece İtalyan yemeği, ertesi gece de Çin yemeği getirdim. Ziyaretlerimiz hakkında Sunny'ye hiçbir şey söylemedim çünkü bunun brownie puanlarıyla ilgisi yoktu. Mimi'yi planıma dahil ettiğim için kendimi ezik gibi hissediyordum ve doğrusu Mimi'yle takılmak zor bir iş değildi. Bira ve futboldan hoşlanan zeki bir kadındı.

Maç günü Koç soyunma odasında ona itaatsizlik ettiğim için oyuna giremeyeceğimi açıkladığında tüm takım bana ters ters baktı. Felix ben değildim ve bunu biliyorlardı. İşte bu yüzden devre arasında on dört sayı gerideyken sahaya çıkmak için can atıyordum. Buna ihtiyacım vardı. *Tüm* maç boyunca oturmamı istememişti herhalde? Bu, tutuklanan oyuncular içindi.

Ama kızgındı.

Devre arasında yaptığı moral konuşmasından sonra, elimde kaskımla yanına gittim. "Koç, izin ver bunu düzelteyim. Tüm takımın acı çekmesini istemiyorum. Benim hakkımda tamamen haklısınız ve alçakgönüllülükle özür diliyorum. Yeterince odaklanamadım ve kendi ihtiyaçlarımı takımın önüne koymaya devam ediyorum."

Yüzünde bir kaş çatmayla beni inceledi.

Ve çekip gitti.

Sikeyim.

Hayal kırıklığı içinde dişlerimi sıktım ve Felix'in antrenörlerden birinden omuz masajı aldığı soyunma odasının arkasına doğru yürüdüm. Yedek kulübesinde onun yanına oturdum. Eğer oynayamazsam, ona yardım edecektim.

Bana ters ters baktı, dudağı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Kötü bir gün mü geçiriyorsun Kent?"

Onun nasıl bir pislik olduğunu görmezden gel. Oyunu düşün. "Dostum. Daha hızlı atmalısın. Savunma seni yiyip bitiriyor ve gözünü 21'den ayırma. Topa vurur vurmaz, seni bir kitap gibi okuyor-"

"Senin oyunun değil. Bu benim oyunum, o yüzden geri çekil," dedi sert bir şekilde.

Gururumu ayaklar altına aldım, beni dinlemeyeceği belli olsa da çekip gitmeyi reddettim. "Aramızda her ne sorun varsa, artık peşini bırakmalısın. Tavsiyemi dinle lütfen. Tecrübem var, ve nerede hata yaptığını biliyorum."

"Bu senin oyunun değil," diyerek kelimeleri kurşun gibi ısırdı.

Yumruklarımı sıktım. "*Kimin* maçı olduğu umurumda değil. Umursadığım şey bu takım ve eğer kazanmak istiyorsan beni dinlemelisin. Bu hepimizi gerektirir, Felix."

Omzumda bir tokat hissettim ve arkamı döndüm. Koç'tu ve yorgun gözlerindeki ifadeye bakılırsa beni duymuştu. "İşte böyle bir tavır takınmalısın, Max." Kısa bir an sırtıttı. "Şimdi dışarı çık ve ısınmaya başla."

"Ben mi oynuyorum?" Kalbim yerinden fırladı.

"Evet." Gözlerini bana dikti. "Ama artık dalga geçmek yok." Başımı salladım. "Evet, efendim."

Maçın sonunda Georgia'yı yirmi sekize yirmi bir yenmiştik. Üç gol pası atmış ve seksen iki yarda koşmuştum. Harika bir maçı.

Ryn evinde bir parti veriyordu - sadece bira ve belki bir kart oyunu. Çılgınca bir şey değil. Sunny'yi

yarı yarıya davet etmişim ama hayır demişti. *Sorun değil*, dedim kendi kendime. Onunla daha az zaman geçirmeye karar vermişim,

onu ne kadar çok istediğimi unutmak o kadar kolaydı.

Tate yanıma gelip sadece benim duyabileceğim şekilde eğildiğinde yaklaşık bir saattir dışarıda ateş çukurunun yanındaydım. "Dostum, Sierra içeride."

"Yok artık." Sarsıldım. "Nerede?"

"Üst kattaki tuvaletten çıktım ve orada işemek için sıra bekliyordu. Bir şey söyleyecek misin?"

"Tabii ki evet," diye seslendim ona arka kapıya doğru yürürken. Mutfaktan geçip merdivenlerden yukarı çıkarken sırtıma birkaç tokat yedim, oyun ve nişanım ile ilgili yorumlar aldım ve dalgınca başımı salladım.

Tuvaletin dışında yaklaşık beş kişilik bir sıra vardı. Kapı açıldı ve kadın tökezleyerek dışarı çıktı. Bana şöyle bir baktı, koşarak yanıma geldi ve kollarını boynuna doladı, bira ve bayat sigara kokuyordu.

"Max! Seni ne kadar özledim!" Göğsüme bir öpücük kondurdu ve burnunu gömleğime gömdü. "Beni özledin mi?"

Hayır. Geri çekildim. "Sierra. Konuşmamız gerek."

Kolunu benimkine doladı ve bana gülümsedi. "Senin için her şeyi yaparım Max bebeğim. Sana oral seks yapmamı ister misin? Hadi, boş bir oda bulalım." Elini benimkine doladı ve beni yatak odalarından birine doğru çekti.

"Hayır."

Suratını astı. "Huysuz."

Onu koridorun sonunda insanlardan olabildiğince uzak bir köşeye çektim. "Birkaç hafta önce evimden çıkarken nişanlığın arabasına çarptın."

Ayaklarının üzerinde sallanırken yüzünü buruşturdu. "Gerçekten hatırlamıyorum. Hatırlıyor muydum? Hiç sanmıyorum. Bu bana hiç benzemiyor..." sesi kesildi.

"Sen gördün. O da gördü. İçkili araba kullanamazsın."

Neden bunu yetişkin bir kadına açıklamak zorundaydım ki?

Kollarını belime doladı, elleri kışıma indi. "Tanrım, bana göz kulak olduğun için çok tatlısın. Bu yüzden benim favorimsin. Şu anda seni çok istiyorum."

Onu kendimden uzaklaştırdım ve ona baktım, gözlerini benimkilerle buluşturmaya çalıştım ama gözleri sürekli etrafımda dönüp duruyordu. "Sierra. Beni dinle. Bu seferlik küçük kazanı örtbas edeceğim çünkü açıklamak istemiyorum ama bir daha evime gelersen polis çağırırım. Kilidimi açmayı aklından bile geçirme. Felix'in seni kandırmasına izin verme. Anladın mı?" Kelimeleri ısırarak söyledim.

Gözlerini kırptırarak bana baktı. "Bu Sunny denen kız... seni bağladı, ha?"

"Seni ilgilendirmez. Ama ondan da uzak dur." Bir teori oluşurken gözümün yanındaki bir kas seğirdi. "Onun evinde papatya bırakmadın, değil mi?"

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Ne demek istiyorsun? Bu çok saçma."

"Her neyse. Ondan uzak dur yoksa tüm futbolcularının, evlerinden çıktığında arabaları nasıl mahvetmeyi sevdiğini öğrenmelerini sağlarım. Anladın mı?"

Omuzlarını dikleştirdi ve "Artık senden hoşlanmıyorum" diye geveledi.

"Güzel."

Yüzü düştü. "Özür dilerim. Senden hoşlanıyorum. *Seni istiyorum.*" Eğildi ve beni dudaklarımdan öptü, dili yüzümün her yerindeydi, yalıyor ve sıkıştırılmış dudaklarımı geçmeye çalışıyordu.

Onu ittim, ama kendi kahkahasıyla karşılık vermeden ve koridorda geri dönerken bir o yana bir bu yana savrulurken uzaklaşmadan önce değil.

Bir göz attım ve Bart bana baktı. "Neye

bakıyorsun sen?" diye bağırdım.

Yanımdaki kıza bir şeyler söyledi, sonra yanıma geldi, yüzüne öyle bir sertlik gelmişti ki

ne zaman karşı karşıya gelsek tanırıdım.

Uzun boyluydu ama benim kadar uzun değildi. Ona ters ters baktım. "Söyleyecek bir şeyin mi var?" "Hayrana ne dediğini duydum."

"Evet, ne olmuş yani?" Omuz silktim, duvara yaslandım ama hata yapmadım, rahat değildim. Rahat değildim.

Yumruğumu suratına indirip beni yiyip bitiren bu hayal kırıklığını biraz olsun gidermeyi çok isterdim. "Etkilendim... Sunny ortalıkta yokken onu geri çevirmek mi?"

Dişlerimi sıktım.

Ellerini ceplerine soktu, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Gerçekten de kendinden başka kimseyi umursamadığını sanıyordum."

"Beni tanımıyorsun, o yüzden senin yaptığın gibi bir şey yapacağımı düşünme."

Bunun üzerine düşündü, ağzı düzleşti. Tırabzanın yanında bıraktığı kıza baktı, sonra tekrar bana odaklandı ve bir elini kumral saçlarında gezdirdi. "Sadece ona karşı iyi ol, tamam mı? Çünkü ben bir pisliktim ve çok geç olana kadar bunun farkına varamadım. Şimdi daha iyi olmaya çalışıyorum."

"Sen bilirsin."

"O iyi birini hak ediyor. Sen olsan iyi olur."

Kollarımı kavuşturdum. "Onu hâlâ seviyor musun?"

Gözlerini gözlerimden kaçırarak yutkundu.

Cevabım bu değil miydi?

"Siktir git," dedim ve yanından geçip gittim, kendimi Bart'tan ve onun *duygularından* uzak tutmam gerekiyordu. Bu bana bir zamanlar birinin Sunny'ye deli gibi aşık olduğunu ve bu kişinin ben olmadığımı hatırlattı.

Benden önce biri vardı.

Gerçek biri.

Bir saat sonra partiden bıkmış ve eve dönmüştüm. Elimde telefonumla verandamda oturmuş Sunny'yi düşünüyordum.

Sarhoşken mesajlaşmak asla iyi bir fikir değildi - peki neden bunu düşünüyordum?

Saatime baktım. Gece yarısıydı. Verandanın basamaklarındaki koltuğumdan evini kontrol ettim. Evet. Bütün ışıklar sönmüştü.

Uyanık mısın? Onu ben gönderdim.

Cevap vermedi.

Ona tekrar mesaj attım. *Merhaba. Orada mısın?*

Acil bir durum olsa iyi olur. Telefonum çalana kadar mışıl mışıl uyuyordum. Sana ihtiyacım var.

Onu yatakta otururken ve uykulu gözlerle telefona bakarken hayal ettim.

Neden?

Seni görmek istiyorum. Şimdi gönderdim.

Talep ediyorsun.

Biliyorum.

Ve bir pislik, diye ekledi.

Biliyorum.

Ama senden hoşlanıyorum.

İçimden bir rahatlama geldi. Tanrım. Sahte evlenme teklifinden beri bu sözleri duymaya ihtiyacım vardı. Gözlerimi kapadım, onu atlet i ve flanel şortuyla hayal ettim, göğüsleri kumaşı zorluyordu, meme ucu piercingi dilimi istiyordu. Kot pantolonumun içinde kıpırdanarak inledim. Aşağı, oğlum.

Özür dilerim, dedim.

Bana mesaj attığın için mi?

Her şey için. İstersen yüzüğü geri verebilirsin. Onu hak ediyorum.

Artık bunu aştık.

Her şey bittiğinde sende kalabilir.

Gerçek mi bu?

Evet.

Sen mi seçtin?

Durakladım. *Tate yaptı. Hayranlardan biri kuyumcуда çalışıyor.*

Birkaç saat geçti.

Ona sordum, *bu seni rahatsız ediyor mu?*

Gerçek nişanlının yüzüğünü seçer miydin?

Evet.

Biz sahteyiz, o yüzden sorun yok. Değil mi?

İyi hissettirmed i. Garip hissettirdi ve keşke ben seçseydim dedim.

Tamam. Seni görebilir miyim?

Gerçekten ne diyorsun? Söyle bakalım, oyun kurucu.

Onu o kadar çok istiyordum ki. . .

Sarhoşum ve seninle seks yapmak istiyorum. . .

Böyle bir şey olmayacak.

Kıcına sokmayacağım. Söz

veriyorum. Ha.

Bana çıplak bir fotoğrafını gönderir

misin? Göndermem.

Pencereni açıp bana ışık tutar mısın?

Hayır.

Şaka yapıyordum zaten.

Gerçekten mi?

Evet, gerçekten. Esprilerimin arkasına saklanıyordum, son birkaç gündür çok korktuğumu görmesini istemiyordum. Bir yanım futbol için endişeleniyordu, ama diğer yanım sadece şunu düşünebiliyordu

On
u.

Alo? Hala orada mısın, diye mesaj attı.

Her şeye baştan başlayıp bunu tekrar deneyebilir miyiz?

Neyi?

İçimi çektim ve parmaklarımın uçuşmasına izin verdim. *Gülmek ve birlikte derse gitmek, seninle kahve içmek istiyorum,*

Falcon'ların bu yıl ne kadar iyi olduğundan bahsediyorsun. Seninle çalışmak istiyorum. Sadece . . . Bana bir şansım daha olduğunu söylemeni istiyorum. Çünkü ben Bart değilim. Seni asla böyle incitmeyeceğim.

Tam bir dakika geçti.

Burada bir ton cesaretimi ortaya dökmüştüm. . . ve onun hiçbir şeyi yok muydu?

Sikeyim. Seni kollarıma alıp uyumani izleyebilir miyim?

Kapıyı açacağım, diye cevap verdi.

CHAPTER

Twenty-three

Güneşli

Üzerinde düşük belli bir kot pantolon ve dar siyah bir gömlekle yatak odama girdi, dalgalı saçları sanki elini milyonlarca kez taramış gibi dağınıktı. Koyu renk saçları yontulmuş çene hattını kaplıyordu ve dolgun dudakları yarım bir gülümsemeyle yukarı doğru eğilmişti. Zahmetsiz, neredeyse bir kedi zarafetiyle, iri bir omzunu kapı pervazına dayadı ve yoğun gözlerle beni süzdü.

Başka tarafa bakmak düşünülemezdi. "Muhteşem görünüyorsun," diye mırıldandı.

Ses tonundaki hırıltıyla midem ağırlaştı ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Her seferinde, onun tarifsiz çekiciliği karşısında şaşkına dönüyordum. Ama kalbime dokunan onun görünüşü değildi. Gerçekten değildi. Onun doğuştan gelen cazibesiydi; bir an onu boğmak, bir an sonra da ona sarılmak istememe neden oluyordu.

Ve nedenini biliyordum. Hiç yabancı olmamıştık. En başından beri bile.

Ona bakacak şekilde yan yatarken başımı kolumla destekledim. Yatağın "onun tarafını" okşadım. "Senin için sıcak tutuyordum."

Sırıttı, üst dişleri alt dudağını çekiştiriyordu. *Yaptığı her şeyin seksi olmadığı bir şey var mıydı?*

"Şimdiden çok ateşliyim," dedi, gözleri yarı açık.

"Mmm."

Gömleğinin arkasını çekiştirip boynundan başının üzerine çıkarırken dudağımı ısırdım. Yerde siyah bir havuzun içine düştü. Sırada kot pantolonu vardı. Çıtçıtını açtı ve bacaklarından aşağı itti. Yutkundum. Kutsal futbol mucizeleri. İyi ki lambayı açık bırakmışım. Paketi dar siyah külotunun içinde gerilmişti ve ellerim onu kavrayıp iç çamaşırını aşağı çekmek ve ağzımı onunkine dolamak için kaşınıyordu.

Yatakta doğruldum ve ona doğru ilerledim.

Gözleri doğrudan göğüslerime gitti. Üzerimde ince pembe bir kaşkorse, bir çift dantel külot vardı ve başka hiçbir şey yoktu. Her şeyi içine çekti, boğazı sarsılarak hareket etti, elleri iki yanında kenetlendi.

"Sadece kıpırdama, tamam mı?"

Başını salladı, dizlerimin üzerine kalkıp avucumu göğsüne bastırduğımda mavi-yeşil bakışları parlıyordu - tam kalbinin üzerine.

Tenine dokunmak içime bir sıcaklık dalgası gönderdi. Gözlerim onunkilerle buluştu. "Çok hızlı atıyor." "Evet," dedi boğuk bir sesle, kadifemsi sesi tenimi okşuyor, beni nefessiz bırakıyordu.

"Burada olmana sevindim." Başımı omzuna yasladım ve odunsu kokusunu içime çektim.

"Sunny ..." Sesi gergindi ve ona bakmak için başımı kaldırdım. Yüzü şaşkıındı, sanki bulunduğu yere nasıl geldiğini bilmiyormuş gibiydi. "Telefonda gerçekçi olmaya çalışıyordum. Buraya gelmedim.

seni sikmek için buradayım. Aramızdaki şeyin böyle olmasını istemiyorum. Bu bir şey. Neler olduğunu bilmiyorum ama bu hafta seni çok özledim ve bu gece ikimizin de hazır olmadığı bir şey yaparak bunu berbat etmek istemiyorum."

Sözleri kalbimi parçaladı. Elimi dudaklarının üzerine koydum. "Biliyorum. Ben de aynı şekilde hissediyorum. Ama seni öpmek istiyorum. Kimse izlemeden. Seyirci olmadan. Sadece sen ve ben."

Başını salladı ve yüzümü kucakladı, her şeyi berbat edeceğinden korkuyormuş gibi bana bakıyordu. Hava uğuldayana kadar gözlerimin içine baktı. Yumuşak ve yavaşça dudaklarını dudaklarıma bastırdı, sanki şimdiye kadar tattığı en iyi Belçika çikolatasıymışım ve bir daha asla alamayacakmış gibi içime çekti. Dişlerinin bir ısırığı, belimdeki eli ve ben gitmişim. Kelebekler çıldırdı. Öpüşmemiz saf, katıksız bir sihirdi ve beni kollarında güçsüz kılıyordu. Mide bulandırıcı derecede mükemmeldi ve ben onun içinde boğulmak istiyordum. Havaya ihtiyacım yoktu. Tek ihtiyacım olan Max Kent, onun dudakları ve diliydi.

Birlikte yatağa uzandık. Dili benimkinde geziniyordu ve bedenim ona her şeyi vermek için can atıyordu.

Öpüştük. Tekrar tekrar, birbirimizi tanıyarak, iç çekerek, nefeslerimiz birbirine karışarak.

Öpücükler arasında hayallerimizden bahsettik. Bir gün New York'ta yaşamak, bir eşe ve bir ev dolusu çocuğa sahip olmak istiyordu. Bana akrabaları ya da kardeşleri olmadan yalnız büyüdüğünü anlattı. Ona on yedi yaşında nasıl kaçtığımı ve on sekiz yaşına kadar babamın öldüğüme inanmasına nasıl izin verdiğimi anlattım. Benim diyebileceğim bir aşkı nasıl istediğimi anlattım.

Hayallerimiz o kadar da farklı değildi.

Ve konuştuktan sonra, dudaklarımız tekrar birbirini buldu. Derin öpücükler. Sert öpücükler. Yumuşak öpücükler. Keşfettik ve tattık, yine de ellerimiz omuzlarımızdan öteye gitmedi. Bu seks ya da boşalmayla ilgili değildi. Gerçek olmamızla ilgiliydi ve bana gelince, kader ona aşık olmama kuralımı parçalıyor, kararlılığımın dokusunu yırtıyordu. Kalbimi korumak için elimden geleni yaptığım adama aşık oluyordum.

CHAPTER

Twenty-four

Güneşli

ASH, A&P notlarımı tezgâhın üzerine yayarak oturduğum bankoya doğru yürüdü. "Hey, Sunny."

"Merhaba," dedim defterimi kenara itip tezgâhın üzerine eğilip sohbet edebilmek için doğrulurken. Neredeyse çalıştığım her gece gelirdi ve genellikle her şey hakkında konuşurduk. Benden iki yaş küçüktü, on dokuz yaşındaydı ama IQ'su çok yüksek olduğu için üniversiteye on altı yaşında başlamasına izin vermişlerdi. Gözleri o güne kadar gördüğüm en sıcak kahverengiydi ve gözbebeğinden gri çizgiler çıkıyordu. Onun yanında kendimi rahat hissediyordum, sanki onu tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi. İçten içe onun ve Isabella'nın bir çift olmasını umuyordum.

Masamın üzerindeki protein paketini gösterdi. "Güzel yemekmiş. Yeterli olduğuna emin misin?" diye yorum yaptı.

"Başka bir şey için zamanım yoktu." Dersler ve iş arasında programım çok yoğundu.

Kendini tezgâha yasladı. Dar kot pantolon, Vans ve siyah waffle Henley giymişti, yanından geçen birkaç kızın dikkatini çekti.

"İstersen Öğrenci Merkezi'ne gidip sana bir şeyler getirebilirim?"

"Hayır, sorun değil ama teşekkür ederim." Gülümsedim. "Sen en tatlı adamlardan birisin, Mohawk saçların ve piercinglerinle biraz komik oluyorsun..." Isabella'ya göre tam olarak neyi deldirdiğimi hatırlayarak kızardım. "İnsanları dış görünüşlerine göre yargıladığımdan değil, ama ne demek istediğimi anlıyorsun. Sen biraz-"

"Eşkıya mı?"

Güldüm.

"Senin için her şeyi yaparım Sunny. Beni hemen tanıdığın herkesle tanıştırdın. Bu çok güzeldi. Sen iyi bir insansın, içten içe hep başkalarını kolladığını görüyorum."

"Oh?"

Başını salladı. "Değer verdiğiniz insanlar için her şeyi yaparsınız."

Bianca ve Felix kapıdan vals yaparak girdiler. Bianca'nın yüzünde koyu renk bir güneş gözlüğü vardı - güneş batmış olmasına rağmen- ve anlayabildiğim kadarıyla arkadaki çalışma masalarına doğru ilerlerken bana bakmadı bile.

Bana uyar.

Ash'in gözleri ondan bana kaydı. "Şimdi seni yalnız mı bırakıyor?"

Başımı salladım. "Yüzüme bile bakmıyor."

Sınıfta da fark etmişim, ne pahasına olursa olsun benden uzak duruyordu, yüzü uzak ve soğuktu, kitaplarını almadan önce Max ve ben odadan çıkana kadar bekliyordu.

"Güzel. Eğer bir şeye başlarsa bana haber ver."

"Benim için onunla dövüşecek misin?"
Saçlarını karıştırdım.

"Emin olabilirsiniz."

O üst kata çıkmak için ayrıldı ve ben de kapandıktan önce teslim kutusundaki kitapları taramak ve olağan işleri yapmakla meşgul oldum. Müdürüm Pam ofisinden çıktı ve kütüphanenin raflardan kaldırdığı atılmış kitaplardan oluşan bir arabayı almak için bodrum katına inmem gerektiğini hatırlattı.

Zindan dediğimiz yere inmek zorunda kaldığım için içim cız etti.

Telefonumu kontrol ettim.

Max bana mesaj atmıştı. Yatıya kalmamızın üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti ve aramızdaki şeyler farklıydı. Daha yumuşak. Öpüşmenin ötesine geçmemiştik ama parmaklarının her dokunuşu, bana doğru gönderdiği her ateşli bakış beni zayıflatıyordu.

The Walking Dead'in prömiyeri bu gece, diye yazmıştı.

Neden normal televizyon izleyemiyorsun? Ben de cevap verdim.

The Bachelor gibi mi? Lütfen. O adamların hepsi piç.

Gömleğini çıkarma, mesaj attım. *Sadece kısıkanıyorsun.*

Her neyse. Seni yakında alırım. Kütüphanenin dışında

buluşalım mı? K

Onu göreceğimi bilmek bana kitap arabasıyla aşağı inmek için gereken motivasyonu verdi. Kampüsteki ilk binalardan biri olan kütüphanenin personel asansörü eskiydi ve üst kat inşa edildiğinde yenilenmemişti. Küçük alana girdim, bodrum kat için düğmeye bastım ve aşağı inerken ısıklık çaldım. Motor, sanki onu tutan teller paslanmış gibi gıcırdayan bir ses çıkarıyordu. Burası Max'in zombi gösterisi için mükemmel bir ortamdı.

Kapı sürgüyle açıldı ve dışarıya adımımı attım, elim hemen soğuk beton duvarın sağındaki ışık düğmesine gitti. Floresan ampullerden biri her zaman yaptığı gibi sinir bozucu bir şekilde yanıp söndü ve metalik bir çınlama sesi çıkararak tüylerimi diken diken etti. Ona ters ters baktım. Günün birinde buraya gelecektim ve burası zifiri karanlık olacaktı. Pam'e bakım ekibinin buradaki elektrik tesisatını kontrol etmesi gerektiğini söylemeyi bir kenara not ettim.

El arabasını tozlu, atılmış masaların ve çalışma masalarının yanından geçirerek her iki yanında kilitli kapılar olan bir koridora çıktım. Hepsi çeşitli eşyalar için depolardı. Kilidi açtım ve 105 numaralı odaya girdim, en büyük depolama alanı ve her şeyin ölüme gittiği oda. Orada bir daha asla okunamayacak her bir kitap için üzüldüm. Gün boyunca, çalışmadığım zamanlarda, tavana yakın zemin seviyesindeki pencerelerden içeri güneş ışığı girdiği için oldukça serin bir yer olabileceğini hayal ettim. Ama geceleri karanlık ve küflüydü, metal raflar, köhne sandalyeler ve ısıtma ve havalandırma sisteminden gelen titreşimler olduğunu düşündüğüm ürkütücü bir dolgu sesiyle doluydu. Ya da belki de üstümdeki müşterilerin ayak sesleriydi. Her iki durumda da, bu yer beni ürperti.

Ayağımla bir kapı stoperini yerine ittim ve ışık düğmesini çevirdim. Tıpkı geçen hafta olduğu gibi, bu da hiç çalışmıyordu. Bakım elemanı kaytarıyordu. Neyse ki hazırlıklıydım. Bu işe başladığımda Wal-Mart'tan aldığım mini LED el fenerini açtım ve arabayı odanın arkasına itmek için iki elimi kullanırken ağzıma soktum.

El fenerimi kullanarak tozlu koridorlarda yürüdüm ve kurgusal olmayan kitapları doğru Dewey Ondalık sırasına göre rafa dizdim. Düşündüğümünden daha uzun sürüyordu. Kütüphane on dakika içinde kapanacaktı. Burada olduğumu unutabileceğinden endişelenerek telefonumu çıkardım ve Pam'e hızlıca bir mesaj yazdım, sonra telefonu cebime geri soktum.

Mısır'la ilgili bir kitabı rafa kaldırmıştım ki uzaklardan gelen bir kapı gıcirtısı duydum. Midem boğazıma sıçradı. Burada benden başka kimsenin olmaması gerekiyordu.

Bodrumun ana bölümünden yumuşak bir sürtünme sesi yankılandı ve ben hareketsiz kaldım. Kafamda dev bir sıçan görüntüsü belirdi.

Sonra da dişleri olan korkunç görünümlü bir örümcek. Ugh.

Odamın kapısı çarparak kapandı ve odanın ürkütücü sessizliğini bozan bir çığlık attım. Ellerim arabayı sıkı, odanın önüne doğru koşarken onu yolumdan ittim. Acelemden el feneri yere düştü.

Çığlığımdan sonra bir kahkaha sessizliği deldi, ses aramızdaki kapı tarafından boğuldu.

Düğmeyi çevirdim ama açılmadı. Her sallayışında bir tıkırtı geliyordu ve metal kapının üzerindeki dikdörtgen pencereden baktığımda el fenerinin doğruladığı şeyden şüpheleniyordum. Kolun altına bir sandalye itilerek beni içeride kilitlemişti.

Korku midemde yükseldi. Bir adım geri attım.

"Kim var orada?" Sesim ince ve cılızdı, beton duvarlarda yankılanıyordu. Beni sessizlikten başka bir şey karşılamadı.

Yumruklarımı metal kapıya vurdum. "Çıkarın beni!"

Yine bir kahkaha geldi, bir kızın kahkahası.

"Bu hiç komik değil!"

Sonra bir hareket ve hafifçe vurma sesi duydum. Birisi koşuyordu.

Koridoru daha fazla aydınlatmak için ışığı tekrar pencereye doğru tuttum. Bana pek bir şey göstermedi ama karşımdaki kapının penceresi, koridorun sonundaki merdiven boşluğunun kapısı açılıp biri içeri süzülürken bir ışık yansıması yakaladı. Suçlu her kimse, üst kata çıkan merdiven boşluğundan çıkıyordu.

İzlediğim bütün korku filmleri aklımdan geçti. El yordamıyla telefonumu aradım ama seslenmeye çalıştığımda betonun o kadar içinde olduğumu fark ettim ki telefonum çekmiyordu. Bu da Pam'in mesajımı hiç almadığı anlamına geliyordu.

Adrenalinden titreyen ellerimle, sanki servis düzelecekmiş gibi telefonumu havaya kaldırdım. *Hiçbir şey olmadı.*

İçimi kemiren çaresizlik hissini yutkunararak bastırdım ve kendimi toparlamaya çalıştım. Duvarın üstündeki zemin kat penceresinden gelen sokak lambasının aydınlattığı küçük bir zemin parçasını arşınlarken beynim milyonlarca yöne dağıldı.

Oda, dolaşım masasının hemen altında yer alıyordu. Belki rafları aşağı iterek büyük bir gürültü çıkarabilirdim ama bunu başarabilsem bile bunun yeterli bir gürültü olacağını sanmıyordum. Gözlerim tavana doğru gitti. Uzun bir şeyim olsaydı, belki tavana doğru dürterek dikkatlerini yukarıya çekebilirdim.

Kütüphane beş dakika içinde kapanacaktı. Kusmak istedim. Müşterilerin çoğu çıkmak üzereydi ve Pam muhtemelen kilitleme işlemini başlatmak için bakım servisini aramanın tam ortasıdaydı. Kapanış saatinde hep çok telaşlanırdı ve bodrumu hiç kontrol etmezdi.

Geçen hafta ders çalışmak için bir ya da iki kez erken çıkmıştım. Ya bunu tekrar yaptığımı düşünürse? Posta odasındaki saatli giriş biletimi kontrol etmesi için dua ettim.

Kapıya koştum ve tekrar vurmaya başladım, bu sefer raflardan birindeki ağır bir kitabı kullanıyordum. Hiçbir yere varamadım.

Nefes nefese kaldım ve metale yaslandım. İyi bir önlem olarak, tekmeledim ve küfürler savurdum. Hem çok korkmuştum hem de ertesi gün A&P sınavım vardı ve ona çalışmam gerekiyordu. Rastgele bir şekilde bunun mazeretli devamsızlık sayılıp sayılmayacağını merak ettim. Muhtemelen Whitt'e göre değil.

Farlar üstümdeki pencerenin yanından geçip gitti ve ben de arka duvara koşup el fenerini yukarı doğrultarak eski görünümlü pencereyi kontrol ettim. Benim sığabileceğim kadar büyüktü ama oraya nasıl çıkacaktım?

El arabasını duvara doğru ittim ve yerden sadece birkaç metre yükseklikteki en alt basamağa tırmandım. Tekerlekleri üzerinde sallanıyordu ve düşüp dirseğimi yere çarpmadan önce sallanıyordum. Kahretsin.

Derin bir nefes aldım ve sakinleşmeye odaklandım. Ben iyiydim. Burası göl değildi. Bir arabanın içinde değildim. Biraz küflü de olsa havam vardı.

Tekrar denemek için kendimi yerden kaldırdım. Aklıma bir fikir geldi. Eskiden dağlarda yürüyüşe çıktığımda telefon çekmezse, bazen bir ağaca tırmanmak ya da yerden birkaç metre yükselmek işe yarardı. Bu yüzden, daha tehlikeli olan pencereden dışarı tırmanma fikrinden vazgeçtim ve sadece telefon hizmeti almaya odaklandım.

Metal arabayla tekrar boğuştum. Yavaş ve sabit hareket ederek ilk rafa çıktım, dengemi sağladım ve sonra ikinci rafa ulaşmaya çalıştım. Metal araba hantal hareketlerimden dolayı titredi ama devrilmedi. *Bebek adımları, Sunny.* Dengemi tehlikeli bir şekilde koruyarak telefonumu çıkardım ve olabildiğince yükseğe kaldırdım.

Bir, iki, üç saniye geçti ve hiçbir şey olmadı.

Sonra pingledi!

Max'ten bir mesaj geldi. ***Selam. Geldim.***

Sonra bir tane daha geldi. ***İyi misin? Buradayım ve etrafta dolaşıyorum. Herkes gitmiş. Endişeleniyorum. Ara beni.***

Zafer yükseldi ve ben de bir cevap yazdım.

Batı tarafında, otoparkın yanında penceresi olan bir bodrum odasında sıkışıp kaldım. Gelip beni alın!

Heyecanla kot pantolonumun cebine sıkıştırdığım el feneri yere düştü. Onu yakalamak için uzandığımda araba devrildi ve ben de doğruca yere düştüm.

Her şey karardı.

Twenty-five

Maksimum

Binanın yan tarafına, onun gösterdiği yere doğru koştum. Çevre düzenlemesini karıştırarak bodrum katına bakan zemin seviyesinde bir pencere buldum. Zayıf sokak lambası detayları görmemi zorlaştırıyordu ama beyaz-sarı saçlarını ve yerdeki figürünün belli belirsiz gölgesini seçebildim.

Aciliyet hissettim ve onun adını bağırırken cama vurdum. Otoparkta yardım için bağırarak kimse yoktu.

Gömleğimi çıkardım, elime sardım ve cama vurdum, morluklardan başka bir şey olmadı. Durdum. *Ya camı onun üzerine düşürseydim?* Kötü bir fikirdi. Kahretsin. Gömleğimi tekrar giydim, beynim yarışıyordu.

Penceredeki mühür eski ve soluktu, muhtemelen üniversitenin ilk açıldığı 1963 yılından beri burada olan bir pencereydi. Çakımı çıkardım, eski kilidin metal bölümleri arasına soktum ve yerinden çıkana kadar çekiştirdim. Başarılı oldum. Pencereyi yukarı kaydurdum ve eşikte oturana kadar manevra yaptım. Bir at arabasına benzeyen şeyi ıskalamak için nişan aldım ve sola atladım. Yere çarptığımda sağ bacağымda bir acı hissettim. Neyse ki halı kaplıydı.

Yerde bir el feneri duruyordu. Onu aldım ve ona odaklandım.

"Max." Gözleri çırpınarak açıldı ve pencereye takıldı. "Kendine zarar mı verdin?"

Başımı salladım, gözlerim şimdiden onda çürük olup olmadığını kontrol ediyordu. Ellerim de onu takip ederek kollarında ve bacaklarında gezindi. "Benim için endişelenme. Sana ne oldu?"

"Servis almaya çalışırken arabadan düştüm. Kolum acıyor, dirseğime yakın."

Onu bacaklarımın arasına oturtup yüzünü bana dönmesini sağlayarak daha iyi görebilmek için kazağını çıkardım. Geniş bir yakası vardı ve başının üzerinden kolayca kayarak siyah dantel sütyenini ortaya çıkardı.

Zihinsel olarak inleyerek ve göğüslerinin şişmesini görmezden gelmeye çalışarak, kolundaki morluğu incelemek için el fenerini kullandım. "Bir darbe almışsın ama kırık değil." Bir tutam saçı yüzünden uzaklaştırdım. "Başka ne var?"

"Başım," dedi yüzünü buruşturarak. "Aşağı inerken arabanın kenarına çarptım."

Şakağının sağ tarafında küçük bir şişlik vardı ama çok ciddi görünmüyordu. "Gözlerine bakmama izin ver." Yüzü bana doğru döndü, teninin solgunluğu beni derinden etkiledi. "Göz bebeklerin iyi. Kaç parmağım yukarıda?"

"İki. İnsanlar hep ikiye kaldırır."

Onu sıktım, alaycı ses tonuyla içimi bir rahatlama kapladı. O iyiydi. "İyi haber, beyin sarsıntısı geçirdiğini sanmıyorum. Kötü haber ise seni gördüğümde tamamen korkmuş olmam ve kampüs polisini aramamış olmam." İçgüdülerimle tepki veriyordum ve içgüdülerim "*Ona git!*" diye bağıırıyordu.

Gözlerimi karanlığa alıştırarak odanın içinde etrafıma bakındım ve detayları inceledim. Metal raflara

takıldım. "Bunlarla bizi buradan çıkarabilirim." Tekrar ona baktım. "Herhangi bir yerin ağrıyor mu?"

başka?"

"Sadece bacağım, ama sanırım sorun yok."

"İzin ver bakayım," dedim. "Pantolonunu çıkar da bir şey kaçırmayalım."

Bir an durakladı, sonra başını salladı. Patiklerini çıkardı ve kot pantolonunun düğmelerini çözdü.

Bacaklarından aşağı kaydırmasına yardım ettim, her zamanki dar kotlarından olmadığı için *teşekkür ettim*.

Sağ kalçasının dış tarafında yaklaşık elim büyüklüğünde kocaman bir morluk vardı.

Yarasının açıklığına rağmen, aletimin onun için ne kadar sert olduğunu görünce ağzım kurudu.

Lanet bir centilmen ol.

Doğru.

"Görünüşe göre darbenin çoğunu bacağın almış. Şanslısın." Alnımı onunkine bastırdım ve hafifçe

öptüm. "Ödümü kopardın." Yanağını okşadım. "Nasıl oldu da burada mahsur kaldın?" "Biri beni içeri

kilitledi. Kitapları kaldırıyordum ve biri kapıyı kapatıp bir sandalye sıkıştırdı.

altında. Sanırım kaçtılar, çünkü merdiven boşluğunda bir gölge gördüm."

Sertçe nefes aldım. "Kim?"

"Bilmiyorum... ama onlar... o... bana güldü. Yani, ses kadınsıydı ama sanırım emin olamıyorum."

Kapıya dönüp bakarken yüzü soldu. "Beni burada bıraktılar. Çıkamadığım yerlerden nefret ederim." Elleri benimkileri sıkı.

Onu kucağıma aldım, elimi saçlarında gezdirdim ve kafa derisini avuçladım. Sıkıca göğsüme yaslandı,

burnunu bana dayadı ve kokumu içine çekti. Öfkemi kontrol altına almaya çalışırken onu rahatlattım.

Bunu kim yaptıysa cezasını çekecekti.

CHAPTER

Twenty-six

Güneşli

BENİ KURTARMIŞTI. TEKRAR.

Haftalar önce o kapıyı açtığı anda kim olduğunu anlamıştım. Daha yaşlıydı, saçları daha uzun ve kasları daha iriydi ama *onu* asla unutmuyacaktım. Gür dudakları, geniş omuzları ve mükemmel yontulmuş yüzüyle bir melek; beni kurtarmak için karanlık bir göle yüzecek kadar cesur bir adam.

Sonra onun *kim* olduğunu fark ettim - Max Kent, oyun kurucuların kralı - tam da ihtiyacım olmayan türden bir adam.

Ayrıca, beni hatırlamamıştı. Bir bağlantıdan bahsetmişti ama benimle kıyaslandığında bu *hiçbir şeydi*. Tanıştığımızda evrenin kendini yeniden hizaladığı o derin anı yaşamamıştı.

Bu bilgi içimi parçalamıştı ve o andan itibaren kaderi görmezden gelmek için elimden geleni yaptım - ama belki de bizim için her şeyin böyle olması gerekiyordu. Belki de bu benim için bir dersti ve mutlu sonla bitse de bitmese de sonuna kadar gitmeliydim. Her iki durumda da onunla tekrar karşılaşmam *gerekiyordu*. Bir şans daha elde etmem *gerekiyordu*. Öyle değil mi?

Kucağına oturdum, elimi boynuna doladım ve yüzünün yanındaki koyu renkli saç tellerine dokunarak onları ittim. Tanrım, çok güzeldi ve bana ulaşmak için yirmi metrelik bir yükseklikten aşağı inmişti.

Kader her zaman tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Berraklık, en çok ihtiyaç duyduğumuz anda hepimizin başına gelir. Bazen bunu anlamak için arabadan düşerken kafanıza bir darbe almanız gerekir. Yaşadığımız o destansı anı asla hatırlamayabileceği gerçeğini boş ver. O benimdi. Kalbim bunu biliyordu. Bedenim biliyordu.

Elim yanağını kavradı ve gözlerim uyanmasını ve beni hatırlamasını arzulayarak onu aradı. "Seni çok uzun zamandır istiyordum, Max." İhtiyaç sesimi renklendirdi. Burnum boynuna doğru gitti ve boğazında zonklayan nabızı yalayıp öptüm.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı, göz kapakları yarıya kadar inmişti.

Gömleğini kaldırdım ve boynuna geçirdim. "Seni gördüğüm günden beri yapmak istediğim şey." Her bir gözünü öptüm, uzun kirpiklerinin gıdıklanması bana ilk tanıştığımız gece suyun kirpiklerine yapışmasına ne kadar şaşırdığımı hatırlattı.

Nefes alış veriş düzeni düzensizdi. "Sunny ..."

"Her parçanı tatmak istiyorum." Pazusunu öpmek için hareket ettim, dilim dövmesinin ana hatlarını çiziyordu. "Her. Tek. İnç." Elim kot pantolonundaki kaya gibi sert çıkıntıyı avuçladı, başını geriye atıp inlemesine neden oldu.

Sütyenimin sağ kapağını çekiştirerek oradaki piercingi gösterdim. Gümüşten yapılmıştı ve narin kalplerle çevrelenmişti. "Buna baktığını gördüm ve tişörtüm göğüs ucuma sürtündüğünde seni düşünüyorum. Dokun bana."

Dudaklarımızı birbirine kaynaştırırken boğazından hayvani bir ses olan karanlık bir hırıltı çıktı.
Parmakları

Diğer eli arkaya doğru kayarak sütyenimi çözdü ve karnımdan aşağıya doğru dayanılmaz bir yavaşlıkla inmesine izin verdi. Parmak eklemleri tepe noktalarıma değdi ve arzusun beni ele geçirmesiyle ürperdim.

Tanrım. Onu umutsuzca istedim. Çok uzun zamandır istiyordum.

"Çok mükemmelsin." Başını eğdi, dudakları piercingime yapıştı ve çekiştirmeye başladı. İçimde bir sıcaklık patladı ve başını göğsüme bastırarak bağırdım. Ağzı meme uçlarımda gezindi ve emdi. Yıllarca futbol oynamaktan sertleşmiş parmakları göğsümü kavradı, beni içine çekerken birinden diğerine gitti, ensesi tenimi tırmaladı. İnledim. Daha pantolonunu bile çıkarmadan boşalacaktım.

Elim kot pantolonunun bel bandının içine daldı, ta ki boyunun kadife tenini bulana kadar.

"Oh, fuccccck ..." diye seslendi, kelimeler ihtiyaçla daldırılmıştı.

Eli külotumun altına kaydı. "Çok ıslaksın," diye homurdandı, parmakları yarığımın üzerinde gezinirken memnuniyetini belli ediyordu. Daha fazlasını arzularak dokunuşuna doğru eğildim.

"Sunny, beni delirtiyorsun," diye homurdandı ve beni de yanına çekerek ayağa kalktı. Dokunuşunu kaybettiğim için neredeyse ağlayacaktım. Ayakkabılarını tekmeledi ve kot pantolonunu indirerek uzun, kalın sikini ortaya çıkardı. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Kocaman olmuştu.

Gözleri benimkilerle kilitlendi. "Emin misin?"

Elim uzandı ve hafifçe okşayarak onu okşadı. Parmaklarım başının üzerinden geçerken ellerime doğru sarsıldı ve sonra tekrar aşağı indi. Yüzünde uçuşan sayısız duyguyu izlerken daha da eridim. İhtiyaç. Şehvet. *Aşk mı?*

Şu anda, alabileceğim her şeyi alırdım.

Bacaklarımı ayırdı ve bir parmağını seksimin üzerinde kaydırarak beni kızdırmak için içeri kaydırıldı. İnleyerek bir bacağıma beline doladım ve ona daha fazla erişim sağladım. Homurdandı ve bana daha fazlasını verdi, iki parmağını içime soktu, içeri ve dışarı kaydırıldı, parmaklarını kıvırdı ve içimdeki hassas bir yere sürtündü.

Beni önce hızlı, sonra yavaşça okşadı, adımını mırıldandı, ben onun ellerine karşı kıvranırken, hisler tek bir yere odaklanmıştı.

Evet.

"Max, biraz daha." Kalçalarım onun dokunuşuyla hareket ediyor, alt dudağını ısırırken onu izliyordum.

"Yanıyorsun." Eğilerek külotumu eline aldı, bacağımdan aşağı yırttı ve odanın bir köşesine fırlattı.

Bakışlarındaki arzuyla gömleğini küçük bir battaniye gibi serdi ve "Uzan bakalım," dedi.

İçim titredi ve oraya yeterince hızlı gidemedim, yere uzandım ve ayaklarımın dibinde diz çökmesini izledim. Beni saygıyla öptü, ağzı göğsümün ve karnımın üzerinde gezindi. Bacağıma kaldırdı ve uyluğumun iç kısmına, baldırımın kıvrımına, ayağımın kemerine hayran kaldı. Benim ellerim de meşguldü. Saçlarında ve göğsünde gezdirdim, parmaklarım vücudunun yontulmuş kaslarını öğreniyordu. Keşfediyordum. Sadece hayalini kurduğum tüm yerlerine dokunuyordum. Bacaklarımı ayırdı ve aralarına girdi, bakışları elektrikliydi. Üzerime eğildi, beni ayırdı ve diliyle kalbimi buldu. Onun adını haykırdım. Başını eğip beni yiyip bitirmesini, parmaklarının mememin üzerinde daireler çizmesini izlemek duyularıma bir saldırıydı. Dişleri klitorisimle oynadı ve aklımı kaybettim, doruk noktam duvarlarda yankılandı. Vücudum parmaklarının etrafında kenetlenmiş, nabız gibi atarken, o gözlerinde ağır bir bakışla beni izliyordu.

"Bu an için yanıp tutuşuyordum," dedi usulca. "Sonsuza kadar."

Yüzünde kırılğan bir ifade belirdi ama hemen kayboldu. Beni dikkatle inceledi, eli yüzümü kavradı ve bir an için başka bir şey söyleyebileceğini düşündüm ama söylemedi.

O zaman beni sertçe öptü, tenimin erotik tadı ağızlarımıza karıştı. "Seni içimde istiyorum," dedim nefes almak için geri çekildiğimizde.

Yakındaki kot pantolonuna uzandı, cüzdanından gümüş bir folyo çıkardı ve prezervatifi taktı. Atletik zarafetiyle, yaralı tarafıma dikkat ederek bacaklarımın arasına girdi. Kendini konumlandırarak

Yavaşça içeri girdi, doluluğa alışmama izin verdi, daha fazla zamana ihtiyacım olup olmadığını kontrol etti.

Tek ihtiyacım olan *oydu*. Kanalımdaki her sinir daha fazlasını istemek için yanıp tutuşuyordu. Uzandım ve başını kendime doğru çektim. "Daha fazla," diye fısıldadım.

Daha da içeri girdi, hafifçe içeri girdi ve sonra dayanılmaz bir yavaşlıkla dışarı kaydı. "Max . . ." Yalvardım. "Ver onu bana."

Hemen geri geldi, eliyle yüzümü çekiştirerek beni derinden öptü ve hızlı bir ritim tutturarak içime girdi. Kıvrandım ve omuzlarını kavradım, omurgamın tabanında bir his oluştu. Tırnaklarım kalça kemiklerine saplanırken, sikinin zarif kayışına doğru yükseldim. Daha da sertleşti, hızlandı ve başını göğsüme doğru eğdi.

"Günüşığı ... bu ... sen . . çok ..." sesi çakıllı ve ihtiyaç doluydu. Çaresiz.

Evet. Evet. Kalçalarımı ona karşı döndürdüm, döndüm.

Kalçalarıyla yeni bir açı ayarladı, daha derine indi ve ben de onun verdiği kadar iyi vermeye çalışarak hepsini aldım. "Sen benimsin," diye nefes aldı boynuma karşı.

Kalbim bu sözlerle yerinden fırladı. Ellerimle kafa derisini avuçlayarak yüzünü kendime çektim ve *beni* tanımasını isteyerek ona baktım. "Ben seninim."

Parmağı birbirine bağlı bedenlerimizin arasından kayarak tekrar merkezimi buldu ve ıslaklığı yayarak tıngırdattı. Nefes nefese kalmıştım, kendimi tamamen kaybetmişim, parmaklarım sırtına saplanıyordu, milyonlarca parçaya ayrılırken onu parçalıyordu. Onun nerede bittiğini ve benim nerede başladığımı bilmiyordum. Omuzlarını kavrayıp orgazmımı yaşarken aramızdaki muazzamlık nefesimi kesmişti.

Bart'la hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Serbest kaldığını haykırdı, siki içimde sıkılaşıp genişlerken boyun kasları rahatlamıştı. Nefes nefese, birkaç kalp atışı için üzerimde dinlendi ve sonra ben onun üzerinde yatana kadar bizi ters çevirdi. İkimiz de birkaç saniye boyunca konuşmadık, sadece ağır nefeslerimiz odadaki sessizliği doldurdu.

Boğazımı temizledim, kalbim hâlâ çarpıyordu. "Bu ... bu normal miydi?" Ne demek istediğimi biliyordu.

Bu takılma seksi değildi.

Bu, bu lanet dünyanın dışında, akıllara durgunluk veren, ne zaman tekrar yapabiliriz seksi olmuştu. "Max?" Uzun süre sessiz kaldıktan sonra sordum.

Uzun kirpikleri sanki ne düşündüğünü görmemi istemiymiş gibi yanağına düştü. Yutkundu. "Normal değil."

Evet. İşte bu. *Bu* tam da ihtiyacım olan cevaptı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

CHAPTER

Maksimum

Yaklaşık bir saat sonra kendime geldiğimde hâlâ üzerimdeydi, sağ bacağı benimkinin arasındaydı. Zemin serindi ama soğuk değildi. Zar zor fark ettim. Burası bir buzdağı da olabilirdi ve ben yerimden kıpırdıyamazdım.

Gözlerini araladı ve açgözlü bakışlarım onu yiyip bitirdi, vücudunun benimkine nasıl düzgünce oturduğunu inceledi. Tanıştığımız andan beri, bir kızda istediğimi asla fark etmediğim şeylere dair tüm kutularımı işaretledi - ve bu sadece görünüşten daha fazlasıydı. Elbette güzeldi, ama dikkatimi çeken ilk gün bana karşı koyma isteği olmuştu. O gün ondaki kırılganlığı da görmüştüm; benden uzak durmaya, kendini geri çekmeye özen gösteriyordu. Tanrım, artık bunu yapmasını istemiyordum.

Ayağa kalktım ve onu öptüm. "Seni yavaş istiyorum," dedim dudaklarına karşı, kalçalarım çoktan ona doğru eğilmişti. "Evet ..." Sıkımı kavradı ve elinin topuğuyla oksayarak başını ovuşturdu.

Onu daha sert öptüm, elim kışındaydı ve onu kendime doğru itiyordum. Bacaklarını kadife merkezinde gezinebilmem için yeterince açtı.

"Kahretsin. . . Sunny . . ." Kalçalarımın nabız atışlarıyla onunla alay ettim, aletim onu çiğ çiğ sürme düşüncesiyle ağılıyordu. Ama bunu yapmadım. Prezervatif şarttı.

Kotuma doğru koştum, bir tane bulana kadar cüzdanımı karıştırdım. Öptüm ve ona bir sırtış gönderdim. "Son bir tane." Ona doğru geri yürüdüm ve rafların arkasındaki köşede ne olduğunu fark ederek tamamen durdum. "Lanetleneyeğim."

"Ne?"

Eğildim ve onu kollarımın arasına aldım. "Arkada bir şezlong var." Bakışlarımı takip ettiğinde geniş bir gülümseme yayıldı. "Önden buyur, oyun kurucu." Göz kapaklarım düştü. Çünkü zihnim cehennem gibi kirliydi. "Bana bineceksin."

Ürperdi, göz kapakları birbirine sıkıştı.

Yastıklı sandalyeye zar zor oturabildik çünkü ellerim onun kaymak gibi göğüslerini avuçlamakla meşguldü. Kıçımın üzerine düştüm ve onu da yanımda getirdim.

"Muhtemelen yüz yıldır buradadır," dedi yanakları kızarak. "Umurunda mı?" Elim kalçasının kıvrımlarında gezindi. Sıktım.

Başını salladı, saçlarından bir perde yüzünü gizliyordu. Yine o utangaçlık. Buna bayılıyordum.

Prezervatifi taktıktan sonra sikimi kavradım ve içine kaydım. Üzerimde hareket etti ve ben de onun piercingiyle oynadım, emdim. Yüzünü kavrarken ve hareketlerini izlerken dokunuşum şefkatliydi.

Bizden başka her şey kaybolup gitti.

Çılgın. Yoğun. Ve çok iyiydi. Beni biraz korkuttu ama onu uzaklaştırdım.

Zevk karıncalanmaları üzerime yıkandı ve homurdandım, pompalarım daha hızlıydı. "Arkanda olmak istiyorum," diye fısıldadım. Başını salladı ve onu ters çevirdim, belini tuttum ve içeri süzüldüm. Sırılsıklam

olmuştun,

Ayakları bizi sabit tutmak için yere dikilmişti ve ben onu tutarken inledim. Parmaklarım klitorisine gitti ve küçük daireler çizerek okşadı. Üzerine eğildim ve ne kadar ateşli olduğunu ve onu ne kadar çok istediğimi fısıldadım.

Başını geriye atarak gözlerimle buluştu, gördüğüm sıcaklık beni daha da yükseltti. Aramızda başka bir şey geçti; öyle bir ihtiyaç ve yoğunlukla sarmalanmış nefes nefese bir an ki anlayamadım. Anlamadım ve önümde parçalara ayrılırken unuttum.

"Max!" diye seslendi.

Elim kalçalarına gömüldü. Bunu milyonlarca kez yapmışız gibi hissediyordum. Milyonlarca kez daha yapabilirdim. "Seninle çok iyiyim. . ." İçine girip sertçe boşalırken nefes aldım. Sırtım dikleşti, keskin zevkin tadını çıkarıyordum ve pompalamaya devam ettim, aletim zar zor yumuşuyordu, hala onun içinde kaplanmış hissetmek için ağrıyordu.

Omurgasını titreten birkaç vuruş daha yaptıktan sonra nefesim kontrolden çıkmış bir halde çekildim. Elim omurgasının tabanını okşadı. Ay yükselmişti, ışık sırtında kürek kemiklerinin etrafındaki ve sırtının ortasındaki küçük yara izlerini gösteriyordu. On tane kadar saydım. Sertçe nefes aldım, ona sormak için çırpınıyordum ama o bana doğru döndü, yüzü yumuşacıktı. Çok güzeldi... *O an çok güzeldi.* Bunu kötü bir anıyla mahvetmek istemedim. O izler başka bir zaman konuşulacaktı. Onu öptüm ve yanına uzandım, o yanıma sokulurken uzuvlarımız birbirine dolandı. Zaman geçti ama ellerimiz birbirimize kenetlenmişken bunun farkına bile varmadık.

Ona sıkıca sarıldım ve onu bulduğum için yıldızlara şükrettim.

Bir saat geçti. Belki bir saat daha. Dürüst olmak gerekirse, onu tutarken izimi kaybettim. Elimden geldiğince dikkatli bir şekilde kollarından kurtuldum ve telefonumu çıkardığım kotuma doğru ilerledim. Saat sabahın ikisi. Başımı ovuşturdum.

Ona doğru geri döndüm ve onu öpüp uyandırdım. Bana göz kırptı ve ben de sııttım. "Günaydın, Kurabiyem. Buradan gitmeliyiz."

Başını salladı ve giyindi. Rafları pencereye doğru ittik ve diğer raflarla destekledik. Tırmanmaktan çekinmeyeceğim kadar sağlamdı. Elbette, kapının kilidini açması için kampüs polisini araması için servisi çağırmayı deneyebilirdim, ama bu kolay bir şeydi.

Rafın tepesine çıktım, elimi tutması için aşağı indirdim ve onu adım adım yukarı kaldırdım. En tepeye ulaştığında, pencereden içeri süzıldüm ve sonra elimden geldiğince dikkatle içeri girmesine yardım ettim.

Ayağa kalkışını izlerken, başının yan tarafındaki çirkin morluğu tekrar gördüm. Ağzım açık kaldı. Bir kolumu ona doladım ve park yerindeki arabama doğru yürüdük.

Ekim havasında kollarını ovuştururken "Kızgınsın," dedi.

Başımı salladım. "Bunu sana kimin yapabileceğini merak edip duruyorum. Ya sana zarar vermeye çalışsalar ya da burayı ateşe verselerdi? Bu delilik." Telefonumu çıkardım. "Kampüs polisini arayacağım. Onlarla konuşmak senin için sorun olur mu?"

Başını salladı.

Polis memuru cevap verdi ve ben de onlara olanları özetledim. Onlara ambulansa ihtiyacımız olmadığını ama bir rapor tutmamız gerektiğini söyledim. İfadelerimizi almak üzere bir ekibin yolda olduğunu söylediler.

Biz onların gelmesini beklerken kaşları çatıldı. "Bianca olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bunu düşündüm. "Ağzı iyi laf yapıyor ama gerçekten bu kadar kötü niyetli bir şey yapmak? Ben göremiyorum.

Dudakları gerildi. "Seni geri almak için ne gerekiyorsa yapacaktır."

Buna inanmadım. Tabii bu işin arkasında Felix yoksa. "Belki de Bart'tı ve bunu bir kıza yaptırdı."

Başını iki yana salladı. "Yalancı olabilir ama asla böyle bir şey yapmaz. Bart'ın yanında kendimi hep güvende hissettim - ilk gün sınıfta sinirlendiğinde bile. Bana zarar vermezdi."

Çünkü onu hâlâ seviyor diye düşündüm. Bunun beni ne kadar güvensiz hissettirdiğini bir kenara ittim. İçimi çektim. "O zaman yine başa döndük. Belki polis kameraları kontrol edip olayı çözebilir." Başını salladı, ben de soğukkanlı davranmaya çalıştım ama içimi bir endişe kapladı. Önce papatya olayı, şimdi de bu-

Sırada ne vardı? Birinin onunla uğraşmaya çalışması düşüncesi beni çıldırtıyordu. "Belki de kütüphanedeki işinden istifa etmelisin." Elimi kalçama vurup düşünmeye başladım. "Futbol bittiğinde gözümü senden ayırmayabilirim ama şu anda ..." Durdum. Hayal kırıklığına uğramış hissediyordum. Kahretsin. Neredeyse hiç evde değildim. Ona nasıl göz kulak olacaktım?

"Benim için endişelenmeni takdir ediyorum ama işimi bırakamam. Kendime tek *başıma* bakabilirim.

Bunu uzun zamandır yapıyorum."

Serin otoparkta birbirimize bakarken yüzünde bir dizi duygu uçuşuyordu. Onları okuyamadım.

"Ne düşünüyorsun?" Ellerini ellerimde kavrayarak sordum. Bodrumdan çıktığımız andan beri onu bir şekilde hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyordum.

Gözlerinde hüznün titreşiyordu. "Geçmiş."

"Beni Bart'a göre yargılama Sunny. Bu adil değil."

İç çekti, omuzları çöktü. "Artık seni onunla yargılamıyorum. Mesele o değil. Sadece senin büyük bir geleceğin var. Sen *sensin* ve-" sözlerini yarıda kesti ve yutkunarak başını salladı. "Korkuyorum. Kalbimin tekrar kırılmasını kaldıramam, Max. *Yapamam işte.*"

"Şu anda aklımdaki tek kız sensin. *Sen.*" Ona doğru yaklaştım, yüzünü yukarı kaldırdım ve dudaklarımı hâlâ şiş olan dudaklarına bastırdım.

Hâlâ kararsız görünerek başını salladı ama ben peşini bıraktım. Konuşmak istediğim başka şeyler vardı. Cipime yaslandım ve parmaklarımızı birbirine geçirdim. "Bana sırtındaki yara izlerinden bahsedecek misin? Baban mı yaptı? Sadece Isabella bir keresinde bir şey söylemişti ve dün gece beni rahatsız etmediler." Ona yumuşak bir şekilde güvence verdim. "Çok güzeller. Onlar sensin."

Dudağını ısırdı ve yere bakarak başını salladı. "Babam ... annem öldükten sonra değişti. O . . .

Beni kontrol etmek ve onun gibi olmadığımdan emin olmak istiyordu. Beni bir kemerle kırbaçladı ve toka izler bıraktı. Bu sadece birkaç kez oldu ama son seferinde daha fazla kalamayacağımı anladım. Mimi ile yaşamaya geldim." Durakladı, elleri büküldü. "O beni mahvetmedi, bunu bilmeni istiyorum. Ondan nefret bile etmiyorum. Sanırım. Anneme o kadar aşık ki, annem bizi terk edip öldüğünde bütün dünyası başına yıkıldı."

Tacizle bir ilişkim yoktu ama aşkın güçlü bir şey olabileceğini ve insanları değiştirebileceğini anladım.

"Her neyse, içimde bir güç çekirdeği var ... sadece yaşama ve mutlu olma ihtiyacı. Ve kaderin önümde büyük bir hayat olduğunu ve o zamanlar başıma gelenlerin bunu mahvetmeyeceğini biliyorum. Ve belki de... sadece belki de, doğru yere gelmeden önce başıma korkunç şeyler gelmesi gerekiyordu."

Gri bakışları benimkilerle birleşti ve ben orada umut okudum.

Babasına olan öfkemi içimde tuttum ve ona odaklandım. *Özür dilerim demek* acımak gibi gelebilirdi, o yüzden söylemedim. Bunun yerine onu hafifçe öptüm ve sarıldım, kollarımı küçük beline doladım ve onu kendime doğru çektim. "Sana sahibim," diye fısıldadım. "Ve sen doğru yerdesin."

CHAPTER

Twenty-eight

Güneşli

Kütüphane olayından yaklaşık iki hafta sonra bir cumartesi öğleden sonra Atlanta bölgesinin önde gelen düğün mağazalarından biri olan Boutique Celeste adlı şık ve küçük bir mekânın önünde durdum. Sahte gelinlik alışverişi yapıyordum.

Kasım ayının ilk haftası için hava oldukça soğuktu. Mağazaya yaklaştım, içeri girip bu işi bitirmek için sabırsızlanıyordum.

Isabella ve Mimi iki yanımda, korumalarım olarak duruyordu. Böyle diyorum çünkü ikisi de son bir haftadır bana endişeli bakışlar gönderiyordu. Daha bu sabah Mimi yanaklarımdaki çukurlar hakkında yorum yapmıştı. Isabella da gözlerimin altındaki gölgelerden bahsetmişti.

Max'i özledim.

Kütüphaneden beri onu daha az görüyordum. Birkaç kez birlikte öğle yemeği yedik ama çoğunlukla yalnız kalmadık. Arabamı geri almıştım, bu yüzden derslere birlikte gitmiyorduk. Elbette, antrenmandan sonra gece geç saatlerde mesaj atarak beni kontrol ediyordu. Sesi hep yorgun geliyordu. Çoğu zaman bana gelmek istiyor, ısrar ediyordu ama ben onu yatakta olduğum ya da ders çalıştığım gibi bahanelerle geçiştiriyordum. Futbol sezonunun tam ortasındaydı, yoksa muhtemelen beni daha fazla sıkıştırırdı.

Bodrumda büyülü bir gece geçirmiştik ve her şey çok güzeldi ama o zamandan beri tam olarak ne olduğumuzu anlayana kadar onu biraz rahat bırakmaya karar vermiştim. *Kahretsin*. Ne olduğumuzu bilmiyordum. Belki de seks bizi sadece karmaşıktırılıyordu. Bilmiyordum. Bildiğim tek şey üzerinde büyük bir baskı olduğuydu ve Bianca'nın yaptığı gibi onun kafasını karıştırmak istemiyordum.

Neyse ki daha fazla çılgınca olay yaşanmadı ya da çiçekler evimin önüne bırakılmadı. Yine de suçlunun kim olduğunu bilmiyorduk. Merdiven boşluğunda video görüntüsü yoktu, sadece kütüphane giriş ve çıkışlarının görüntüleri vardı. Kampüs polisi, müdürüm Pam ile birlikte bu görüntüleri incelemişti ama şüpheli hiçbir şey yoktu. Bu sinir bozucu ve korkutucuydu. Eğer suçlu bunu planladıysa, bu benim nihayet bodruma inmemi bekledikleri anlamına geliyordu. Umudum bunun beni tanımayan biri tarafından bir hevesle yapılmış zararsız bir şaka olmasıydı.

Yirmili yaşlarının ortasında, uzun kahverengi saçlı, güzel bir genç kız sokağın karşısından bize doğru koştu. "Geciktiğim için çok özür dilerim," dedi mahcup bir sırıtışla. Elini uzattı. "Ben WBBG Kanal 7'den Carrie Longmire ve aynı zamanda *Atlanta Gazetesi*'nin Yaşam Tarzı bölümünde serbest çalışıyorum. Millicent nişanınızla ilgili makaleyi yazmamı istedi."

"Elbette." Elini sıktım ve Mimi ile Isabella'yı tanıştırdım. Max bunu bir hafta önce bana bildirmişti ve ben de kabul etmiştim. Bu lanet şeyi onun için sonuna kadar götürüyordum.

Aynalı çift kapıdan içeri girdik ve dükkan sahiplerinden biri yüzünde kocaman bir gülümsemeye bizi hemen karşıladı. Tabii ki Millicent butiğin sahibini gelişimiz konusunda hazırlamıştı.

Havadan öpüşmeler ve tanışma faslından sonra mağazanın içinden geçerek aynalarla çevrili küçük ve

lüks bir oturma alanına geldik. Mimi ve Isabella satış görevlisi kızın ikram ettiği birer kadeh şampanyayı aldılar. Carrie reddetti.

"Bayan Blaine, bir içki ister misiniz?"

Başımı salladım, bakışlarım tavandaki ağır kartonpiyerlere, güzel altın telkari duvar kağıdına ve etrafı saran deri koltuklara takıldı. Burası delicesine güzeldi. Ve elbiseler, elmas damlalı avizelerin ısıltılı ışıkları altında parıldayan yumuşak beyazlar ve kremlerden oluşan bir denizdi.

Kendime *bunun gerçek olmadığını* hatırlattım. Alt dudağımı kemirerek gözyaşlarıma engel olmaya çalıştım -Tanrım, duygusallaşmak çok aptalcaydı ama birlikte olduğumuz geceden beri duygularımla ip üzerinde yürüyordum ve her an düşüp milyonlarca parçaya ayrılabilirdim.

Satıcı kız boğazını temizleyerek beni kendime getirdi. "Eğer şampanya istemiyorsanız, arka tarafa gidip size su ya da soda getirebilirim."

"Ben iyiyim, ama teşekkür ederim."

Başıyla onayladı ve oturmamızı işaret etti.

"Yaptığımız telefon görüşmesine dayanarak, Bayan Blaine, hoşunuza gidebileceğini düşündüğümüz birkaç stili bir araya getirdik." Ellerini çırpmasıyla, aynalı duvarların içine yerleştirilmiş kapılardan sayısız uzun ve görkemli model çıktı.

Beyazlar içindeki görüntü karşısında keskin bir nefes aldım. Sevgiliye yakalı zarif elbiseler, incili ve boncuklu straplezler ve dantel ve şifon çan kollu birkaç ilginç stil. Bunlardan biri, vücudu saran zamansız balık kuyruğu tasarımı en çok dikkatimi çeken oldu. Parlak kristaller kumaşın içine dikilmişti ve V şeklinde yere kadar damlıyordu. Mor ve pembe bir buket ve ince gümüş elbiseler giymiş nedimelerle eşleştirmeyi hayal ettim. "Çok güzeller," diye fısıldadım.

Her model önümüzde bir pirouette yaptı ve sonra geri dönüp sıraya girdi. "Muhteşem," diye mırıldandı Mimi. "Annen için hep büyük bir düğün istemiştin ama o kaçtı." "Beğendiğiniz özel bir model var mı?" diye sordu satıcı kız.

"Hayır, Bette, ama teşekkür ederim." Sonraki kısmı bir gülümsemeyle yumuşattım. "Görüşmeye şimdi devam etmemizin bir sakıncası var mı? Kızlar isterlerse üstlerini değiştirebilir ve sonrasında mağazanıza göz atabiliriz." Biz konuşurken onların orada öylece durması düşüncesinden nefret ediyordum.

Bette sözlerime dehşetle baktı. Ugh. Bu işte fena halde başarısız oluyordum. Tipik bir gelin gibi davranmıyordum.

"Evet, sorun değil ama kızlar kalacak," dedi. "Onlar *sizin* için burada. Kızlardan herhangi birini başka bir tasarımda görmek isterseniz lütfen bana bildirin." Sırtını dikleştirerek yürüdü.

"Kahretsin," diye fısıldadı Isabella şampanya kadehinin kenarından bana bakarken nefesinin altından. "Zenginler nasıl alışveriş yapacaklarını iyi biliyorlar, kendini beğenmiş tezgâhtarlar falan."

Elbiseleri incelediğim süre boyunca sessiz kalan Carrie, dikkatimi ona çevirdiğimde yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Hazır mısın?" Ben sordum.

Başını salladı ve bir ses kayıt cihazı ile bir bloknot ve kalem çıkardı. Sorularına Max'le nasıl tanıştığımızla başladı. A&P'deki o ilk günden beri "tanışma hikayemiz" üzerinde çalışmış ve ona olabildiğince yakın kalmaya karar vermiştik. Başka bir deyişle, bir öğrenci birliğinde kısa bir süre tanışmış ve yaz boyunca kafede karşılaştığımızda yeniden bağlantı kurmuştuk.

"Max Kent gerçekten neye benziyor?" Carrie kalemini çevirerek sordu. "Hepimiz bilmek için ölüyoruz." Yüzü kızardı. "Ben de onun büyük bir hayranıyım."

"Futbolu seviyor musun?" Mimi hevesle sordu. Bir çit direğiyle bile spor hakkında konuşabilirdi. Carrie omuz silkti. "Hayır. O sadece seksi."

"Oh." Mimi tekrar yerine oturdu.

Bu kadarı da fazla.

Max'in ne kadar zeki olduğuna dair bir şeyler geveledim. Aklıma başka cevaplar da geldi - ruh eşi, inanılmaz sevgili, cesur, şefkatli - ama onları bir kenara ittim.

"Tarih belirlendi mi?" Carrie sordu.

Isabella'dan bir homurtu geldi ve ben de ona ters ters baktım. *Bunu onun için berbat etme, dedim.* Dilini bana doğru uzattı ve Mimi onun bacağına vurdu. Isabella irkildi ve gömleğinin önüne biraz şampanya döküldü. Kıkırdadım. Buraya geleceğimi bildiğim için kötü bir ruh haliyle uyanmıştım ama küçük ailemi seviyordum.

Tekrar Carrie'ye odaklandım ve dişlerimin arasından yalan söylerken gülümsedim. "Gelecek yılın sonlarına doğru planlıyoruz ama henüz bir yer belirlenmedi. Seçmeler Ocak ayında, yani hangi takımda oynayacağını öğrenir öğrenmez harekete geçeceğiz ..." sesim kesildi.

Max yakında Atlanta'dan -ve benden- ayrılacaktı.

"Ben baş nedimeyim," dedi Isabella kendini beğenmiş bir gülümsemeyle ve sedir tarzı sehpanın üzerindeki tepsiye uzandı. Şampanya şişesini kaptı ve kendine bir kadeh daha doldurdu.

"Evet," dedim.

"Benim adımı da doğru yazdığından emin ol, Isabella Monroe. I-S-A-B-E-L-L-A ve M-O-N-R-O-E."

Ona kaşlarımı çattım. Max evlenme teklif ettiğinden beri ona pek ısınmamıştı ama ben istediğim için çabalıyordum. Max'in istediği her şeye sahip olmasını istediğim için sahte nişanlı olayına bağlıydım. Mimi ise onu övmeye devam ediyordu.

Carrie not aldı ve önceden onaylanmış sorularına devam etti, ben de elimden geldiğince cevap verdim. Hain gözlerim balık kuyruğu elbiseye kaymaya devam etti. Model heykelsi bir sarışındı ve saçları dağınık ama son derece çekici bir tarzda toplanmıştı. Saçının bir yerine basit bir şifon duvak iliştirilmişti. Beyaz bir havuzun içinde yere kadar uzanıyordu.

"Bunu beğendin mi?" Carrie usulca sordu ve ben göz kırptım, eşyalarının çoğunu kaldırdığını ve sadece normal bir konuşma yaptığımızı fark ettim.

"İstiyorum."

Mimi uzandı ve elimi sıktı. "Dene tatlım. Acımayacak."

"Oh, beğendiğin bir tane mi buldun?" Bette arkamızdan bağırdı. Heyecanla ellerini çırparak beni yerinden sıçrattı. Bunca zamandır bir yerlerde durup bizi izlediğini hayal ettim. "Hangisini?"

Başımı sarışın modele doğru salladım.

Elini kalbinin üzerine koyarak iç çekti. O gerçekten de mükemmel bir tezgâhtardı. "Ah, evet, Blythe Couture.

Çok zarif ve herkes bu tarz giyemez ama siz kesinlikle giyebilirsiniz Bayan Blaine."

"Oh, lütfen deneyin," dedi Carrie hayranlıkla. "Max Kent'in nişanlısını bir elbise denerken gördüğümü söylemek için ... makalemden harika bir satır olurdu ... sonunda giydiğin olmasa bile." Kızardı.

Parmağımdaki yüzüğe bakıp düşündüm. Sedirin üzerine uzanarak kendime dolu bir kadeh şampanya doldurdum ve yudumladım.

"Ben yaparım," diye ilan ettim, Bette'in memnuniyeti gözlerinden okunuyordu. Ayağa kalkıp Bette'i soyunma odasına kadar takip ederken Isabella'ya sert bir bakış attım. "Bana bir kadeh daha şampanya doldur kızım. Bundan sonra ihtiyacım olacak."

CHAPTER

Twenty-nine

Maksimum

Maçtan eve dönerken, röportajından sonra Sunny'yi kontrol etmek için mesaj attım.

Bu gece görüşebilir

miyiz? Ders çalışmam

lazım.

Nefes verdim, parmaklarım yazıyordu. Bu *gece kaybettik. Konuşacak birine ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var.*

Hemen cevap vermeyince otobüsün penceresinden geçen ağaçları izlemekle yetindim. Telefonuna bakıp düşündüğünü hayal ettim. Bodrumda seviştiğimizden beri beni kendinden uzaklaştırdığı belliydi ve futbolun tam ortasındaiken bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Suşi getireceğim, diye ekledim, ellerim telefonu sıkıca kavrarken.

Tamam.

Arkama yaslandım, onunla yalnız kalacağım için rahatlamıştım ama bir yanım hâlâ sezonun ilk mağlubiyetine öfkeleniyordu, hepsi benim suçumdu. İki top kaybı yapmıştım, ilk senemdi. Suratımı kaşıdım ve başımı otobüs koltuğunun viniline yasladım.

Suçu birkaç hafta önce kütüphaneden aldığım seğiren ayak bileğime atmak isterdim ama atletizm koçları o gün beni kontrol etmiş, üzerine biraz buz koymuş ve iyi gelmişti. Haftanın geri kalanında rahat olmamı söylediler, bu yüzden Koç birkaç zorlu antrenmana katılmamamı istedi. Sonuç olarak kendimi paslanmış hissediyordum ve bugün bunu gösterdim.

"Dostum. Sakin ol. Kaybettik. Haftaya Appalachian State maçımız var. Çok kolay," dedi Tate koridorun karşısından.

Başımı yukarı kaldırdım. "Bizi hayal kırıklığına uğrattım. O adam bir anda ortaya çıktı ve onu kaptı ..." Her neyse. Ryn önümdeki koltuktan, "Çifte korumaydı, dostum," dedi.

"Merak etme. Gelecek hafta. Biz hallederiz." Tate'in gözleri bacağıma kaydı. "Artık yaralanmak yok, tamam mı? Bir kızı kurtarıyor ol s a n bile."

Evet, evet. İmkansızı istiyordu. O etraftayken doğru düzgün düşünemezdim.

"Devam et ve istediğin zaman kahraman ol," diye seslendi Felix otobüsün en arkasından. Ayak bileğimi açıklamak zorunda kaldığımda takımın kurtarma olayından haberi olmuştu elbette. "Gelecek hafta oynayacağım."

Onu tersledim.

"Sakin ol," dedi Tate usulca. "O serseriye seni kızdırdığını bilmenin tatminini yaşatma."

Koç bize *gözlerim üzerinizde* bakışları gönderdi ve ben de kaybetmekten çok daha fazlası *olan* bu gerginliği üzerimden atmaya çalıştım. Kütüphaneden beri diken üstündeydim, herkesin boğazına sarılmaya hazırdım.

Tanrım. Yorulmuştum. Başımı koltuğa yasladım ve kulaklığımı taktım.

eski tarz Beastie Boys. Sunny'nin düşünceleri içimi kemirdi, anılarımı sızlattı ve birkaç dakika içinde dışarı çıktım.

Rüya gördüm.

Annem ölmüştü, steril bir hastane yatağında yatıyordu. Kirpikleri yanaklarında hafifçe duruyordu ve bir yanım onları açıp bana her zamanki gülümsemesini göndermesini bekliyordu.

"Kalmak zorunda değilsin," diye mırıldandı doktor. Çekingen bir elini omzuma koydu, ben de elimi salladım.

Gözlerim yaşarırken onun elini tuttum.

"Anevrizma beynindeydi, yapabileceğin hiçbir şey yoktu," diye mırıldandı sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi. "Ölümü ani oldu."

Başımı salladım. Evet. Bunu benimle tekrar tekrar konuştular. Sadece çok ani oldu. Doktora bağışlamak, bunun adil olmadığını, sahip olduğum tek şeyin o olduğunu söylemek istedim ama kendimi tuttum, on yedi yaşındaydım.

Elini yorganın altına soktum, yanağına hafifçe dokundum ve sonra kapıdan çıktım. Oradan çıkmam gerekiyordu.

Hastaneden çıktım ve Harley'imi buldum. Motosiklet yeniydi ve o Mercedes'iyile beni takip ederken tatilimiz için onu kullanmamda ısrar etmişti. Ambulansı takip ettiğimde onu yangın şeridine park etmiştim. Siktir et onları. Beni çekmeye çalışsınlar. Lanet olsun.

Durdum, bitkin bir halde yolun yanındaki beton kaldırıma otururken gözlerimi sıkıca kapattım. Uzun süre mutlu olmak için savaştı ve tam o noktaya geldiğinde . . .

Biri fısıldayarak yanımdan geçti ve daha uzağa gitmem gerektiğini fark ettim.

Bisikletime bindim ve sırt çantam ve cüzdanımdan başka hiçbir şeyim olmadan otoparktan çıktım. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim kalmayana kadar sürdüm de sürdüm.

İşemem gerektiği için, kırsal bir çakıl yoldan aşağıya, büyük bir göle bakan bir kıyı şeridine gittim.

İçine taş atmak, bağışlamak istedim. Ben de öyle yaptım. Küfürler yağdırdım ve yumruğumu avucuma vurdum. Onu aldığı için Tanrı'ya küfrettim.

Ayakkabılarımı çıkarıp kayaların üzerine uzandım ve onların kışıma batmasına izin verdim. Umurumda değildi. En azından bu da bir şeydi.

Kalbim sızladı.

Annemi geri istedim.

Pazar sabahı waffle istedim.

Maçtan hemen önce bana sarılmasını istedim.

Bir hıçkırık boğazımı yırttı. Hay sikeyim. Yine mi ağlama saçmalığı?

Üstü açık bir Mustang üstümdeki köprüden hızla geçti, direksiyonu kırdı ve korkuluklara çarptı. Doğrudum.

Rayların kopması ve arabanın göle doğru yükselmesiyle ürkütücü sessizlik bir gıcırdama sesiyle bozuldu.

Düşünmek için durmadım. Kıyafetlerimi çıkardım. Sırt çantamdan bıçağımı kaptım ve saniyeler içinde suya girip arabanın üstünü zar zor görebildiğim yere kadar yüzdüm.

Bütün kederimi bir hayat kurtarmaya harcayarak yüzdüm. Eğer bunu yapabilirsem, dünyada bir umut kalabilirdi. Bir delik açtım ve içinden çıkan bir eli yakaladım. İnsanı dışarı çektim.

Kıyıya çıktıktan sonra hayati organlarını kontrol ettim -nabız vardı ama nefes almıyordu- ve kalp masajı yaptım. Kendine geldiğinde çok rahatladım, yüzü ölümcül derecede solgundu.

Uzun saç telleri boynuna ve omuzlarına dolanmıştı ve onları yoldan çektim, ıslak bile olsa saçlarının sarı olduğunu fark ettim. Kurduğunda neredeyse beyaz olmalıydı. Yüzü narindi, küçük bir burnu ve dolgun dudakları vardı. Kollarımda yatarken gerçek gibi görünmüyordu.

Kaç yaşıındaydı?

Parmaklarım omuzlarını okşadı ve dokunuşumla titredi.

Adını sormak istedim ama sormadım.

Sormama gerek yoktu.

Işıltılı gri gözler bana baktı. "Sunny," diye fısıldadım.

Sıçrayarak uyandığımda gözlerim parlayarak açıldı. *Lanet olsun bana. Bunca zamandır gözümün önündeydi ve ben onu unutmuştum.* Bir kızın sulu bir mezardan çıkmasına yardım ettiğimi hep hatırlıyordum - hatta birinci sınıfta Tate'e bile anlatmıştım, ama diğer ayrıntılar

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. *Beni hatırladı mı?*

O biliyordu. İçgüdülerim bunu biliyordu.

Ve birden kalbim çarpmaya başladı. *Bu yüzden mi son zamanlarda benimle birlikte değildi?*

"Kötü rüya mı?" Tate sordu.

Gözlerimi kırıştırdım ve ovuşturdum, kafam hâlâ bu bilgiye çalışıyordu.

"Öyle olmalı. Dostum. Sen iyi misin?"

Hayır. Değildim. Başımı salladım, konuşmaya devam ederken sesini bastırdım. Pek çok şey yerine oturdu - otomatik bağlantı, hissettiğim manyetik çekim, onun benim için hiçbir zaman yabancı olmaması.

"Otobüsten iniyor musun?" Tate spor çantasını toplarken sordu.

Ne?

Etrafa bakındım. Saha binasının önüne gelip park etmiştik. "Evet. Sunny'yi görmem gerek."

Tate onu alması için bir hayranına mesaj atmıştı bile ve kaldırımı adımını atar atmaz onun arabasına yöneldi.

Ryn de benimle geliyordu ve saha binasına yakın bir yere park edilmiş Land Cruiser'a doğru yola çıktık.

Tam ön koltuğa geçip marşa basmıştım ki bir kız çığlığı duydum.

"O da neydi?" Ryn, ikimiz de arka camdan dışarı bakmak için döndüğümüzde söyledi. Bianca ve Felix'in birkaç metre ötede beyaz Lexus'unun yanında tartışıklarını gördük. Belli ki onu karşılamaya gelmişti.

Bırak gitsin, Max.

Ama sonra parmağını kızın omzuna sapladı.

Gözlerim araziye taradı. Tabii ki tüm koçlar ya arabalarına binip gitmiş ya da ekipmanlarını boşaltmak için saha binasına girmişlerdi. Geriye sadece otobüsün arkasında kalan bir avuç insan kalmıştı.

Ryn ve ben arabamdan indik ve onların bulunduğu yere doğru yola çıktık. Felix'le sorunlarım olduğu için önce Ryn'in devreye girmesine izin verdim. Bu takımın kaptanı bendim, ama bazen bu koca ağzını ne zaman açmayacağını bilmekle birlikte gelirdi.

Ryn sorunun ne olduğunu sorduğunda Felix, "Burada görecektir bir şey yok," diye tersledi.

Bianca bana yalvaran bir bakış gönderdi, sanki gitmemi söyler gibiydi. Bilekleriyle oynuyordu, bileklerinde kırmızı izler vardı. Adam onu çekiştirmişti. Belki de yüzüne vurmuştu? Ellerim sıkıştı. Sebep her ne olursa olsun, bir kızı tartaklamanın hiçbir mazereti olamazdı - hele Felix kadar iriyseniz.

Yanağında bir kızarıklık vardı ve kadının tokat attığı yerde belirgin bir el izi görünüyordu. Bir keresinde ben de bu tokadı yemiştim ama sonra çekip gitmiştim.

Ryn Bianca'ya baktı. "Bana iyi olduğunu söyleyene kadar gitmiyorum." Arabamı işaret etti. "Eğer araba kullanmak istemiyorsan, seni istediğin yere götürebiliriz."

Başını salladı ve kendini toparlıyor gibiydi. "Sorun değil. Herkesi korkuttuğum için özür dilerim. Felix-Felix burada olacağımı bilmiyordu ve bir tartışma yaşadık."

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Dedim.

"Hayır. Ben eve gidiyorum." Bakışları Felix'e kaydı. "Yalnız."

Felix sinsi gözlerini ona dikti, dudağı kıvrıldı. "Ne istersen yap ama bu gece yalnız olmayacağım."

Sanki sözleri onu elektriklendirmiş gibi, arabasına yaslandığı yerden doğruldu. Parmağını ona doğrulttu, yüzünde hayal kırıklığı ve incinmişlik birbirine karışıyordu. "Sırf bir forma giydiğin ve seni

önemsemiğim için istediğini yapabileceğini sanıyorsun," dedi. "Ama artık sana izin vermeyeceğim.

Bana pislikmişim gibi davranmaktan vazgeç. Her şey bitti." Sesi kesildi ve yanağından aşağı süzülen bir damla gözyaşını sildi.

Gözleri bana dikildi. "Sen bile," diye fısıldadı.

Arabasının kapısını açtı ve lastiklerini patlatarak otoparktan dışarı fırladı.

Ayrıldığıımızdan beri ilk kez iki şey çok netleşmişti.

Her şeyden önce, Bianca'yı hiçbir zaman olması gerektiği gibi önemsememiştim. Uzun vadeli bir ilişki için fazla dengesiz ve uçarı biriydi. O zamanlar üniversitede yaşadığım en iyi seks miydi? Belki de öyleydi. Ona karşı hissettiğim hiçbir şey Sunny'ye yaklaşamadı bile.

İkincisi, onu hiç aldatmamıştım ama ona ihtiyacı olan ilgiyi göstermemiştim. Onunla istediği zamanı geçirmediğim çünkü kendimi adamaya hazır değildim. Pek hazır değildim. Futbol her zaman önce gelirdi. Hâlâ da öyle.

Aynı zamanda Felix'in onu itip kakmasına da izin vermeyecektim. Tanrı aşkına, o da bir insandı ve eğer onu itip kakıyorsa ... yumruklarım sıkıldı.

Felix aracına doğru yürümeye başladı, ben de kolundan tutup onu çevirmeye başladım. Ryn aramıza girdi. "Durun çocuklar. İkiniz arasında başka bir kavgaya ihtiyacımız yok."

Sözlerimi yavaşça ısırarak söyledim ve gözlerimdeki vaadi gördüğünden emin oldum. "Eğer ona vurursan, kolunu kırarım. Bir daha asla pas atamazsın."

Yüzünden çirkin bir hırıltı geçti. "Bunu desteklemek için kariyerini mahvetmekten çok korkuyorsun.

Siktir git." Sonra bizden uzaklaştı ve arabasına doğru koşmaya başladı.

Hızla uzaklaşmasını izledik. "Dostum, korkunç görünüyordu," dedi Ryn. "Onun için endişelenmeli miyiz?" "Bilmiyorum." Şakağımı ovuşturdum.

Ryn nefes verdi. "Bianca'nın evinin önünden geçip oraya gitmediğinden emin olmamızın bir sakıncası var mı? En sevdiğin kişi olmadığını biliyorum ama ..."

Evet. Nereden geldiğini anladım. Başımı salladım.

CHAPTER

Thirty

Güneşli

MAX YARIM SAAT GEÇ KALMIŞTI ve ben de Woo's'taki yemek kuyruğunun beklediğinden daha uzun olduğunu düşündüm. Kontrol etmek için ona daha önce mesaj atmıştım ama cevap vermemişti.

Kendime bir fincan sıcak çikolata doldurdum ve çalışma odasındaki kanepeye götürürken ona sarıldım. Televizyonu açtım, tüylü bir battaniyeyi ayaklarıma doladım ve beklemeye başladım.

Ve bekledim.

Karnım guruldayarak bana aç olduğumu hatırlattı. Mimi'den hızla eve dönmüş, uzun ve sıcak bir duş almış ve mesajını aldıktan sonra Max için evi toplamıştı. Artık işim bitmişti. Bugün gelinlikçide rol yapmak beni çok yormuştu. Kakaomdan bir yudum daha aldım ve göğsümü ovuşturdum.

Kapı çalındı.

Kanepeden fırladım, kapıya koştum ve kapıyı açtım.

Isabella ve Ash orada duruyordu. Hayal kırıklığımı gülümseyerek gizledim. "Merhaba!"

"Kapıyı açmadan önce hiç baktın mı? Ya Daisy Man ben olsaydım!" diye dramatik bir şekilde haykırdı. Ash bana bir yığın pizza kutusunu gösterirken o altılı Corona paketini sallıyordu.

Sırıttım. "Bira ve pizza. İçeri gelin dostlarım."

Ash kıkırdadı, büyük omuzları dar siyah gömleğinin içinde zahmetsizce kayıyordu. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Bu Papatya Adam'ın kim olduğundan emin değilim ama Isabella bir arkadaşına ihtiyacın olduğu konusunda ısrar etti." Ona bir bakış fırlattı. "Hepimiz benim evimde takılacaktık ama o buraya gelmek için ısrar etti."

Ona "Yalnız kalmaktan ve Ash'le yakınlaşmaktan korkuyor musun?" der gibi bir bakış attım.

Ters ters baktı. *Evet, kaltak. Şimdi kapa çeneni.*

Gözlerim dedi ki: "Çünkü sende yemek var ve ben açım."

"Peki sizin bahsettiğiniz şu Papatya Adam kim?" Ash sordu.

"Garibin biri haftalar önce arka verandaya bir papatya bırakmış. Ödünü koparmış," dedi Isabella, bizim için birkaç tabak getirirken.

Gözleri bana odaklanmıştı, alnında endişeli bir kırılganlık vardı ve ona sormak istediğim bir şeyi hatırladım. Dersler, iş ve Mimi'yi kontrol etmeye gitme derken kütüphanedeki birkaç çalışma seansını kaçırmıştım. Onu bir süredir ilk kez görüyordum. "Kütüphanede kilitli kaldığım gece, binanın arka tarafındaki bakım merdivenlerini kullanan birini gördün mü?" Omuzlarım çöktü. "Görünüşe göre polis herhangi bir kanıt bulamamış."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Isabella beni o gecenin detayları hakkında sorguya çekti bile. Merdiven boşluğunun yakınında kimseyi görmedim."

Yüzümü buruşturdum. "O gece tuhaf bir şey gördün mü?"

Üzerinde düşünüyordu. "Garip değil aslında ama Felix'i kütüphaneden Bianca olmayan bir kızla

ıkarken gördüm. Kız arkadaşıını aldatan bir pislik olduğunu düşündüm. Sence bu önemli mi?"

Hayır, ama onu sıkıştırdım. "Kimdi o?"

Omuz silktili. "Kızıl saçlı biri. Adının ne olduğunu bilmiyorum. Şehirde yeniyim."

"Polis bu konuda pek endişeli değil ve bunu daha çok bir şaka olarak görüyor," dedim. "Belki de haklıdır."

Isabella bana beklenti dolu bir bakış gönderdi. "Max nerede? Ona da bir sürü getirdik." Ona daha önce geleceğine dair mesaj atmıştım ama suşiden bahsetmemiştim. "Çoktan burada olacağını düşünmüştüm."

"Evet. Ben de." Kendime bir dilim sucuk aldım ve yemek yemek ve beni kontrol etmek için uğradıkları için onlara tekrar teşekkür ettim.

Yarım saat sonra biz *Dirty Dancing* izlerken kapı çaldı.

Arayanın Max olduğunu gördüğümde rahatlama, kızgınlıkla karıştı. Kapıda, düşük belli kot pantolonuna ve kobalt mavisi kazağının yumuşak örgüsüne baktım. "Geç kaldın."

Gözleri benimkilerle buluşurken elini kapı pervazına dayadı. "Ve akşam yemeğini almadım. Özür dilerim." Yüzüm ifadesiz kaldı. "Sorun değil. Yedim bile."

"Öyle mi?" Gözleri arkamdaki kargaşaya kayd, Isabella ve Ash'in çoraplı ayaklarıyla çalışma odamdaki parkenin üzerinde kayarak ne yaptıklarını biliyormuş gibi dans etmeye çalışmalarını izliyordu. Onların maskaralıklarına gülümsedim. Isabella, Ash'in Patrick Swayze'ye benzediğine ikna olmuştu, bu yüzden film seçimi yapmıştı.

"Neler oluyor?"

"*Dirty Dancing*'den bir sahneyi canlandırıyorlar." Max'in soru soran kaşları üzerine detaylandırırdım. "Ash bir iddiayı kaybetti, o da ona ödetiyor."

"Ah." Bir elini siyah saçlarının arasında gezdirdi. "Neyse, özür dilerim. Mesaj atmalıydım ama telefonum kapandı."

"Arabanda şarj aleti var."

"Dikkat etmiyordum." Yüzünü buruşturdu. "Yine de açıklayabilirim." Her neyse. Kollarımı kavuşturdum.

"Çok güzelsin," dedi, bakışları yumuşaktı, giydiğim çıplak omuzlu bluzun üzerinde duruyordu. Gözleri dudaklarıma k a y d ı . "Huysuz olduğunda bile."

Bedenim sanki kendi akli varmış gibi onunkine yaslandı. "İçeri gelmek ister misin?"

Başını salladı ve peşimden mutfağa gitti. "Bu gece Bianca'yı gördüm. Field House'da otobüsle karşılaştığında Felix'le kavga etmişler. Onu evine kadar takip ettim ve evinin önünde arabasının içinde ağlarken buldum. Konuştuk..." sesi kesildi. "İyi misin?"

Sözleri bana bir balyoz gibi çarptı. "Ben iyiyim." Kapıyı neden açtığımı bile unutmuş bir şekilde buzdolabına bakarak kendimi toparladım.

"Ryn benimle birlikteydi."

Ne olmuş yani? Dudaklarım gerildi. Onun adını duymak, bizim gerçek olmadığımızdan şüphelendiğini bilmek bile beni çıldırtıyordu. Bazen hakkımızda daha fazla dedikodu yapmadığına ya da en azından medyaya söylemeye çalışmadığına bile şaşıırıyordum. Belki de Max'i önemsiyordu.

"Hiçbir şey olmadı," dedi.

Arkamı döndüm ve buzdolabının arkamdan kapanmasına izin verdim. "Umurumda değil. Sorun değil. Gel hadi. Filmi bizimle birlikte bitirebilirsin ama ondan sonra ders çalışmam gerek." Yürümeye başladım.

"Felix'ten ayrıldı."

Donup kaldım, bir an için duyabildiğim tek şey çarpan kalbimdi.

Tekrar ona döndüm. "Ona geri mi dönüyorsun?"

Geri çekildi. "Lanet olsun, hayır."

"Eğer istersen, anlarım. Erken 'ayrılabiliriz' ..."

"Kes şunu. Onu istemiyorum... uzun zamandır istemiyorum." Sesi hırçındı.

"Öyle mi?"

Başını salladı. "Dairesine girdiğinden emin olmak dışında ona dokunmadım. Felix'in

orada değildi ve gitti. Hikayenin sonu."

Beni çalışma odasına kadar takip etti ve kanepede yanıma oturdu. Isabella ve Ash bize meraklı bakışlar gönderdi ve bir şeylerin yolunda gitmediğini görmenin kolay olduğunu anladım. Sonunda film bitti ve ikisi de gitti. Onları kapıya kadar uğurladım ve yakında onlarla öğle yemeği yemek için randevulaştım.

Çalışma odasına geri döndüğümde Max'in sözleri yüzüme çarptı.

"Seni hatırlıyorum," dedi sessizce, gözlerinde çalkantılı bir bakış vardı.

Kalbim yerinden fırladı. Titreyerek kanepeye doğru tökezledim ve bacaklarım daha fazla dayanamadan onun yanına çöktüm. Dünyam değişti, kendini yeniden hizaladı ve yanaklarımı avuçladım, hissettim, bu anın gerçek olup olmadığını kontrol ettim.

Bir an için nefes alamadım.

Bir erkek için nefesini kaybetmek böyle bir şey, diye düşündüm rastgele.

Sadece ona baktım.

Elimi sıktı. "Sanırım bilinçaltım uzun zamandır bana bir şeyler anlatmaya çalışıyor ve bu gece arabası göle uçan bir kızla ilgili bir rüya gördüm." Yüzü merakla doldu. "Sen o kızsın ... ormana kaçan kız. O kadar güzeldin ki ..." durdu, burnunun kenarını sıktı, yüzünde pişmanlık ifadesi vardı. "Sen kaçtın, ben de sana izin verdim. Tanrım, peşinden gitmeli ve seni *bir* yere bırakmalıydım..."

Dudağımı ısırdım. "Sana izin vermezdim. Her şey düşünemeyeceğim kadar hızlı gelişti ama seni bu karmaşaya dahil edemezdim."

"Babanı terk ettiğin geceydi, değil mi?" Delici gözlerini bana odakladı. "Çok korkmuş olmalısın. Yani, şimdi her şey anlam kazanıyor."

Başımı salladım. "Evet."

Saçlarıma neredeyse nazıkçe dokundu ve elinin yanağımdan koluma doğru kaymasına izin verdi. Parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Annem senin kaza yaptığın gece öldü. Bir saniye önce kulübemizin anahtarlarını alıyorduk, sonra yerde yatıyordu. Günlerdir baş ağrısından şikayet ediyordu..." Boğazını temizledi, yüzünde duygusallık vardı. Alt dudağını çekiştirdi.

Ona yaklaştım ve başımı omzuna yasladım. "Özür dilerim."

Bana yaslandı ve birbirimize destek olduk. "Leland'a gelmeden önceki yaz oldu. Birlikte son bir kez tatile çıkmıştık ve sonra sen... Sanki oradaydım ama değildim, anlıyor musun? O öldükten sonraki günlerde, bazen o sabah ne yediğimi bile hatırlayamıyordum. Tek yaptığım futbol oynamaktı ve bu beni kurtardı. Ama seni nasıl unutabilirdim ki?"

Belki de senden hoşlanmıyordur sözü aklıma geldi ama söylemedim. Evrenin bizim için ipleri çektiğine inanıyordum ama öyle miydi?

"Dur." "Neyi

durdurayım?

"

"Tekerleklerinin döndüğünü görüyorum. Bana bak." Çenemi kendisine doğru çevirdi. "Seni üç yıl öncesinden hatırlamadığım için özür dilerim. Beynim onu dosyaladı ya da kilitledi, bilmiyorum. Belki de görmeye hazır değildim? Bu mantıklı mı?"

Başımı salladım.

"Peki ya bu gece? Sana mesaj atmadığım için özür dilerim. Bir dikkatsizlik oldu."

Gözlerimi kırpıttım, çünkü konuyu çok hızlı değiştiriyormuş gibi geldi, sanki tanıştığımız geceyi incelemekten emin değilmiş gibi.

Ama kabul ettim. "Bianca konusunda sana inanıyorum." O Bart değildi ve asla da olmayacaktı.

Yüzünden rahatlama ifadesi geçti. "Tanrı'ya şükür." Başparmağı dudaklarımı okşadı. "Sunny . . . Seni o kadar çok istiyorum ki ödüm kopuyor."

"Ben de korkuyorum." Kalbimin kırılmasından. Benim sana karşı hissettiklerimi senin bana karşı

hissetmemenden.

Beni öptü, dudakları yumuşaktı ama sonra ısrarcı oldu, dili talepkârdı.

Endişelerim bir kenara itildi ve ona duyduğum karşı konulmaz ihtiyaç hızla arttı. Çok uzun zamandır ayrıydık. Gömleğimi çıkardım ve parmakları göğsümün dış hatlarını çizdi, sonra meme ucumun üzerinde kaymak için daldı, onu tıngırdattı, beni inletti.

Çılgın hayvanlar gibi birbirimize saldırdık.

Ben sütyenimi çözerken o da gömleğini çıkardı ve saniyeler içinde birbirimize sürtünerek ten tene temas ettik. Kollarıyla beni kaldırıp kucağına oturttu, ben de boğazından göğsüne doğru öpücükler kondurdum, dişlerimle onu ısırdım ve sonra öpücüklerle yatıştırdım.

Pantolonumu çekiştirerek indirdi ve iç çamaşırımı dizlerime kadar itti, parmakları beni bir işaret feneri gibi buldu. Beni tıngırdattı ve ben de onunla birlikte hareket ettim, her vuruşunda eğildim.

"Sırılsıklam olmuşsun," diye homurdandı. "Lanet olası benim."

Neredeyse çılgına dönmüş bir halde kot pantolonunun düğmelerini açtı ve sikini çıkaracak kadar aşağı itti. Üstüne oturdum, göğüslerimle oynarken onu aşağı yukarı okşadım, birini sonra diğerini emdi, kaşları ateş gibiydi, çok iyi acıtiyordu.

"Prezervatifim yok," diye fısıldadı kulağıma. "Ama temizim."

Onu böyle istiyordum. Merkezimi onun sert uzunluğuna karşı döndürdüm. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum." "Siktir, evet," diye inledi.

Başını geriye attı ve ben onu derinlere yerleştirirken adımı haykırdı.

Ama sonra kontrolü ele aldı. Hızlı. Öfkeli. Mükemmel.

Elleriyle kalçalarımı tuttu ve içime girdi. Bir elini saçlarıma doladı ve başımı geriye doğru çekti ve boynumu kavislendirdikten sonra beni sertçe emdi. Bu beni daha da ateşlendirdi. Çaresiz. Aramızdan ıslaklık damlıyordu. Kendimden geçtiğimde onun adını haykırdım.

Kısa süre sonra boşaldı, beni öperken yüzünde memnuniyet ve okuyamadığım başka bir şey vardı.

CHAPTER

Thirty-one

Maksimum

EVE DÖNÜŞ GELDİ. BÜTÜN HAFTA saplantılı bir şekilde rakip takımın savunmasını inceliyor ve paslarımı mükemmelleştiriyordum. Bir maç daha kaybetmeyecektim. Sonra babam aradı ve bu akşam maça geleceğini söyledi. Millicent ve benim Heisman şansım tarafından cesaretlendirilmişti, gelmek için sabırsızlanıyordu. Onu geçen Noel'den beri görmemiştim ve bu kafamı kurcalıyordu.

Sahaya çıkmak için beklerken Ryn beni kenara çekti. "Bugün senin neyin var böyle?"

Dikkatin dağılmış."

Haksız değildi. Stres beni yiyip bitiriyordu. Yaptığım her şey, oynadığım her oyun çok önemliydi.

Başımı ovuşturdum. "Ben iyiyim."

Ama ilk yarı boyunca bok gibi oynadım. Savunma benim oyunumu okuduğunda on sayı öndeydik ve topu Carolina oyuncularından birinin kaslı ellerine attım, o da koşarak sayı yaptı.

Devre arasında bakışlarım Sunny'ninkilere kilitlendi ve ona iki parmağımla bir öpücük gönderip havaya kaldırdım. Bu onun sezon başında bulduğu bir şeydi; haberlerde yer aldığım da ya da fotoğrafım çekildiğinde beni iyi göstermek için halka açık bir gösteriydi.

Şimdi, aslında benim için bir anlamı vardı, ama bunu nasıl tanımlayacağımı bilmiyordum. Yarattığı duygu derinliğini düşünmek için kendime izin vermedim. Sanki bir yol ayırımında duruyordum ve hangi yöne gitmek istediğime karar veremiyordum.

Koç beni soyunma odasında oturttu. "Seni yiyip bitiren her neyse, onu sisteminden atmaya çalış."

Doğru. Sunny'yi ve babamı aklımdan çıkarmaya bir kez daha karar verdim.

Dördüncü çeyrekte Tate'e muhteşem bir touchdown pası attım. Bir sonraki seride yine bir saha golü attık ve maçı kazandık.

Maçtan sonra babamla buluştum ve bana soruların sorulduğu basın toplantısına gittik ve ardından babamla birlikte fotoğraf çektirdik. Daha sonra babamın Escalade'ine doluştuk, Sunny'yi evinden aldık ve seçkin bir İtalyan restoranına gittik. Millicent hepimizin orada olacağına dair birkaç seçkin gazeteciye tüyo vermişti.

Restoranda, yanından geçtiğimiz ve onu tanıyan herkesle yüksek sesle konuştuk, birkaç imza dağıttı ve genel olarak Sunny'nin yanında kendini rezil etti.

Filetosundan bir ısırık alıp çiğnemeyi bitirdi ve beni düşündü. Kırklı yaşlarının sonunda olmasına rağmen kumral saçları ve düzgün fiziğiyle hâlâ yakışıklı bir adamdı. Yaşına dair tek ipucu şakaklarındaki hafif gri tozlar ve gözlerinin etrafındaki kaz ayaklarıydı.

Sunny gözlerini bizden ayırmıyordu, muhtemelen üzerimdeki gerginliği hissediyordu. Bir süredir konuştuğunu fark ettiğimde dikkatimi topladım.

Atış tekniğimle ilgili uzun bir eleştiri yaptı ve nasıl hatalı olduğunu anlattı. Sonra Ohio'daki birinci

sınıf oyun kurucunun erdemleri hakkında konuşmaya devam etti.

Son iki haftadır.

Sunny çatal ve bıçağını tabağına bıraktı. "Tüm saygımla, Bay Kent. Max ülkedeki en yüksek puanlı oyun kurucu. Ohio'daki hiçbir birinci sınıf öğrencisi onun eline su dökemez."

Ondan bir kahkaha patlaması geldi. "Tatlım, bana Byron de. Senin için bay olmak için çok gencim ve sen benim müstakbel gelinimsin. Umarım gelecekte birbirimizi daha sık göreceğiz."

Kibarca gülümsedi ama çekingenliğini sezmiştim. Yakası pileli, dökümlü etekli ve askılı topuklu yumuşak mavi bir elbise giymişti; daha sonra bu elbiseyi dişlerimle çıkarmaya niyetliydim.

Babam peçetesini bıraktı ve onu düşündü. "Hamile misin canım?"

Lokmamın ortasında donakaldım. *Tam bir pislik!*

Sunny önce bana, sonra da babama baktı. "Ah, hayır. Belki de bu bol elbiseyi giymemeliydim." Alaycı bir şekilde gülümsedi ve omuz silktilti.

Ona karşı çok iyiydi.

Çatalımı yere bıraktım. "Kendi işinize bakarsanız memnun olurum."

"Sen benim oğlumsun. Soru sormama izin yok mu?" Yüz ifadesi değişti, dalgınlaştı. "Her zaman aynı fikirde olmadığımızı biliyorum ama büyüyorsun, evleniyorsun ve ben de istasyondaki çalışma saatlerimi azaltıyorum. Belki birlikte daha fazla zaman geçirebiliriz."

Yemeğim midemden dışarı çıkmak istiyordu. "Şimdi mi?" "Her zaman yanında olmadığımı biliyorum-"

Kaşlarımı çattım. "Hiç orada olmadın. Ve şimdi hayat benim için iyi giderken ilgi göstermek mi istiyorsun?"

Ellerini birbirine kavuşturdu. "Küçük bir sürtük gibi davranma, Max."

Sesimi alçaltarak ve yüzümün ifadesiz kalmasına dikkat ederek, "Şu anda fotoğraf çektiirmek için buradayım, böylece bir baba ve oğlu birlikte görebilecekler" dedim. Elimi restorandaki insanlara doğru salladım. "Ama hepsi lanet bir yalan."

Birbirimize bakarken saniyeler geçip gitti. Masanın üzerindeki telefonu çaldı ve gözlerini telefona dikti. Benimki de onu takip etti, arayanın eski bir süper model olan şu anki kız arkadaşı olduğunu gördüm. Bu da durumu daha da pekiştirdi.

"En başta hiç umursamadığın bir şeyi düzeltemezsin." Başımı telefona doğru uzattım. "Hadi, cevap ver."

Gerginlikten habersiz masamıza ulaşan garson, "Tatlı ister misiniz?" diye sordu. "Sunny, bir şey ister misin?" diye sordum.

"Hayır," dedi sessizce.

Yüzünde hayal kırıklığını okudum ama hemen üstünü örttü.

Günün yorgunluğunun beni yakaladığını hissederek derin bir nefes verdim.

Benden ne istiyordu?

Bu düşünceyi kendimden uzaklaştırdım. Şu anda hiçbir şeyin beni etkilemesine izin veremezdim, hele de sadece bir normal sezon maçı kalmışken. Bu gece o top çalmayı yaptığımda neredeyse her şeyi mahvetmişim.

"Hesabı alacağız," diye ekledi babam, telefonunu cebine geri sokarken. Güzel.

Buradan defolup gitmeye hazırdım.

CHAPTER

Thirty-two

Güneşli

Babasıyla yemek yedikten sonra MAX'e geri döndük. Otomatik pilota bağlanmış gibi benimle sevişti.

Bu bir fotoğraf operasyonu. Biz lanet bir yalanız.

Babasına söylediği o sözleri hatırlayınca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. İçime kuşklar düştü. *Bizim için de böyle mi demek istemişti?*

Pazar sabahı, o hala uyurken yatağından ayrıldım ve evime gittim. Duş aldıktan sonra, Ash ve Isabella tatil için eyalet dışında olacağından erken yapacağımız Şükran Günü kutlaması için Mimi'lere götürmek üzere çikolatalı cevizli turta yapmak üzere mutfağa yöneldim.

Telefonuma bir mesaj geldi ve karışımı turta kabına döküp fırına verdikten sonra telefonu elime aldım. Mesaj bilinmeyen bir numaradan gelmiş.

Arkanı kolla.

Tezgaha bıraktım. *Karışma.*

Maçtan önce Max'i endişelendirmek istemesem de ona gönderdim. Ona yalan söyleyemezdim ve bunu sonradan öğrenirse çok üzülürdü.

Biri kapımı çaldı ve sıçradım.

Bütün bu olanlar beni huzursuz ediyordu. Pencereye baktım ve Isabella'nın beyaz cipini gördüm.

Çalışma odasına yöneldim ve kapıyı açtım. Isabella ve Ash orada duruyordu, her birinin elinde Mimi'ye götürmek için bir tabak vardı. "Mutlu Dostluk Günleri," diye bağırıyorlardı ikisi birden.

Sırıttım ve ben giyinmek için yatak odama giderken onları yerleştirdim.

Ben rimelimi sürerken Max yatak odamın kapısından içeri daldı. "Mesajını yeni gördüm. Telefonun nerede?" dedi sertçe. "Numarayı görmek istiyorum."

Makyaj masamın üzerinde, makyaj malzemelerimin arasında durduğu yere başımı uzattım. "Bilinmeyen bir numara, muhtemelen bir kullan-at telefon."

Telefonu eline aldı ve sanki telefonun kendisiyle konuşmasını bekliyormuş gibi ona baktı. Parmağı telaşlı bir hareket yaptı ve ne yaptığını görmek için boynumu uzattım. Ekran görüntüsünü almış ve sonra da kendisine göndermişti. "Bunu kampüs polisine ileteceğim. Neler olup bittiğinden haberdar olmaları gerek."

"Teşekkürler." Bir kaşımı düzelterek ona sırtımı döndüm.

Durakladı, gözleri aynada benimkileri arıyordu. "Her şey yolunda mı? Bu sabah hiçbir şey söylemeden gittin."

"Ben iyiyim."

Sırıttı. "Söz konusu kadınlar olduğunda iyi asla iyi değildir." Duvara yaslandı, kollarını kavuşturdu ve bana pazularının güzel bir görüntüsünü verdi.

Onun diğer fetihlerini hatırlayınca dudaklarım gerildi.

Ellerimi meşgul etmek için bir kat daha ruj sürdüm. Beni izliyordu, bu da beni tedirgin ediyordu. "Beni biraz yalnız bırakır mısın lütfen? Sen bakarken bitiremem."

"Neyin var senin?" diye sordu. "Son zamanlarda garip davranıyorsun."

Göz farımı makyaj masasının üzerine bıraktım. "Dün gece söylediğin bazı şeyler beni düşündürdü.

Yani, seks yapıyoruz ama sadece bu kadar mıyız?"

Kaşları çatıldı. "Hayır."

"O zaman biz neyiz? Tanımla." Sesimde duyduğum güvensizlikten nefret ediyordum ama sadece bana nasıl hissettiğini söylemesine ihtiyacım vardı.

Çenesinde bir kas sıkıştı, yüzü sertleşti. Bakışlarında mesafe büyüdü. "Maçtan birkaç gün önce bunu yapamam-"

Elimi kaldırdım. "Tamam. O zaman bırak da giyinmeyi bitireyim."

Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi durdu, omuzları gergindi ama sonra döndü ve kapıyı arkasından düzgünce kapatarak gitti.

Mimi'ye vardığımızda her şey yolunda gitti. Evi rahattı ve çok geçmeden hepimiz yemeğimizi yedik ve çocuklar Mimi'nin ev işlerini yapmak üzere ortadan kayboldular - ki bu işlerin çoğu Mimi'nin küçük tavan arasındaki Noel süslerini indirmekten ibaretti.

Mimi, Frank Sinatra'nın tatil müziği havayı doldururken Max'in oturma odasındaki şöminenin etrafına yeşil çelenkler asmasını izledi. Kutulardan birinden bir kar küresi çıkardı ve sehpanın üzerine koydu. "O kürenin etrafında ne kadar büyük eller var."

Dudaklarım kıpırdadı. "Max hakkında seks fantezileri kurmayı bırak, Mimi.

Bu çok garip." Isabella sadece homurdandı.

"Yaşlı olmam kör olduğum anlamına gelmez. İçimde hâlâ biraz hayat var." Bulaşıkları dolaba kaldırdı. "Biliyor musun, sana nasıl baktığını görüyorum."

Masasını silmeyi bıraktım. "Onun için önemli olan tek şey futbol. Her zaman da öyle olacak."

CHAPTER

Thirty-three

Maksimum

PAZARTESİ Uyandım, duş aldım ve Sunny'nin bir keresinde beğendiğini söylediği bir kot pantolon ve fanila giydim.

Göğsüm ağrıyordu ve onu ovuşturdum. Bizim hakkımızda onu rahatlatmamı istiyordu ama kafam karmakarışık. Her yerde baskı vardı; Koç'tan, oyuncularından ve kendimden.

Bugün annemin doğum günü olduğundan bahsetmiyorum bile. Burnumun kemiğini sıktım. Bu hafta son normal sezon maçımı oynarken yanımda olması için her şeyimi verirdim.

Aynaya bakıp gözlerimin altındaki koyu gölgelere bakarak, "Berbat görünüyorsun," dedim kendi kendime. Ben mutfığa girdiğimde Tate üzerinde boxer ve başka bir şey olmadan buzdolabına bakıyordu. "Günaydın güzelim," dedim sırt çantamı tezgâhın üzerine koyarak.

"Bu hafta için hazır mısın?"

"Hayır." Bir kutu OJ'yi açıp doğrudan ağzından içerken bana gözleri yaşlı bir bakış gönderdi. Telefonum çaldı. Arayan babamdı.

Bu hafta sonu son maçınız için Atlanta'ya geliyorum.

Harika.

Ne istersen yap diye cevap verdim.

Bir sonraki mesajı beni uçurdu. *Seni sonra ararım. Bugünün ne olduğunu biliyorum. Benim de aklımda o var.*

Doğum günü olduğunu hatırlamış mıydı?

Şok olmuştum.

Tate bana düşünceli bir bakış attı. "İyi misin, dostum?"

Başımı salladım ve tezgâha yaslandım. "Evet. Sadece aile meseleleri bile beni heyecanlandırıyor ve büyük bir maçtan önce buna hiç ihtiyacım yok."

Tate meyve suyundan bir yudum daha aldı. "Neye ihtiyacın var?" Aklıma Sunny geldi ama söylemedim.

Buzdolabından bir Gatorade aldım. "Sadece oyun, dostum."

Daha fazla konuşmak istemeyerek oradan uzaklaştım. Dışarı çıktım ve hemen Sunny'nin evini kontrol ederek her şeyin yolunda olduğundan emin oldum. Öyle görünüyordu, ben de Land Cruiser'ıma doğru yürüdüm.

Ne oluyor be? Şoför tarafındaki ön lastiğime saplanan bıçakla durdum. Sırt çantamı yere bıraktım ve inceledim. Lanet şeyi sadece bıçaklamakla kalmamışlar, bıçağı bulmam için bırakmadan önce birkaç yerinden delmişlerdi. Tate'e seslendim ve o da kapıdan çıktı, üzerinde hâlâ boxer vardı.

Arabanın geri kalanını kontrol ettik ve yolcu tarafındaki kapıda boyadan çerçevenin metaline kadar uzanan derin bir oyuk olduğunu gördük.

"Lanet olsun, birileri senden pek hoşlanmıyor," dedi Tate çenesini kaşıyarak. "Felix'i düşündüğünü biliyorum ama maç yaklaşırken ... bunu yapması riskli görünüyor."

Arabanın etrafında tekrar volta attım. Birisi dün gece yatak odamın penceresinin hemen dışında mülkümle oynamıştı. Sunny de sokağın karşısındaydı.

O iyi miydi?

Zihnim yüzlerce farklı yöne uçtu. . .

Onu aradım ama açmadı. Kapısını çaldım ve cevap alamayınca arka tarafa koştum ve kapıyı çaldım. Hiçbir şey yoktu. Pencerelelere baktım ve mutfağını doğrudan görebildim. Her şey yolunda görünüyordu. Koşarak evime döndüm.

Tate hâlâ bahçede duruyordu, elleri bir ana tavuk gibi kalçalarının üzerindeydi. "Her şey yolunda mı?" "Sanırım çoktan sınıfa girmiştir." *Umarım öyledir.*

Aciliyet hissiyle Harley'imi sakladığım müstakil garaja doğru yola çıktım.

Bisikletimi geri geri sürerken Tate bana, "Sınıfta değilse haber ver," diye seslendi. Kaskımı düzelttim, Tate bana sırt çantamı verdi ve ben de motoru çalıştırdım. Birkaç saniye içinde yoldaydım ve Clark Bilim Binası'na doğru yöneldim.

Park edip binaya girdiğimde beş dakika gecikmiştim. Merdivenleri koşarak çıktım. Üçüncü katın sahanlığına ulaştım ve köşeyi döndüğümde neredeyse öpüşen bir çifte çarpıyordum. Ayrıldılar ve erkek olan beni görmek için başını çevirdi.

Felix.

"Dikkat et," diye mırıldandı, yüzü kızarmış ve terlemişti. Benim olduğumu görünce gözleri kısıldı.

Onu görmezden gelmeyi planlıyordum, ta ki yanında *kimin olduğuna* bakana kadar. Bianca değildi ve bunun için mutluydum. Maçtan sonra onu eve kadar takip ettiğimde, bana adamın aslında ona vurmadığını ama birkaç kez ittiğini söylemişti. Onun için bahaneler uydurmuştu ... maç yüzünden sinirliydi, vs. ama o, gerçekleşmeyi bekleyen bir belaydı.

"Selam Max," dedi kafedeki garson kız Cyndi. Uzun kızıl saçlarını düzeltmeye çalışırken parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. Gözlerim gömleğine kaydı, gömleğinin düğmeleri yarıya kadar açılmıştı ve göğüs dekoltesi mükemmel bir şekilde görünüyordu.

"Hoşuna giden bir şey mi gördün Kent?" Felix yüzünde alaycı bir ifadeyle sordu.

Sinir bozucu ses tonundan sıyrıldım. *Kendini kaptırma.* Umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptım. "Devam et," dedim ve merdivenlerden yukarı çıkmaya devam ettim.

Arkamdan seslendi. "Bu sabah geç kalmış görünüyorsun Kent. Umarım her şey yolundadır."

Onun üstündeki sahanlıkta durdum ve aşağıya baktım. "Evet. Bu konuda bir şey biliyor olamazsın, değil mi?"

Omuzları şişti. "Sadece medeni olmaya çalışıyorum, hepsi bu. Sohbet ediyorum."

Arabamı bozanın o olduğuna dair ipuçları bulmak için yüzüne baktım ama tek gördüğüm boş bir bakıştı. Ne bir eğlence parıltısı ne de bilmiş bir bakış. Ya yüz ifadesini daha iyi saklamayı öğrenmiş ve şakalarıyla daha sinsî bir hale gelmişti ya da neler olup bittiğine dair en ufak bir fikri yoktu.

Merdiven boşluğundan çıktım ve aceleyle sınıfa girdim. Her zamanki yerindeydi ve tüm kaygılarım eridi.

Sarı saçlarını sıkı bir at kuyruğu yapmış ve üzerinde *Nap Queen* yazan gri bir gömlek giymişti.

Bay Whitt sınıfa geldi ve başladık ama Felix'in görüntüsü yine kafamda belirdi. Bir şey beni çekiştiriyor, iğneliyor ve onu bir türlü yakalayamıyordum.

Sonra kafama dank etti. Lastiğindeki bıçağı tanıdım. Koç, ilk yıl Güneydoğu Konferansı'nı kazandıktan sonra takıma inci saplı bıçaklar vermişti. Ayrıca metal ucuna ilk harfimizi de kazımişti. Küçüktü ve zor fark ediliyordu ama kesinlikle oradaydı.

Lastiğindeki bıçağın sapı inciydi.

Whitt bakmayana kadar bekledim, telefonumu çıkardım ve Tate'e mesaj atarak bıçağı kontrol etmesini

istedim.

Hemen cevap verdi. ***Ben de tam sana mesaj atacaktım. Ben de hatırladım. Evet, aynı. Karşılaştırmak için benimkini çıkardım. Alttaki baş harf F.***

Piç kurusu!

"Nereye gidiyorsun?" Eşyalarımı toplarken Sunny sordu. "Max?"

Dizüstü bilgisayarımı çantamın içine sokarken göğsüm kabardı. "Felix'i bulmaya gidiyorum. Bu sabah arabamı karıştırdı."

"Yapma," dedi usulca, Whitt bizi duymasın diye sesini alçak tutmaya dikkat ederek. Whitt'in bana attığı bakışı görmezden gelerek sınıftan çıktım.

"Max, bekle!"

Sunny'nin beni takip ettiğini görmek için arkamı döndüm. Merdiven boşluğunun basamaklarını hızla indim, üçüncü katın sahanlığında durdum ve bir daire çizerek döndüm. O gitmişti. Ellerimi saçlarımın arasında gezdirdim. Sunny yanıma geldiğinde, "Beş dakika önce merdiven boşluğundaydı, Cyndi'yle birlikte," dedim.

"Soğukkanlılığını kaybetmeni istiyor, Max. Kazanmasına izin verme." Haklıydı ama başka ne yapabilirdi ki?

Clark binasının dışında bir saat bekledim ama dersler bittiğinde Felix'in çıktığını görmedim. Sunny'nin bir sonraki dersine doğru yola çıktığını gördüm ve ters yönde ilerlerken ona el salladım. Felix'e gelince, ya başka bir çıkıştan çıktığını ya da başka bir fen dersinde olduğunu düşündüm.

Birkaç futbolcuyla birlikte yaşadığı yere gittim. Tahoe'su orada değildi ama park edip bekledim.

Tate aradı.

"Ne?" dedim. Kaskımı çıkardıktan sonra telefona cevap verdim.

Ağzından çıkan ilk sözcükler "Kızgın olduğunu biliyorum ama sakinleşmen gerek" oldu. "Neden?"

"Çünkü yarı yolda bırakırsan kendine, ona ve tüm ekibe zarar verirsin. Ayrıca, ya Felix değilse? Belki birisi ona tuzak kuruyordur. Bıçağın onun olması, o olduğu anlamına gelmez."

Kulağa çok zorlama geliyor.

"Bundan sonra ne yapacağınızı uzun uzun düşünmeniz gerekiyor."

Oh, öyleydim. Tek düşünebildiğim buydu. Yumruklarım onu yere sermek için kaşınıyordu.

"Bu yıl takım için yaptığın her şeyi düşün - ve Sunny ile yaşadığın sahte olayı - tüm bunları bir kenara mı atacaksın?"

"Onun yanında olup da yumruk atmadan durabileceğimi sanmıyorum," diye ısırdım.

"Biliyorum. Sadece maçı atlat. Çok yaklaştık. Sadece küçük parlak kupanı düşün. Onunla kavga ederken onu fırlatıp atsan Felix kızıyla gülerdi. Elini onun yüzünde kırarsan buna bayılır."

Derin bir nefes verdim ve ellerimi sıktım. Belki de

Tate haklıydı.

Sadece oyunu bitir.

Öfkemi bastırarak bir nefes verdim. "O zaman spor salonunda çalışmam gerekecek."

"İyi karar."

Telefonu kapattım, boynumu kırdım ve bisikletimi çalıştırdım.

CHAPTER

Thirty-four

Maksimum

SALI GÜNÜ DOĞDU VE güneş Sunny'nin panjurlarından içeri girer girmez uyandım. Dün gece kapısına geldiğimde aramızda sadece birkaç kelime geçmişti, sadece ona ihtiyacım olduğuna dair sessiz bir iletişim.

Bir gün önce spor salonunda yaptığım antrenmandan sonra Koç'u görmeye gitmeye karar vermiştim. Papatyadan bodruma ve lastiğimdeki bıçağa kadar her şeyi onun önüne serdim. Felix'i ofisine çağırdı ve suçlamalarımıyla yüzleştirdi. Felix umursamaz bir omuz silkmeye olayı geçiştirdi ve herhangi bir olaya karıştığını inandırıcı bir şekilde reddetti. Bıçağını bir yıl önce kaybettiğini söyledi. Ayrıca takıma ismi F ile başlayan başka bir adam daha getirdi.

Frank.

Frank iyi bir savunma oyuncusuydu ve benimle bir sorunu yoktu. Her neyse. Hepsi saçmalıktı.

Sonunda Koç, aramızdaki gerginliği sürdürdüğü için Felix'i azarlamakla yetindi ve onu izlediğini söyledi. *Onu izlemek mi?*

Öfkeli ve sinirli bir şekilde ofisten çıktım ve doğruca Sunny'nin evine gittim, sıcak yatağına girdim ve yüzümü çarşaflardaki onun kokusuna gömdüm. Yumuşak gri bir atlet giydi ve yanıma kıvrıldı. Birbirimize sarılarak uykuya daldık.

Artık sabah olmuştu ve onun yanında uyandığım için çok minnettardım. Elim yanağının kıvrımına dokundu, boğazının narin çizgilerine kadar indi. Başparmağım nabzının üzerinde geziniyor, ritminin arttığını görüyordu. Kıpırdadı ve inledi, vücudu bana doğru eğildi.

Daha da ileri gittim, elim atletinin altından kayarak göğüslerinin üzerinde gezindi. Parmaklarım meme ucundaki mücevherle oynadı, gözleri açılana kadar onu çimdikledi, orada arzu olduğunu bildiğim bir ağırlık vardı.

Elim acı verici bir yavaşlıkla ilerlemeye devam etti. Kaburgalarının üzerinde geziniyor, onları sayıyor, bütün, eksiksiz, canlı ve benimle olduğu için Tanrı'ya şükreliyordu. Parmaklarım dantel külotunun üzerinde gezindi, sonra fikrimi değiştirdim ve göğüs ucuna gidip parmaklarımla etrafında küçük daireler çizdim. Alt dişleri dudağını çekiştirdi, elime yaklaşırken ayrık ağzından küçük bir nefes geldi.

"Sana dokunmamı ister misin?" Eğilip onu dudaklarından hafifçe öperek fısıldadım. Gözleri parladı. "Evet. Lütfen."

Parmaklarım külotunun altından kaydı, beni mahveden bir yavaşlıkla teninde dans etti. Yüzümü saçlarına gömdüm ve boynuna yöneldim, parmağım içine girdiğinde ağzım bir şeyler buldu ve sertçe emdi. Bütün vücudu titriyordu. Adımı haykırana kadar onu okşadım, sonra durdum ve meme ucuna, o çıldırtıcı halkalara geri döndüm.

Kalçaları uyluğuma sürtünüyor, beni kendine doğru çekerken bacağı benimkine doğru seğiriyordu.

"Benimle dalga geçme," dedi.

"Henüz değil," diye homurdandım, dilim kulağının kenarlarını yalıyordu.

Tankını kaldırıp başının üzerine koydum ve yere fırlattım. Ona bakarken kendimi kaybettim. Kremi bir teni, uzun sarı saçları ve günlerce süren bacakları vardı.

Eli külotumun içine girip sikimi okşayarak neredeyse boşalmama neden olurken inledim. Onun dokunuşundan uzaklaştım. "Kurnaz kız," diye fısıldadım eğilip dudaklarımı önce birinin sonra diğerinin meme ucuna dolamadan önce. Başımı göğsüne doğru kavradı, ağzımı üzerinde tutmak için yataktan kalkarken nefesleri aceleyle geliyordu.

"Seninle uyanmayı seviyorum," dedim tenine karşı.

Parmaklarım klitorisini buldu ve daireler çizerek onu ağlattı. İçine önce bir, sonra iki parmağımı soktum, nazikçe çalıştım. Vücudunda aşağı doğru süründüm ve ağzımı üzerine koyup emdim. Etrafımızdaki hava yoğunlaştı, ihtiyaç ikimizin de içinde yuvarlanıyordu ve ben hala bekliyordum.

Ve tam da daha seksi olamayacağını düşündüğüm anda, kıpırdanarak altımdan çekildi ve yatağın başına doğru ilerledi. Başparmaklarını kullanarak iç çamaşırını bacaklarından aşağı kaydırıp ve benim aç bakışlarım da onu takip etti. Dizlerinin üzerinde döndü ve omzunun üzerinden bana baktı.

Sikeyim.

Damlıyordu, pembe ve yumuşak bir teni vardı. Parmaklarımla onu ayırdığımda titredi ve bu yeni açıdan onu emmeye devam etti, sonunda tüm vücudu kasıldı, ağzımın ve parmaklarımla etrafında boşalırken iç kasları sıkıştı.

Tek bir akıcı hareketle sikim onun içindeydi, spazmlarını geçiriyor, ona çarparken kendi akıl sağlığıma zar zor tutunuyordum. Elimi sırtına koyup onu olabildiğince sert ve derin bir şekilde becerebileceğim bir açığa ayarlarken, yatak başlığına tutundu, uzun saçları iki yanından aşağı sarkıyordu.

Ve hala daha fazlasını istiyordu. Ben de ona verdim.

Yara izlerini öptüm, ellerim ensesindeki dövmenin çizgilerini takip etti. Zaman tüm yaraları iyileştirir ama izler kalır, sizi siz yapar. Bana göre onunkiler güzel bir mozaikti. Bu yüzden ona daha çok hayranlık duyuyordum... Çünkü karanlıktan çıkıp uçmayı öğrenmişti.

Tekrar boşalırken kasları etrafımda kenetlendi ve bu sefer ben de onun adını haykırarak onunla birlikte gittim. Bu hissin bitmesini hiç istemedim. Asla bitmemizi istemedim. Asla. Asla.

Hâlâ onun içindeydim, hareket ettim, sert ve onun için tekrar hazırdım. İkimiz de hareket edemeyinceye, durmam için bana yalvarıncaya kadar onu tekrar tekrar istedim.

Sağ elim omurgasının çizgilerini okşadı ve ürperdi, saçları hâlâ yüzünün iki yanında aşağı sarkıyordu. Ona doğru eğildim ve yolundan çektim. Gözlerimiz kilitlendi. Bir, iki, üç nefes -Ve dünya eğildi, her şey yavaşça yerine oturana kadar kaymaya devam etti.

Onu sevdim. Onu sevdim.

Ama bunu söylemekten korkuyordum.

Şükran Günü geldi ve Sunny Mimi'ye giderken ben de ekiple birlikte özel bir yemek yedim. Cuma günü alışverişe gitme planları vardı - özel parmak arası terliklerin indirimde olmasıyla ilgili bir şey. Zaten yoğun antrenmanlarım vardı ve dikkatimi dağıtacak hiçbir şeye ihtiyacım yoktu. Büyük maçımız Cumartesi günüydü ve tüm odağım oradaydı.

Onu özledim.

Maç günü beni uyandıran şey kapımın çalınmasıydı.

Telefonumu kontrol ettim. Saat sabahın altısıydı ve normal bir insan için çok erken bir saatti.

Yataktan kalktım, bir kot pantolon giydim ve ön kapıyı açtım, Bianca ağlamaklı bir halde neredeyse kollarıma düşecekti. Yere düşmesini engellemek için onu yakaladım.

Şimdi ne olacak?

"Bianca?" Onu tekrar ayağa kaldırırken sordum. "Bana neden ağladığını söylemek ister misin?" "Felix yüzünden."

Göğsüm kabardı. Oyunun iyiliği için bıçak olayını unutabilirdim ama o pisliğin aklıma gelmesini istemiyordum. Bu hafta zamanımı mümkün olduğunca ondan uzak durarak geçirdim.

"Sana zarar vermedi, değil mi?"

Elleriyle yüzünü sildi. "Hayır. Keşke olsaydı." Tamam.

Nefes verdim ve kapıyı daha geniş açtım. "İçeri gelsen iyi olur."

Kazağını omuzlarına doladı ve kanepeye oturdu.

Tate odasından boxer'ıyla çıktı ve manzarayı inceledi. Gözlerini kısarak bana baktı. "Onun burada ne işi var?"

Ondan hiç hoşlanmamıştı.

Omuz silktim. Onun tahmini de benimki kadar iyiydi.

Gözlerini kırıştırdı. "Dün gece öğrendiğim bir şey yüzünden geldim. Sır saklamaktan bıktım ve bunu söylemek bana ne kadar acı verse de, Felix'in kontrolden çıktığını düşünüyorum."

"Devam et," dedim.

Dudağını ısırды, beni içine çekerken gözlerinde özür dileyen bir parıltı vardı. "Felix'in sana şakalar yaptığını biliyorum, birinci sınıftaki yılan gibi. Bilmediğin bir şey varsa o da Sunny'nin kapısına sırf onunla dalga geçmek için bir papatya bırakmış olması. Senin sahip olduğun şeyi istiyor..." yeni gözyaşları akarken küçük bir hıçkırık sesi geldi. "Ve muhtemelen benimle sadece seni rahatsız edeceğini bildiği için çıktı. Ama insanların fark etmediği şey, ona gerçekten değer verdiğim. Ben de onun her şeye sahip olmasını istedim. Senin yerini almasını istedim ve bir şeyler yapacağı zaman onu zorladım ve teşvik ettim. Senin hakkında konuşarak onu kıskandırmaya çalıştım ama son zamanlarda yaptıklarına asla göz yummazdım."

Hislerim keskinleşti. "Ne gibi?"

"Dün gece onu görmek için evine gittim - bilmiyorum - çünkü Cyndi'yle görüşüyor olmasına rağmen hala umursuyorum. Beni içeri aldı. Arabanla oynayıp paçayı kurtarmakla övündü."

Yumruğumu avucuma vurdum.

Tate yanıma geldi, elini omzuma koydu. "Dostum. Sanki bunu zaten anlamamışsınız gibi."

Gözlerini kapattı. "Sunny'nin kütüphanede kilitli kalmasından da o sorumlu."

Soğuk bir öfke kapladı içimi. Dişlerim kırıldı ve gözlerim kısıldı. "Bunu sana o mu yaptırdı?" Kelimeleri ısırarak söyledim.

"Max ..." Tate söyledi ve ses tonundaki gerginliği

duydum. "Kapa çeneni, İngiliz. Bırak konuşsun."

Bianca öfkeyle başını salladı. "Ben yapmadım. Yemin ederim. O gece kütüphanede Felix'le birlikteydik ama sorunlarımız vardı. Tualete gittim ve geri döndüğümde Cyndi'yle konuşuyordu. Fısıldaşıyorlardı, ne dediklerini duymadım ama Sunny'nin adını duydum. Hışım ile oradan ayrıldım ve yanlarından ayrıldıktan sonra ne olduğunu bilmiyorum ama tahmin edebiliyorum. Birkaç gün önce merdiven boşluğunda Cyndi ile konuşurken kulak misafiri oldum. Bu konuda gülüşüyorlardı." Yüzünü buruşturdu, gözyaşları dökülüyordu. "Bunu asla yapmazdım, Max. Yaralanabilirdi."

Yaralanmıştı! Lanet olası bir arabadan düşmüştü. Ya boynunu kırsaydı?

İki elimi saçlarımda gezdirdim. "Bunu bana neden şimdi söylüyorsun? Neden bodrumdan haberdar olur olmaz söylemedin?"

Yüzü kendi üzerine çöktü. "Çünkü onu *seviyorum*. Tekrar birlikte olacağımızı düşünüp duruyordum ama dün gece benden sonsuza dek ayrıldığını söyledi." Yeni gözyaşları geldi.

Ayağa kalktım ve odanın içinde volta attım, kafam karmakarışık. Bianca kendinden başka kimseyi umursamıyordu ve ispiyonlamasının tek nedeni Felix'e kızgın olmasıydı.

Onda ne bulmuştum ki? Her neyse.

Ona odaklanamıyordum. Ama

Felix?

O pisliği öldürecektim.

Arka planda Tate'in Bianca'yla uğraştığını, onunla konuştuğunu ve onu kapıya doğru yönlendirdiğini duydum. Erken geldiği için özür diliyor, bütün gece ne yapacağını düşünüp durduğunu söylüyordu.

Zar zor fark ettim.

Banyoya doğru yürüdüm ve soğuk suyu sonuna kadar açıp yüzüme sıçrattım. Elimle silerek aynada kendime ters ters baktım.

Tate açık kapıya geldi, sesi sakindi. "O gitti. Sen iyi misin?"

Lavabonun kenarlarını kavradım ve ona baktım. "Papatya olayını bırakabilirim. Arabayı da... Sadece para ve kızmamı istediğini biliyorum. Ama onu lanet olası bir bodruma kilitlemek? Hayatta olmaz." Saçımı erkek topuzu şeklinde bağladım.

Tate kaşlarını çatı. "Ne yapacaksın dostum? Koçu aramalı mıyım?" Sesindeki endişeyi duydum ve bu bana onun da bu maça ihtiyacı olduğunu hatırlattı. Son senesiydi ve draft yaklaşıırken, her bir oyun istatistiklerinizin iyi görünmesi için önemliydi. Yüzümü ovuşturdum.

Koç'a söyleyebilirdim ama bu noktada elimde kanıt yoktu ve tepkisini zaten görmüştüm. Belki de Koç buna inanmak istemiyordu. Belki de Koç'un bu galibiyete o kadar ihtiyacı vardı ki saha dışında ne olduğunu umursamıyordu. Ayrıca, bu bir söylentiydi ve bana bu konuda bir şey yapamayacağını söyleyecekti. Felix'le nasıl başa çıkacağımı bulmalıyım. Ve bu iyi olmalıydı - maçı kaybetmeyeceğim ya da takımdan atılmayacağım kadar iyi.

Duşa girdim ve tüm bunları düşünürken sıcak suyun üzerime dökülmesine izin verdim. Gül gibi kokarak çıkacağım bir senaryo aklıma gelmiyordu.

Riskli bir hamle ve her şey duman olabilir.

Gökyüzünde tek bir bulutun bile olmadığı gece havası keskin ve soğuktu, bir maç için mükemmeldi. Eğitimcilerden birinin omuzlarımdaki bükülmeleri gidermesine izin verdikten sonra kendimi gevşemiş ve hazır hissediyordum. Soğukkanlılığımı korumak için uymam gereken tek kural Felix'in kafasını koparmak istemiyormuş gibi davranmaktı. Onu kandırmak. Gözlerimi boşluğa dikip oyuna ve beni neyin beklediğine odaklandım. Rakip oyuncular, zayıflıklarını ve onları nasıl yeneceğimi hayal ettim. Her oyunu, alabileceğim her darbeyi ve atacağım her gol pasını gözümde canlandırdım. Koçun bana öğrettiği her bir numarayı kullandım.

Felix vals yaparak içeri girdi, boncuk gözleri yanımdan geçerken beni değerlendiriyordu. El salladım, hızını artırıp dolabına gitmeden önce hareketlenmesini sağladım.

Açtı ve dondu kaldı.

Tate bana uyarı bakışlarından birini atarken bile elimin arkasından gülümsedim. Tamam, tamam, beni Felix'i dövmekten vazgeçirmişti ama bu onunla uğraşamayacağım anlamına gelmiyordu.

Ne gördüğünü biliyordum. İnci saplı bıçağım antrenman formlarından birine saplanmıştı. Malzemeyi neredeyse parçalamıştım. Buraya erken gelmem ve kilidini açmam gerekmişti -ödeme çok zordur- ama başarmıştım.

Mahvettiği seksen bin dolarlık aracımdan çok farklıydı ama kendimi daha iyi hissetmemi

sağladı. Beni çatlatacağını düşünmüştü; ama kontrol bende idi. *Olmak zorundaydım.*

Öte yandan, doğruca Koç'a koşmayacağına dair büyük bir risk alıyordum ama yalanım hazırđı.

Bir süre önce bıçağıını kaybetmişim.

Belki de baş harfi M olan başka bir oyuncuya aitti.

Ayrıca, bu sezonun en önemli maçıydı ve Felix ağzını açarsa, Koç'un sahaya çıkmadan önce hiçbir şey duymak istemeyeceğı gerçeğıne güveniyordum. Takımdaki en iyi iki oyun kurucu *olduğumuzdan* bahsetmiyorum bile. Hiçbir şekilde bizi yedek bırakıp üçüncü sıradan bir oyuncuyu oyuna almazdı.

Felix omzunun üzerinden hızlıca bir bakış fırlattı ama ben ayakkabılarımı temizlediğıimden emin oldum, yüz ifadem rahattı. Sakin. Diğer oyuncularla boş boş konuştum.

Daha sonra, Koç hepimizi bir araya çağırđı ve oyun öncesi konuşma sırasında Felix'ten bana bir su şişesi verip veremeyeceğini sorduğumda son derece kibar davrandım. Bana ihtiyatla baktı.

Eğer bu kadar kızgın olmasaydım, bundan zevk alırdım.

Ülkenin en iyi okullarından biri olan Taylor Üniversitesi ile karşılaşmak üzere yola çıktık.

Memleketin kalabalığı delicesine gürültülüydü, her yönden ev yapımı işaretler ve tezahüratlar geliyordu. Sunny'ye iki parmak öpücüğümü göndermek için tıklım tıklım dolu stadyum tribünlerine baktım ama orada değildi. Mimi de yoktu. Yine de babamı gördüm, her sezon tuttuğı iki koltuğun arkasında bulmayı başardığı koltukta oturuyordu. Gelmek istediğini söylediğinde ona Sunny'nin yanına oturmak için bir yol bulması gerektiğini söylemişim çünkü onun koltuğı artık Mimi'ye aitti. *Peki neredeydiler?*

Koşumu yavaşlattım ve koşarken arkamdaki futbolcu bana çarptı ve ben de geçmelerine izin vermek için hızla yoldan çekildim. Yedek kulübesine doğru koştum, gözlerim öğrenci bölümünü taradı, belki Ash ve Isabella ile oturmaya karar vermiştir diye düşündüm ama sonra Şükran Günü hafta sonu olduğunu ve ailelerini görmek için eve gittiklerini hatırladım.

Maç başladığında, özellikle de iki hatalı başlangıç ve bir tutma cezası aldığımızda kendimi kötü hissettim.

Devre sonunda soyunma odalarına doğru yürürken 17-3 gerideydik. İki şut kaçırmıştık ve ben de bir top kaybı yapmışım. Endişe beni çok zorladı.

Kendime *daha zor durumlarda da bulunduğunu* hatırlattım.

Sunny ve Mimi'nin olması gereken boş koltukların yanından geçerken içim başka bir nedenle çalkalandı.

Neredeydi o?

CHAPTER

Thirty-five

Güneşli

Maç gününden birkaç saat önceydi ve ben hamilelik testi yapıyordum.

Evet, doğum kontrol hapı kullanıyordum ama kazalar olabilirdi ve her ne kadar birlikte olsak da ben bırakmıştım. *O konuya girme Sunny.* Hamile değilsin.

Bir gece önce Mimi'de kalmıştım çünkü o biraz keyifsizdi. Biraz televizyon izlemiş ve birlikte yemek yemiştik. Uyumak için misafir odasına gitmeden hemen önce Max'in babasının hamile olduğuma dair yaptığı yorum aklıma geldi ve bu ay reglimin geciktiği aklıma geldi. Zar zor uyuyabildim ve bu sabah güneş doğduğunda eve dönmek için yola çıktım, yol boyunca Walgreens'e uğrayıp bulabildiğim en pahalı testi aldım.

Ambalajı, *piyasadaki en erken gebelik göstergesi* olduğunu vaat ediyordu.

Lütfen olumsuz olsun.

Aceleyle eve girdim ve kapıyı kilitledim -sanki Max'in ne yaptığını anlayıp aniden ortaya çıkmasından korkuyormuşum gibi. Çok aptalcaydı.

Banyoya girerken duvardaki tek boynuzlu ata "İyi görünmüyor Charlie," dedim. Bana ters ters baktı. *Ne bekliyordun ki, aptal* gibi bir şey söyleyeceğini hayal etmiştim. *Bu Max Kent. Tek yapman gereken ona bakmak ve hamile kalmak.*

Max.

Tanrı

m.

Ne yapacağını bilmiyordum.

Kutunun arkasındaki talimatları okurken midem bulandı. Banyodaki soğuk fayansın üzerine oturdum ve Bianca'nın ona hamile olduğunu nasıl söylediğini hatırladım. Yalan söylemişti ama hissettiği korkuyu ancak hayal edebiliyordum.

Bana kızabilir.

Beyaz plastik parçalarını çıkarıp işimi yaparken kafamın içinde dönüp duran kelimeler bunlardı. Tuvaletin arkasına koydum ve bekledim.

Ön kapım çalındı ve beni her yöne savurdu. Dar kot pantolonumu geri çekmek için çabaladım ve çorap ayaklarımla banyodan dışarı koştum.

Mimi, Max'in ona verdiği geniş on yedi numaralı forması, tozlukları ve sahte Uggs'larıyla kapıda duruyordu.

"Ne yapıyorsun?" *Hamile olabileceğimi belli etmemeye* çalışarak sordum. Kaldırıma yanaşan sarı bir taksiye gözüm ilişti. Bu sabah bir bronşit nöbetinden sonra daha iyi hissederek uyanmıştı ama yine de maça gitmeye kararlıydı. "Seni maçtan sonra almaya geliyordum, şapşal. Paranı boşa harcayıp buraya gelmene gerek yoktu."

Zaten planımız da buydu.

Yutkundu ve o zaman dudaklarının nasıl b           fark ettim.

"Mimi? Neyin var?"

Başını salladı ve yanımdan geçip eve girdi, ben de onu çalışma odasına kadar takip ettim. "Baban, kuzeni az önce beni aradı.   lmek   zereymiş. Doktorlar onun bu hastalığı atlatmasını beklemiyor.

Hafta sonu. Seni görmek istiyor. O evde."

Bunu yaptığımı hatırlamadığım halde kendimi otururken buldum. Dudaklarım uyuştu ama yine de onları hareket ettirmeyi başardım. "Neden şimdi?"

Mimi yanıma oturdu. "Bilmiyorum. Belki de af dilemek istiyordur. O bir vaiz."

Kalbim sıkışmıştı. Annem   lmeden önce bana iyi bir baba olmuştu ama tüm kötü şeyleri unutabilir miydim? "Orada olmam gerekiyor mu?" D  ş  nemiyordum.

Mimi bana baktı, yüzü nazik çizgilerle belirlenmişti. "Nihayetinde bu sana bağlı, ama belki de bir kapanış iyi olur. Elinde kalan tek şey o. Ve bu onun son arzusu."

Nefesimi içime çektim. "Max'in oyunu ne olacak?"

Başını salladı ve sanki bir çocukmuşum gibi başımı okşadı. "Max'i tanıyorum.

Anlayacaktır." Ona doğru eğildim. "Benimle gelir misin?"

Başını salladı. "Babanı sevmiyorum ama senin için gideceğim. Sadece sen, şekerim. Biraz da Long Island Buzlu   ayı alacağım. Senin için değil, çünkü arabayı sen kullanacaksın." Dudaklarından hüzünlü bir gülümseme geçti. "Annenin mezarını da ziyaret etmek isterim. Cenazesine gitmedim."

Başımı salladım. Anladım. Bir parçam onu tekrar görmek istiyordu,

kardeşiminkini de. Geride çok fazla şey bırakmıştım.

Üç yıl boyunca Kuzey Carolina'da yaşadığım her şeyi karanlık bir kutuya itmiş ve olmak istediğim kişi olmaya odaklanmıştım. Ama şimdi, belki de ge  mişimle yüzleşmenin zamanı gelmişti. Ayağa kalktım, koridora doğru t  kezlerken kafam bulanıktı. "Ben toplarım."

CHAPTER

Thirty-six

Maksimum

İkinci yarı için sahaya çıktık, patlamış mısır ve bira kokusu duyularımı dolduruyordu. Tribünleri kontrol ettim. Hâlâ Sunny yoktu.

Soyunma odasında, Koç tuvalet molası verdiğinde, bana mesaj atıp atmadığına bakmak için telefonumu kaptım. Göndermemişti. Ona bir tane gönderdim.

Neredesin? Endişeliyim.

Cevap vermemişti ama devre arası bittiğinde telefonumu kaldırmam gerekmişti. Görünüş umurumda değildi; sadece onun iyi olmasını istiyordum.

Oyuna geri dönmeye karar vererek Tate'in sırtına bir tokat attım. "Dostum. Bütün gün sana topu atacağım ve sen de topu yakalayıp oyuna tutunsan iyi edersin. Kazanacağız."

Başını salladı, gözlerinde bir parıltı vardı. "Lanet olsun, moral konuşmalarını seviyorum."

"Hadi yapalım şunu," diye seslendim sıraya girerken. Adamlarımdan birkaç onaylayıcı mırıltı geldi.

Topu kaptım ve Tate'e harika bir pas attım, o da doğrudan gol bölgesine koştu. Kalabalık çılgına döndü.

Mola sırasında çocuklardan birinden su aldım ve hücum koçu Harley ile birlikte yedek kulübesine oturdum. Bana Taylor savunmasının bazı olası senaryolarını anlattı.

Fark etmemiş gibi yapsam da Felix yaklaştı. "Nişanlının tribünde olmadığını görüyorum. Nerede olduğunu merak ediyor musun Kent? Sence başka birini mi buldu?"

Artık sayı yaptığım için kendimi daha kontrollü hissediyordum. "Kariyerimin en büyük maçında oynamıyorsun diye bebek gibi davranma Felix. Siktir git."

Kulakları kızardı. "Umarım bu maç kaybederiz."

Ona başımı salladım ve sıırıttım. "Beni havaya uçurmak için her şeyi söyleyeceksin. Sanırım bunun gerçekten bir önemi yok. Polis seninle ilgilenecek."

Gözleri kısıldı. "Ne yalanlar söylüyorsun?"

"Kütüphanede Sunny'ye ne yaptığını biliyorum. Bianca söyledi. Kampüs polisini atlayıp bugün Atlanta PD'ye gittim ve onlara her şeyi anlattım. Babamdan nefret ediyorum ama onu bile yanımda götürdüm."

Zorla bir kahkaha attım. "Herkes onu seviyor, biliyorsun... büyük ünlü NFL oyuncusu ve hepsi. Polisler bizi dinlemeye fazlasıyla istekliydi. Hatta birkaç imza bile verdi. Seni stadyumun hemen dışında bekliyorlar çünkü onlardan takımın bir parçası olmana izin vermelerini istedim - sadece yaralanma ihtimalime karşı."

Bunun bir kısmı doğrudu, bir kısmı ise tamamen saçmalıktı. Polise gitmiştim ama polisler onu beklemiyordu. Henüz ellerinde yeterli kanıt yoktu.

Yüzündeki şokun tadını çıkararak boktan bir sırıtışla gülümsedim. "Görüşürüz." Bir koşu daha yapmak için sahaya çıktım.

Elli metreden başladık ve çifte korumayı gördüğümde yana kaçtım, savunmada bir açıklık yakaladım ve deli gibi koştum, kalabalığın sesi ben ilerledikçe daha da yükseldi.

Gol! Topu kalabalığın içine attım ve bir taraftar yakaladı.

Sunny'nin oturduğu yere baktım ve alışkanlıkla parmaklarımı öptüm ama hâlâ orada değildi.

Boş ver, Max. O iyi.

Bir sonraki pozisyona konsantre oldum. Dizildik, top atıldı ve mükemmel bir koreografi gibi sol kenar çizgisine baktım ve Tate ile yirmi yardalık bir top kapma için bağlantı kurdum. Dar uca verdiğim bir başka pasla gol atmamıza otuz metre kalmıştı.

Topu sahanın ilerisine taşıdık.

Ama kazanmak için gol atmamız gerekiyordu. Zaman ilerliyordu.

Topu yakaladım, orta sahaya baktım ve Tate'in bomboş olduğunu gördüm. Topu havaya doğru gönderdim, o da onda yakaladı ve son sayı için koştu.

Stadyumdaki gürültü sağır ediciydi. Konfetiler her yere saçıldı. Bando savaş şarkımızı çalıyordu.

Skor tabelasına bakıp saniyelerin geri sayımını izlerken kalbim hızla çarpıyordu. Üç, iki, bir . . .

Başımı arkaya attım ve artık kararmış olan gökyüzüne zaferimi haykırdım. *Bu senin için anne, diye* fısıldadım soğuk havaya.

Oyuncular ve taraftarlar bir kalabalık gibi sahaya dolmuş, birbirlerini itip kakıyorlardı. Flaşların, muhabirlerin ve bizi tebrik etmeye gelen diğer takımın saldırısına uğradık.

Biri beni arkamdan dürttü ve arkamı döndüm. *Felix'ti*. Kaskını çıkardı ve sıkıca kavradı. "Polis konusunda ciddi miydin?" Gözlerini stadyumda gezdirdi.

"Aynen öyle." Sırtına bir tokat attım. "Hapisteyken NFL'e gidemezsin, göt herif."

Bakışlarında sertlik artmıştı ve ağzını açmaya hazırlandığını söyleyebilirdim.

Siktir et. Onu görmezden geldim ve arkamı döndüm. Bu benim takımımdı.

Benim anım.

Biri beni arkamdan itti ve mikrofonunu çıkarmakla meşgul olan bir kadın muhabire çarpmamama neden oldu. Mahcup bir şekilde hemen dengemi sağladım ve özür diledim. Onun iyi olduğundan emin olduktan sonra, rastgele birini görmeyi umarak arkamı döndüm. O Felix'ti. Yine Felix'ti. İnsanlar etrafımızda dolanırken dudağını büktü.

Sadece ona baktım. Aramızdaki tartışmalarda her zaman kışkırtıcı olan o olmuştu ama tepki veren ben olduğumda çileden çıkarıcı bir şekilde soğukkanlı davranıyordu.

Ama şimdi öfkeli olan oydu, gergin duruşu adeta üzerine gelmem için bana yalvarıyordu. Aptal degildim.

O pislighi zayıf bir savunma hattı gibi görüyorum.

Ona vurmam için can atıyordu. Berbat etmemi istiyordu. Bu onun Heisman şansımı mahvetmek için son fırsatıydı.

Ona gülümsedim. *Soğukkanlılığımı korumanın bu kadar iyi hissettireceğini kim bilebilirdi?*

Her zamanki gibi hızlı ve beni kollayan Tate yanımda belirdi. Benden Felix'e baktı, sıkılı yumruklarını ve kızarmış yüzünü gördü. Onu kolundan tuttu ve zorla saha kenarına yönlendirdi. Yavaşça gözden kaybolmalarını izledim.

Yeniden odaklandım ve arkamda saklandığından beri hiçbir şey görmediği belli olan muhabirin şaşkın gözleriyle karşılaştım. Tanrı'ya şükür. Medya dramasına ihtiyacım yoktu. "Bunun için üzgünüm. Top atabiliyorum ama görünüşe göre iki sol ayağım var."

Kızardı ve güldü, çok fazla insan olduğundan ve düşüşümü yakaladığı için ne kadar mutlu olduğundan bahsetti. Kameramanını yanına çağırdı ve kameraman hazırlandıktan sonra mikrofonunu yüzüme tuttu. "Bu geceki büyük galibiyetten sonra planların nedir?"

Berraklık içeri süzöldü *ve lanet olsun*, iyi hissettirdi. Sunny. Ona ihtiyacım vardı. Dünyamda o olmadan var olamazdım. Muhabire gülümsedim, içten bir gülümsemeydi bu, haftalardır hissetmediğim kadar hafiflemiştim. "Kız arkadaşımı öpeceğim." Sadece önce onu bulmam gerekiyordu.

CHAPTER

Thirty-seven

Maksimum

"YİNE TV'DE," diye seslendi TATE çalışma odasından. Yatak odasından koşarak çıktım ve bangır bangır çalan televizyonun önünde durdum.

Günlerden Salı'ydı ve ben hâlâ galibiyetin tadını çıkarıyordum. Eksik olan tek şey Sunny'ydi. Maç biter bitmez telefonuma sarıldım ve bana gönderdiği yanıtı buldum. Babası ölüyordu ve Mimi'yle birlikte ona veda edebilmek için oraya gitmişlerdi. Onun için endişeleniyor, onu deli gibi özlüyor ve başıma gelen her şeyi ona anlatmak istiyordum ama onu görene kadar -biraz sabırsızlıkla da olsa- bekliyordum.

Tate televizyonu göstererek, "Şuna bak," diye seslendi.

Cumartesi günkü maçın son oyununu gösteren bir Spor Merkezi Özel Haberi yayınlanıyordu. Baş spiker, Tennessee'de kolej futbolu oynamış iri yarı bir adam, kameraya konuştu. "Ve bu akşam saat altıda, Heisman Finalisti'nin açıklanması için New York'taki Downtown Athletic Club'da canlı yayında olacağız."

Ekranda benim bir fotoğrafım belirdi. Yutkundum.

Sözlerine şöyle devam etti: "Max Kent sezonun büyük bölümünde en öndeydi ama o ve Tigers sezon ortasında tökezledi. Taylor Üniversitesi'ne karşı güçlü bir galibiyet aldı ve eminim ki seçilip seçilmediğini merak ediyordur." Muhabir yardımcı sunucusuna bilmiş bir bakış gönderdi.

"Doğru," diye söze girdi bir başka spor spikeri. "Ayrıca, Taylor'a karşı aldığı galibiyetten sonra ulusal şampiyonluğa doğru gidiyor gibi görünüyor. Cumartesi günü sezonun en iyi maçını oynadı..." diye devam eden ses, hafta sonu oynanan diğer maçlarla ilgili ayrıntılara girerek dağıldı.

Tate mutfığa gitti ve biralarla geri döndü, bana bir tane uzatırken ukala bir sırıtış gönderdi. "Bu geceye ve bir dönemin sonuna içelim. Ne olursa olsun, bu koşuyu birlikte yapmak için daha iyi birini seçemezdim."

"Şerefe dostum, aynen öyle." Şişeleri tokuşturduk ve ben bir yudum aldım.

Kapı pervazına yaslandım, gözlerim sokağın karşısındaki Sunny'nin evine gitti. Bu sabah onu aradığımda, cenaze biter bitmez gidebilmek için eşyalarını toplamakla meşgul olduğunu söylemişti. Mimi de onunla gittiği için minnettardım. Gittiği her gün konuşurduk ama o gitmişti. Babası Pazar günü ölmüştü ve o da cenazeyle ilgilenmek ve uzaktaki akrabalarını ziyaret etmekle meşguldü.

Ayrıca bana söylemesi gereken bir şey olduğunu ama bunu yüz yüze yapmak istediğini söyledi. Ne olduğunu zaten biliyordum ama bir türlü ona sormadım.

Odama gittim ve komodininin çekmecesinden mavi ve pembe ambalajı çıkarıp ona baktım. Ellerimde tuttuğum geceler yüzünden kırıkmış ve ezilmişti. Pazar günü maçtan sonra onun evinde bulduğumdan beri bunun ne anlama geldiğini düşünüyordum. Papatya olayından sonra beni aramış ve aceleyle çıktığı için ışıklarını ve kilitlerini iki kez kontrol etmem için bana verdiği anahtarı kullanmamı istemişti.

Banyoda ışığı açık bırakmıştı ve ben de boş kutuyu buldum, içinde test şeridi yoktu. Tabii ki, o

Muhtemelen yanında götürmüştür.

Yatak odasından çıktım ve babamın gönderdiği yemeklerden yemek için mutfağa yöneldim. Tezgahımız ve mutfak masamız sandviçler, süslü şarküteri etleri, soslar, cipsler ve çok sayıda diğer atıştırmalıklarla kaplıydı. Dışarıdaki ateş çukurunun yanında, yine babamın ikramı olan iki fiç, daha sonra Tate'in ısrar ettiği partimizi verdiğimizde gelecek konukları bekliyordu.

Babam bize yeni bir seksen inçlik büyük ekran televizyon bile almıştı. İki adam bu sabah gelip televizyonu dışarıda, üstü kapalı verandanın altına kurdular, böylece oyuncular, koçlar ve arka bahçede canlı şovu izlemek isteyen herkes için bolca yerimiz olacaktı.

Evet. Babam deniyordu.

Bana bir şeyler alması bir şeyi değiştirmeyecekti, yine de benimle birlikte polis merkezine gittiğinde aramızda küçük bir bağ oluşmuştu. Daha bugün beni arayıp polisin Bianca ile görüşmek istediğini ama Bianca'nın beklenmedik bir şekilde okulu bıraktığını söyledi. Saçmalık. Sadece Felix'i ispiyonlamak istememişti. Muhtemelen Felix onu etkilemiş ve çenesini kapalı tutmaya ikna etmişti. O güvenilir bir tanık değildi.

Öte yandan, Cyndi ve Felix polis tarafından sorgulanmış, ancak babamın bağlantılarına göre kütüphane olayına karıştıklarını reddetmişlerdi. Şu andan itibaren, elimizdeki her şey söylentiden ibaretti. Her neyse. Bu konuda endişelenmeyecektim. Bugün için değil. Bir şekilde, bir şekilde, Felix her şeyi berbat edecekti.

Babama gelince, onunla bir ilişki kurmak zaman ve bir ton sabır gerektirecekti. Her şey mümkündü sanırım.

"Sunny ne zaman gelecek?" Tate ağzına biber tıktığı mutfaktan sordu. "Umarım gösteriye katılır."

Sırıttım. "Bu gece. Onun için daha fazla ışık yakacak mısınız?"

Dostum dekorasyon konusunda çıldırmış, hatta en sevdiği grup arkadaşlarından bazılarını çağırarak arka bahçeyi istediği gibi düzenlemesine yardım etmelerini istemişti. Kaplan futbolu pankartları, parıldayan ışıklar ve çeşitli masa ve sandalyeler artık alanı süslüyordu.

"Belki," diye kıkırdadı. "Zamanında bitirebileceğimizi sanmıyordum ama harika görünüyor. Havanın ısınmasına sevindim." Komik bir yüz ifadesi takındı. "Lanet olsun, ben iyi bir dekoratörüm."

Ben de kabul ettim.

Birkaç saat sonra ev tıklım tıklımdı. Çoğu oyuncu ve koç olan yaklaşık elli kişi salonda ve dışarıda dolaşıyordu. Kapıdan içeri giren gülümseyen yüzleri izlerken gerildim. Eğer aday olarak onay alamazsam, herkes beni izlerken utanacaktım.

Bir bira daha içtim ve Sunny'nin gelip gelmediğini anlamak için gözlerim birkaç dakikada bir cumbalı pencereye kayarak bekledim. Telefonumu tekrar kontrol ettim. Onu en son iki saat önce, benzin almak için durduklarında aramıştım.

"Gösteri saatine on dakika kaldı, millet. Dışarı çıkma zamanı," diye seslendi Tate.

Onu takip ederek, insanların büyük ekranın etrafında toplandığı dışarı çıktık. Tate uzaktan kumandayla televizyonun sesini açtı, Kiki'yi kucağına çekti ve bana heyecanlı bir gülümseme gönderdi. "Başladı, dostum!"

New York Athletic Club'da spikerlerin konuşmaya başladığı sırada caddenin karşısından farların sesi geldi. İyi giyimli bir spor sunucusu programı başlattı. "Kolej futbolunun en iyilerini temsil etmek üzere beş oyuncunun seçileceği Heisman finalistlerinin canlı yayınına hoş geldiniz. Bir hafta içinde, bu beş oyuncudan biri altın kupanın sahibi olacak."

"Nereye gidiyorsun?" Avlunun kenarına doğru yürümek için ayağa kalktığımda Tate seslendi.

"Kaçıracaksın!" Camry'yi görüp görmediğimi kontrol ederek ona el salladım.

Bu oydu. Arabasından inmişti ve ince bedeninin gece çantasını çıkarmak için bagajını açışını izledim. Çantayla boğuştu, sonunda onu kurtardı ve sonra merdivenlerine giden kaldırıma çekti. Yukarı baktı ve bakışlarımız kilitlendi.

Kalbim yerinden fırladı.

Ellerim titredi.

Onu tekrar göreceğimi düşününce vücudum uğuldadı.

Evin önüne açılan kapıyı iterek açtım ve ona doğru yürüdüm.

CHAPTER

thirty-eight

Güneşli

SONUNDA ATLANTA'YA VARDIK.

Yorgun bir halde Mimi'yi evine bıraktım. Eşyalarını taşıdıktan ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için evini dolaştıktan sonra ona sarıldım ve yolculukta benimle birlikte olduğu için teşekkür ettim.

Buruşuk elleriyle yüzümü kavradı ve beni alnımdan öptü. "Benim için her şey demekti. Seninle olmak. Annenin mezarını görmek. Kendini bir hanımefendi gibi idare ettin, tatlım. Seninle gurur duyuyorum." Başımı salladım, boğazım tılandı, ziyareti hatırladım.

Mimi'yi otelde bırakarak, ne ile karşılaşacağımı bilmeden, kafam karmakarışık bir halde onun evine giden virajlı yola koyuldum.

Kapıdan içeri girdiğimde iyi ve kötü bir dizi anıyla karşılaştım. Ormanda yürüyüşler. Piyanonun etrafında mutlu zamanlar. Aile yemekleri.

Sonra annem bizi terk etti ve her şey değişti.

Ev yalnızlık kokuyordu ve ben buna şaşırmadım. Annemden sonra başka bir kadına göz ucuyla bile bakmamıştı.

Bir hastane yatağına uzanmış, aldığı ilaçların etkisiyle uyuyordu, yüzü ve vücudu büzüşmüştü. Yanına diz çöktüm ve uyanmasını bekledim.

Sabahın ikisinde gözlerini açtı. Başını hafifçe çevirerek bakışları benimkileri buldu. Bir anda geldiğime memnun oldum.

Çünkü şeytanları ve neden oldukları karanlık ne olursa olsun, o benim babamdı.

Ona tekrar bakmanın *nasıl* hissettireceğini bilmiyordum.

Ama ona karşı bir nefretim yoktu. *Nasıl edebilirdim ki?* Bu duygu çok yıkıcıydı. Çok çirkindi. Ve kimliğimin bir parçası olmasına izin veremezdim.

Veda ediyordum ve bunda ciddi olacaktım.

Konuşamıyordu. Onun yerine ince elini yorganın altından çıkardı ve bana buruşmuş bir kartpostal gösterdi. Gözleri titrek ve suluydu, bana yalvarıyordu.

Kafam karışmış gibi hissederek aldım ve okumak için ters çevirdim. Dokuz yaşındaki özensiz el yazımıyla karalanmış, yaz kampından ona postaladığım bir karttı; bir kızın babasına onu ne kadar özlediğini anlatan küçük, özlü bir mesajıydı.

Çok uzun zaman önce gerçek bir aile olmuştuk. Ve o bunu saklamıştı.

Midem sıkıştı.

Şaşırdım. Ben de öyle hissettim.

"Seni affediyorum," dedim, kalbim

acıyordu. Onun için. Benim için.

Ortadan ikiye bölünmüş bir aile için.

Üzerinden bir yük kalkmış gibi rahatlamıştı. Gözlerini kapadı ve ağladı.

Gerisi bulanıktı. Birkaç saat sonra vefat etti. Onunla birlikte, ona bakan kuzenimin ve bir bakımevi hemşiresinin yanında oturuyordum.

Mimi'nin sesi beni geri getirdi.

Kapıdan çıkarken "Max'le konuşacaksın, değil mi?" diye sordu. "Seni seviyor, biliyorsun. Bunu görebiliyorum. Sadece bir erkek bana sana baktığı gibi baktı, o da kocamdı."

"Elbette. Şimdi biraz dinlen." El sallayarak vedalaştım, arabama bindim ve eve döndüm.

Ve işte karşılarındaydı; kot pantolonu ve siyah tişörtüyle gülünç derecede muhteşem görünüyordu. Saçları omuzlarına dökülüyordu. Benim Viking'im.

Ondan sadece birkaç gün ayrı kalmış olabilirdim ama bana bir ömür gibi gelmişti. Valizimi bıraktım, derin bir nefes aldım ve kendimi hazırladım.

Bize ne olacaktı?

"Sunny," diye seslendi, gözleri yüzümde gezinirken sorularla doluydu. Önümde durdu. "Ait olduğun yere döndüğün için çok mutluyum."

Başımı salladım, endişeliydim ve bunu üzerimden atmaya çalışıyordum. Konuşacak çok şeyimiz vardı. "Daha yeni geldim. Uzun bir yolculuktu."

"Ama şimdi buradasın."

"Evet."

Evinden yüksek sesli bir tezahürat geldi ve omzunun üzerinden bakarak arabaların sırasını ve arka bahçesindeki ışıkların parıltısını gördüm.

Ben başladım. *Oh.*

Ona dönüp baktım. "Max! Duyuru . . . Neredeyse unuttuyordum. Sen finalist misin?" Geniş omuzlarını silkti. "Bilmiyorum."

Ağzım açık kaldı. "Bilmiyor musun? Neden bilmiyorsun?"

Bakışları benimkilere odaklandı. "Çünkü seni görmek istedim. Diğer her şey bekleyebilir, Heisman bile."

Kalbim küt küt atmaya başladı.

"İkimiz hakkında çok düşündüm..." dedi ellerini ceplerine sokarak. "Sanırım konuşmalıyız." "Evet."

"Hamilelik testini buldum. Sanırım bana söylemek istediğin şey buydu. Değil mi?"

Gözlerim büyüdü. Ne? O nasıl-

"Kilitli olduğundan emin olmamı istediğinde buldum. Eksik olan tek şey test şeridi."

Oh. Tepkisini hayal ederek alt dudağımı kemirdim. "Gitmeye hazırlanırken eşyalarımınla birlikte onu da paketledim. Sınava girdim ve sonra Mimi gelip bana babamdan bahsetti. İşler çığırından çıktı."

Çekingen bir el uzatıp yanağımı okşadı ama ne yapacağını bilemiyormuş gibi elini bıraktı. "Bu senin hatan değil. Doğum kontrol hapı kullanıyordun ama deli gibi sevişiyorduk."

O anlardan birkaçını hatırlayarak ona küçük bir gülümseme gönderdim. "Hamile değilim. Paketi bulacağını bilseydim sana daha önce söylerdim ama birlikte oluncaya kadar bekledim, böylece her şeyi konuşabilirdik."

Yüzünde sayısız duygu uçuşuyordu ama onları tam olarak belirleyemiyordum. "Olsaydın da sorun olmazdı," dedi yumuşak bir sesle. "Biz her şeyin üstesinden gelebiliriz. Sen ve ben."

Yukarı baktım. "Ucuz atlattığın için üzgün değil misin? Bianca'dan sonra bile. . ."

"Sen o *değilsin*. Sen güvenilir, güzel ve birlikte olmak istediğim kişisin." Midem

bulandı. Tanrım. Bu sözleri duymaya ihtiyacım vardı. *Ona* ihtiyacım vardı.

Devam etti. "Elbette korktum ama asla kızmadım. *Senin* için endişelendim ama yaşadığın onca şeyin arasında bu konuyu açmak istemedim." Elini tekrar kaldırdı, bu sefer daha kendinden emin bir şekilde parmakları saçlarımda gezindi ve beni kendine doğru çekti. "Bebek korkusunu bir kenara bırakalım. Seni kandırdığım için üzgünüm."

Seni sahte nişanlım olmaya ikna ettim - hayır bekle - bunu söyleyemem çünkü işler böyle sonuçlanır mıydı bilmiyorum."

"Nasıl yani?"

"Seni seviyorum Sunny."

Ne kadar basit kelimeler. İhtiyacım olan kelimeler.

Güvensizliğim uçup gitti ve içimi bir sevinç kapladı. Ellerimi omuzlarına koydum. "Bunu tekrar söyle."

Mavi-yeşil bakışları benimkileri aradı. "Seni seviyorum. Uzun zamandır seviyorum. Bunun oyunumu bozacağından korkuyordum ama hayat artık çok net. Sadece uyanmam biraz zaman aldı." Sesi sert, neredeyse hırçındı. Bir kez ve sonra iki kez yutkundu, boğazının çizgileri hareket ediyordu. "Seni o arabadan çıkarıp hayata döndürdüğüm geceden beri sen de bana hayat verdin." Bana kesin bir ifadeyle baktı. "Sen benimsin. Her zaman da öyle olacaksın."

"Bana söylemenin zamanı gelmişti, Oyun Kurucu," dedim sesim kalınlaşarak. "Seni çok seviyorum. Sen benim her şeyimsin. Kurtardığın geceden beri benim olman gerekiyordu."

Dudakları sözlerimi kesti.

Sokakta öpüştük, kollarımız birbirimize sıkıca sarılmıştı.

Onu asla bırakmayacaktım.

Sokağın karşısından bu kez daha yüksek sesle bir tezahürat daha geldi ve omzunun üzerinden baktım.

Tate arazilerinin kenarında belirdi, sokak lambası yüzündeki küçük gülümsemeyi aydınlatıyordu. Bağırdı. "Hey, Sunny! Döndüğüne sevindim! Baban için üzgünüm."

"Teşekkürler," dedim usulca.

Max'e baktı. "Dostum. Sevişmenin ortasında olduğunu biliyorum ama adını söylediler! Sen finalistlerden birisin! New York'a gidiyoruz! *Sen de varsın.*" Kükredi. "Seni tebrik etmek için bekleyen insanlar var dostum. Siz ikiniz şu duygusal şeyleri ne zaman bitirirsiniz."

O uzaklaşırken ben güldüm.

"Oraya geri dönmelisin," dedim. "Hepsi bekliyor. Zaten temizlenmem ve eşyalarımı yerleştirmem gerekiyor."

Parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Sensiz hiçbir yere gitmiyorum. Hatta sana bir sürprizim var." Beni evine doğru çekti, ben de kalbim küt küt atarak onu takip ettim.

Hiç bu kadar mutlu olmuş muydum? Hiç mi? Hayır.

Partiye arka kapıdan girdik ve her yer alkışlarla inledi. Max'in sırtı sıvazlandı ve tebrik eden erkekler ona sarıldı. Babası onu kucakladı. Isabella ve Ash koşarak yanıma geldiler ve yolculuğumu sordular. Tüm bu süre boyunca beni sıkıca yanında tuttu ve elimi bırakmayı reddetti. Ben aldırmadım.

On dakika sonra, beni çok şaşırtarak, ayrılacağımızı duyurdu. Sürprizin içindeymiş gibi görünen Tate ve Isabella dışında çoğu kişi kalması için ona yalvardı.

"Nereye gidiyoruz?" Beni üzerinde yepyeni lastikler olan arabasına götürürken sordum. Felix'i sormadım. Olanların çoğunu bana anlatmıştı ve şu an bizim anımızken onu gündeme getirmek istemedim.

"Göreceksin," dedi beni yolcu tarafına oturturken ve bir kez daha beni sınıfa bıraktığı o ilk günü hatırladım. Elini tuttum, kendime çektim ve onu sertçe öptüm. Ellerim yüzünü sıktı ve son birkaç haftadır içimde biriktirdiğim her şeyi yüzüne boşalttım. Ağızlarımız birbirine yapıştı. Sıcak ve hızlı.

Nefesinin altında homurdandı. "Böyle devam edersen hiçbir yere gidemeyiz."

Arabayı park ettiği yerden çıkardı ve birkaç dakika sonra Leland futbol stadyumunun önüne geldik. O park ederken kaşlarımı çattım. "Kapalı olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Cookie, lütfen. İnsanları tanırım. Burası benim bölgem ve açılmasını istersem açarlar. Bak, ışıklar bile açık."

Dışarı çıktık ve aydınlık stadyuma doğru yürüdük. Beni tribünlerin girişine ve babasının sezonluk koltuklarına götürdü. Onun maçlarını izlediğim yerin aynısıydı.

"Buraya doyamıyorsun, değil mi?" Alay ettim. Omuz silkti.

"Oturur musun?"

Yaptım.

Önümde diz çöktü ve kalbim uçup gitti.

Nefes alamıyordum. "Max?" Sadece bir hırıltı olarak çıktı.

Titrek gözlerle bana baktı, yüzü hiç görmediğim kadar ciddiye.

"Sana burada evlenme teklif ettim ve neredeyse her şey mahvoluyordu. En iyi arkadaşımın seçtiği sahte bir yüzüğü kullandım."

Yutkundum.

Bana verdiği nişan yüzüğünü parmağımdan çıkarıp cebine koydu.

Diğer cebinden küçük siyah bir kutu çıkardı. "Ama bu ... bu dün seçtiğim bir yüzük. Mükemmel olanı bulana kadar bütün kuyumcuları aradım. Hamile olabileceğin düşüncesinin bunu almamla hiçbir ilgisi yoktu. Belki de sana test çubuğunu sormamamın bir nedeni de buydu. *Bu anın* bizimle ilgili olmasını istedim, başka bir şeyle değil." Durakladı. Gözlerimiz kilitlendi. "Seni seviyorum Sunny Blaine ve benimle evlenmeni istiyorum. Gerçekten." Kutuyu açtı ve kalp şeklinde bir elmas yüzük ortaya çıktı.

Nefesim kesildi. Kocaman bir şeydi. Çok güzeldi. *Bana* aitti.

Emin elleriyle parmağıma geçirdi ve bana baktı. "Hayatımın geri kalanında seni istiyorum. Sonsuza kadar."

Karnımdaki kelebekler çıldırdı. Başımı salladım. "Evet, evet, evet."

Beni ayağa kaldırdı ve sessiz bir stadyumun ışıkları altında öptü. Jumbotron yoktu. Tezahürat yapan taraftarlar yoktu. Sadece biz vardık.

Her şeydi. O her

şeydi. Biz her

şeydik.

epilogue

İki Yıl Sonra . . .

MAX kral boy yatağıımıza trambolin gibi atladı ve soğuk ayaklarını çıplak sırtıma yapıştırdı. Bir çığlık attım, koluna vurdum ve kıpırdanarak ondan uzaklaştım. "Kes şunu, oyun kurucu! Daha kahve içmedim."

"Sana henüz sahip olmadım," diye homurdandı ve beni sırtüstü çevirdi, göğsümdeki tüyleri ovuştururken kaburgalarımı gıdıkladı, karnımı öptü ve burnunu soktu.

Aşağılara indikçe tutkuya dönüşen maskaralıklarına güldüm, ağzı dizimin kıvrımını, kalça kemiğimdeki hassas bölgeyi buldu. Parmaklarını sırtımda gezdirdi, boş boş yara izlerimden birinin çizgilerini takip etti. Onlara özellikle dikkat ediyordu.

"Hiç bu kadar mutlu olmamıştım," diye mırıldandı boynuma karşı. İçimden derin bir memnuniyet aktı. "Biliyorum. Ben de."

Son iki yılı düşündüm. Heisman'ı ve Ulusal Şampiyonluğu kazanmıştı. Ardından, New York Giants'ın bir numaralı seçimi olduğu seçmeler için New York'a gitmiştik. Manhattan silüetine bakan yüksek penceremizden dışarı bakmak için bir saniye durdum. İmza bonusu ve babasının parasal hediyesiyle, ağaçlarla çevrili sokakları ve sevimli kahve mekanları olan lüks bir bölgede yaşıyorduk.

Mezun olduktan sonra Atlanta'da evlenmiştik. En yakın arkadaşlarımız ve ailemizle nispeten küçük bir olay olmuştu. Isabella benim nedimem olmuştu ve ben de denediğim balık etli elbiseyi giymiştim.

Şimdi, yarı zamanlı olarak geri dönüşümlü kıyafetler yapan bir elbise mağazasında çalışıyordum. Bir gün kendi butiğimi açmak istiyordum ama şimdilik Max'le birlikte olmanın tadını çıkarıyordum.

Hayat mükemmeldi.

Felix'e gelince, seçmelere katılmamıştı. Max buna ne kadar da bayılmıştı.

İşin aslı, Felix'in yeteneği yoktu. Florida'da kullanılmış araba satıcısı olduğunu duymuştuk. Uzun tartışmalardan sonra Max ve ben karşılıklı olarak onu geride bırakmaya ve geçmişi unutmaya karar verdik.

Onu düşünerek zaman geçirmedik.

Odaklanmamız gereken çok fazla iyi ve *gerçek* şey vardı.

Beni tekrar öptü. "Yüzünde hülyalı bir ifade var. Ne düşünüyorsun?" "Seni."

Sırıttı. "Oldukça rüya gibiyim."

Onu kaburgalarından dürttüm ve bana doğru yığıldı, çıplak vücudu benimkine doğru kayıyordu.

Etrafımızdaki hava yoğunlaştı, sıcaklık arttı. Birbirimizden hoşlanmamız için fazla bir şeye gerek yoktu.

Bana dokundu, eli bacaklarımın arasından aşağı indi ve içime daldı. Beni önce yumuşak sonra sert bir şekilde öptü, dili benimkini emiyordu.

İhtiyacım daha da arttı. Kıçını avuçladım, onu daha yakına çektim, ıslak ve hazır. "Acele et," diye mırıldandım. Bacağıımı omzunun üzerinden kaldırarak saygıyla adımı söyledi ve içeri kaydı.

Eğildim, vücudum onu tamamen kabul etti.

"Seni çok seviyorum," diye haykırdı beni kendine ait kılarken.

Onu öptüm.
Hayatlarımız daha yeni başlıyordu.
Max . . . biz Kader aşkımızı keşfetmişti.
O sahilde tanıştığımız gecedan beri görünmez bir iplik bizi birbirimize bağılıyordu.
Buluşmamızın *nasıl* ve *neden* olduğunu anlamadım ama hayat bizim sandığımız kadar karmaşık değil.

Bazen gerçekten daha büyük bir plan vardır.
Bazen gerçekten o *tek kişi vardır*. Bazen gerçek
aşk ne olursa olsun sizi bulur.

Son

Kitabın ilk iki bölümünün tadını çıkarmak için sayfayı çevirin
Dirty English, Wall Street Journal Bestseller

